

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 3T/12/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9512100044
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Hrubala
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2012:9512100044.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Hrubalu a členov senátu JUDr. Jána Giertliho a JUDr. Jozefa Šutku, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29. júna 2012 v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanému G. D. a spol., pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, vedenej pod sp. zn. BB - 3 T 12/2012 takto

rozhodol:

obžalovaní

1. G. D., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom F., E. XXXX/XX, t. č. v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica,
2. B. E., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom T., Q. XXXX/XXB, t. č. v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica,
3. A. F., nar. XX.XX.XXXX v F., bytom F., L. XXXX/XX, t. č. v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica,
4. A. G., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom T., A. XXX/XX, t. č. v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica,

sú vinní, že

1/ v priebehu mesiacov máj až do 20. júna 2010 sa obžalovaní G. D., B. E., A. F., A. G. a minimálne jedna ďalšia nestotožnená osoba vystupujúca pod menom „I.“ spojili za účelom usmrtenia C. G. z Topoľčian, kde za týmto účelom vytvorili organizovanú skupinu, vopred si naplánovali a rozdelili medzi sebou úlohy, spáchanie trestného činu koordinovali a skutok prebehol tak, že niekedy v mesiaci máj 2010 na presne nezistenom mieste na území Trnavského alebo Nitrianskeho kraja si G. D. objednal za finančnú odmenu v presne nezistenej výške a z doposiaľ presne nezisteného dôvodu súvisiaceho s osobnými vzťahmi u B. E. a A. F. vraždu C. G. nar. XX.X.XXXX z Topoľčian, pričom na základe takto objednanej vraždy C. G. jej vykonanie následne ďalej organizovali a riadili B. E. a A. F. za účasti G. D. a to tak, že zabezpečili ďalších ľudí a to D. N. nar. XX.X.XXXX, A. G. a doposiaľ presne nestotožnenú osobu pod menom I., konajúcich na ich pokyny, pričom D. N. prostredníctvom G. D. nar. XX.XX.XXXX a ďalších neznámych osôb zabezpečil osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 2, svetlej farby, ktoré v konečnom dôsledku po úpravách malo karosériu typu sedan, evidenčné číslo D. S. a VIN číslo motora F. a taktiež osobne riadil obhliadky vytipovaných miest vykonania vraždy v Topoľčanoch a únikové trasy, ktoré mu predtým ukázal G. D., na čom sa zúčastnili I. a A. G. a všeobecne inštruoval I. ako objednaného strelca a A. G. ako objednaného vodiča o miestach pohybu C. G., A. G. zabezpečil zbraň a to útočnú pušku Sa vz. 58 so skllopnou pažbou, a následne dňa 20.07.2010 v ranných hodinách A. G. a I. boli motorovým vozidlom používaným ako taxi riadeným A. L. nar. XX.XX.XXXX na pokyn a pod dohľadom B. E. odvezení po ceste z Trnavy cez Hlohovec do Topoľčian, kde vystúpili v čase medzi 07.00 až 08.00 hod. v blízkosti nadjazdu v meste,

prestúpili do vyššie popísaného motorového vozidla zn. Octavia, ktoré bolo prichystané a odparkované pod týmto nadjazdom a potom v čase okolo 08.40 hod na tomto motorovom vozidle na Mojmirovej ulici v Topoľčanoch počas jazdy pri predbiehaní osobného motorového vozidla zn. Mercedes Benz S 500, ev. č. F.-S. z jeho ľavej strany spolujazdec vodiča A. G., osoba vystupujúca pod menom I., vystrelil viacero rán z útočnej pušky Sa vz. 58 so sklopnou pažbou, ktoré smerovali na predbiehané vozidlo a najmenej dvoma ranami zasiahli jeho vodiča C. G., čím mu spôsobili strelné poranenia v oblasti hlavy s masívnym krvácaním do mozgu a devastačné poranenie druhého prsta ľavej ruky, na následky ktorých dňa 20.07.2010 v čase o 11.00 hod v NsP Topoľčany zomrel, bezprostredne po skutku sa A. G. s I. odviezli na použítom motorovom vozidle z Topoľčian do rekreačnej oblasti Duchonka, kde toto vozidlo odstavili a odtiaľ boli odvezení do Hlohovca s tým istým vozidlom taxislužby, ktoré ich v ranných hodinách priviezlo do Topoľčian, pričom B. E. bol už za trestný čin vraždy odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.7.1997 sp. zn. 1T 86/1996, a tento rozsudok sa stal právoplatným na základe uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.8.1997 sp. zn. 3To 43/1997,

2/ obžalovaný A. G. od presne nezistenej doby až do 15:30 hod dňa 6.8.2010, kedy bola vykonaná domová prehliadka na základe príkazu Okresného súdu Piešťany pod č. OS PN-V-10-1/2010-OUS-Ntt zo dňa 6.8.2010 v obci F. okr. T., v rodinnom dome č. XX, prechovával v zásuvke skrinky v obývačke na 1. poschodí plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 2875 mg sušiny konope, z ktorých by bolo možné pripraviť na základe posudku KEÚ PZ Bratislava č. PPZ-10830/KEU-BA-EXP-2010 minimálne 6 obvykle jednorazových dávok drogy, v miestnosti č. 1 pestoval 78 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 65 - 75 cm a hmotnosti 12,48 kg v mokrom stave, v miestnosti č. 2 pestoval 116 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 40-45 cm a hmotnosti 22,28 kg v mokrom stave a 41 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 70-75 cm a hmotnosti 9,91 kg v mokrom stave, v miestnosti č.3 pestoval 90 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 65-75cm a hmotnosti 14,19 kg v mokrom stave, v miestnosti č. 4 pestoval 123 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 40 cm a hmotnosti 14,51 kg v mokrom stave a 35 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 85 cm a hmotnosti 8,07 kg v mokrom stave, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny omamných látok a ich pestovanie je na území Slovenskej republiky zakázané, zo zaisteného množstva rastliny a sušiny by bolo možné vyrobiť 29 394 až 61 743 jednorazových dávok drogy a predajom takéhoto množstva drogy pri minimálnej cene 1,7 Eur za jednorazovú dávku by bolo možné získať minimálne 49 969,80 Eur,

3/ osoba obsluhujúca mobilný telefónny prístroj s telefónnym číslom registrovaným na Mgr. D. D., obhajcu obvineného A. G. v trestnom konaní vedenom pod spisovou značkou ČVS:KRP-117/OVK-TT-2010 na Úrade justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave dňa 29.09.2010 v čase okolo 13.20 hod. počas výsluchu svedka Mgr. C. H. z účastníckej stanice s telefónnym číslom XXXX XXX XXX evidovanej na meno D. D., T., L.. U. XXXX/XX zaslala na účastnícku stanicu s telefónnym číslom XXXX XXX XXX evidovanú na meno B. E., T., Q. XXXX/XXB SMS správu s textom: „Zle vypovedal H., nebol vami kontaktovaný 5.9.2010 ohľadom zmluvy.“, pričom vedela, že túto účastnícku stanicu v tom čase používa B. E. a uvedená SMS správa mu ako adresátovi bude doručená, následne B. E. z účastníckej stanice s telefónnym číslom XXXX XXX XXX zaslal na účastnícku stanicu s telefónnym číslom XXXX XXX XXX SMS správu s textom: „Co mam povedat ja?“, pričom vedel, že túto účastnícku stanicu v tom čase mal používať Mgr. D. D. a uvedená SMS správa mu ako adresátovi bude doručená, následne osoba obsluhujúca telefónny prístroj z účastníckej stanice s telefónnym číslom XXXX XXX XXX krátko po skončení výsluchu svedka H. zaslala na účastnícku stanicu s telefónnym číslom XXXX XXX XXX SMS správu s textom: „Chorvátsko ok ale zmluvu mal G. doma ale vy ste najprv isli za H. lebo to požiadal G. ale H. nedvihal, tak ste boli za jeho otcom a ten ju mal. To ste vsak nepovedali G. aten zostal vtom ze je od H..“, a následne bezprostredne po ukončení výsluchu svedka Mgr. C. H., B. E. toho istého dňa v čase o 13.45 hod. ako svedok v tomto trestnom konaní nepravdivo vypovedal podľa vyžiadaných a zaslaných inštrukcií v SMS správach od osoby obsluhujúcej vyššie uvedený telefónny prístroj za prítomnosti Mgr. D. D. ako obhajcu obvineného A. G. na tomto procesnom úkone, pričom B. E. tak konal za účelom vyviníť obvineného A. G. zo skutku, za ktorý je stíhaný v uvedenom trestnom konaní,

teda

v bode 1

obžalovaný G. D.

- s vopred uváženou pohnútkou požiadal iného, aby spáchal trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144 Trestného zákona, poskytol inému pomoc pri spáchaní tohto trestného činu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania ako člen organizovanej skupiny,

obžalovaný B. E.

- s vopred uváženou pohnútkou riadil spáchanie trestného činu úkladnej vraždy podľa § 144 Trestného zákona, hoci už bol za trestný čin vraždy odsúdený, čin spáchal závažnejším spôsobom konania ako člen organizovanej skupiny a z osobitného motívu na objednávku,

obžalovaný A. F.

- s vopred uváženou pohnútkou riadil spáchanie trestného činu úkladnej vraždy podľa § 144 Trestného zákona, čin spáchal závažnejším spôsobom konania ako člen organizovanej skupiny a z osobitného motívu na objednávku,

obžalovaný A. G.

- iného úmyselne usmrtil s vopred uváženou pohnútkou a čin spáchal závažnejším spôsobom konania ako člen organizovanej skupiny a z osobitného motívu na objednávku,

v bode 2

obžalovaný A. G.

- neoprávnene vyrobil a prechovával omamnú látku a psychotropnú látku a čin spáchal v značnom rozsahu,

v bode 3

obžalovaný B. E.

- ako svedok v trestnom konaní pred policajtom uviedol nepravdu o okolnosti, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie a čin spáchal z osobitného motívu, teda v úmysle zakryť iný trestný čin,

čím spáchali:

v bode 1

obžalovaný G. D.

- obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písm. c/ s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona formou účastníctva ako objednávateľ a pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona,

obžalovaný B. E.

- obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písm. a/, písm. c/ s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona, písm. e/ s poukazom na § 140 písm. a/ Trestného zákona formou účastníctva ako organizátor podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona,

obžalovaný A. F.

- obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písm. c/ s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona, písm. e/ s poukazom na § 140 písm. a/ Trestného zákona formou účastníctva ako organizátor podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona,

obžalovaný A. G.

- obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písm. c/ s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona, písm. e/ s poukazom na § 140 písm. a/ Trestného zákona,
v bode 2

obžalovaný A. G.

- obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písm. a/, b/, odsek 3 písm. c/ Trestného zákona,

v bode 3

obžalovaný B. E.

- zločin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 odsek 1, odsek 3 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c/ Trestného zákona.

Za to sa odsudzujú:

obžalovaný G. D.

podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, § 34 ods. 5 písm. b/, § 38 ods. 2, ods. 8 posledná veta, § 36 písm. j/, § 37 písm. f/ Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 25 (dvadsaťpäť) rokov,

podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia,

podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému u k l a d á ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky,

obžalovaný B. E.

podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, § 34 ods. 5 písm. b/, § 38 ods. 2, ods. 8 posledná veta, § 37 písm. f/, písm. h/, § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody na doživotie,

podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia,

podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému u k l a d á ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky,

obžalovaný A. F.

podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, § 34 ods. 5 písm. b/, § 38 ods. 2, ods. 8 posledná veta, § 36 písm. j/, § 37 písm. f/ Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 25 (dvadsaťpäť) rokov,

podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia,

podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému u k l a d á ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky,

obžalovaný A. G.

podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 8 posledná veta, § 37 písm. f/, písm. h/, písm. m), § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 25 (dvadsaťpäť) rokov,

podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia,

podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky.

Obžalovaný H. G., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom F., Q. XXXX/XX, voči ktorému sa vedie konanie ako proti ušlému,

sa podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/2 Gv 93/06 zo dňa 8.2.2008 pre skutok podľa obžaloby na tom skutkovom základe,

ž e

v priebehu mesiacov apríl až máj 2010 sa obvinení G. D., B. E., A. F., A. G. a H. G. spojili za účelom usmrtienia C. G. z Topoľčian, kde za týmto účelom vytvorili organizovanú skupinu a vopred si naplánovali a rozdelili medzi sebou úlohy a spáchanie trestného činu koordinovali tak, že niekedy v priebehu mesiacov apríl až máj 2010 na presne nezistenom mieste (na území Trnavského alebo Nitrianskeho kraja) si G. D., objednal za finančnú odmenu vo výške jeden milión slovenských korún a z doposiaľ presne nezisteného dôvodu u B. E. a A. F. vraždu C. G. z Topoľčian, kde na uvedený účel obv. H. G. poskytol finančnú hotovosť v presne nezistenej výške obv. G. D., pričom na základe takto objednanej vraždy C. G. jej vykonanie následne ďalej organizovali a riadili B. E. a A. F. za účasti G. D. a to tak, že zabezpečili ďalších ľudí a to D. N., A. G. a doposiaľ presne nestotožnenú osobu pod menom I., pričom D. N. prostredníctvom ďalších neznámych osôb zabezpečil osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 2, svetlej farby a taktiež osobne riadil obhliadky vytipovaných miest vykonania vraždy v Topoľčanoch a únikové trasy, na čom sa zúčastnil I., ďalej inštruoval I. ako objednaného strelca k motorovému vozidlu použitému na prepravu, k miestu a spôsobu usmrtienia C. G., A. G. zabezpečil zbraň a to útočnú pušku Sa vz. 58 so sklopnou pažbou, následne dňa 20.07.2010 v ranných hodinách A. G. a I. boli taxislužbou odvezení po ceste z Trnavy cez Hlohovec do Topoľčian, kde vystúpili v čase medzi 07.00 až 08.00 hod., následne v čase okolo 08.40 hod na zabezpečenom osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Octavia 2, svetlej farby na Mojmirovej ulici v Topoľčanoch počas jazdy pri predbiehaní osobného motorového vozidla zn. Mercedes Benz S 500, ev. č. F.-S. z jeho ľavej strany vystrelili viacero rán z útočnej pušky Sa vz. 58 so sklopnou pažbou, ktoré smerovali na predbiehané vozidlo a najmenej dvoma ranami zasiahli jeho vodiča C. G., čím mu spôsobili strelné poranenia v oblasti hlavy s masívnym krvácaním do mozgu a devastačné poranenie druhého prsta ľavej ruky, na následky ktorých dňa 20.07.2010 v čase o 11.00 hod v NsP Topoľčany zomrel, bezprostredne po skutku sa A. G. s I. odviezli na použítom motorovom vozidle z Topoľčian do rekreačnej oblasti Duchonka, kde toto vozidlo odstavili a odtiaľ boli odvezení do Hlohovca s tým istým vozidlom taxislužby, ktoré ich v ranných hodinách priviezlo do Topoľčian,

t e d a

- poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu najmä poskytnutím finančných prostriedkov,

č í m mal spáchať

- obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1 formou účastníctva podľa § 21 odsek 1 písm. d/ Trestného zákona,

o s l o b o d z u j e

nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sú obžalovaní G. D., B. E., A. F. a A. G. povinní spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenej strane

obchodnej spoločnosti Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. so sídlom Bratislava, Dostojevského rad č. 4, IČO: 00151700 spôsobenú škodu vo výške 31.245,86 EUR (slovom: tridsaťjedentisíc dvestoštyridsaťpäť eur, osemdesiatšesť centov),

obchodnej spoločnosti UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Lazaretská 15, IČO: 00653501 spôsobenú škodu vo výške 375,59 EUR (slovom: tristosedemdesiatpäť eur, päťdesiatdeväť centov).

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku sa poškodení
Sociálna poisťovňa, so sídlom Ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava, IČO: 30807484,

Carnivoro, s.r.o., so sídlom 956 12 Preseľany 548, IČO: 43931197

odkazujú s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 3. apríla 2012 bola na Špecializovaný trestný súd doručená obžaloba podaná prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR spolu proti piatim obvineným, konkrétne proti obžalovaným G. D., B. E., A. F., A. G. (stíhaní vo väzbe) a H. G. (u tohto obžalovaného sa na základe opatrenia súdu konalo ako proti ušlému, zároveň súd na neho opätovne vydal európsky a medzinárodný zatýkací rozkaz). Skutky uvedené v obžalobe boli kvalifikované okrem iného aj ako trestný čin úkladnej vraždy podľa 144 Trestného zákona, čím bola založená pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu.

V predmetnej veci, po vykonaní všetkých Trestným poriadkom predpísaných úkonov predsedom senátu, bolo bez nariadenia predbežného pojednania obžaloby po výsluchu prvých štyroch menovaných na neverejnom zasadnutí za účasti prokurátora dňa 18.4.2012 rozhodnuté o ponechaní prítomných obvinených vo väzbe (rozhodnutie sa stalo právoplatným dňa 25.4.2012), zároveň bol na konkrétne termíny v mesiaci jún 2012 stanovený termín hlavného pojednávania vo veci. Rozsah a spôsob dokazovania a presný rozpis plánovaných úkonov na hlavnom pojednávaní bol predsedom senátu spracovaný a následne stranám bezprostredne zaslaný dňa 15.5.2012.

V skutkoch, ktoré súd prejednal na hlavnom pojednávaní, sa obžalovaným kládlo za vinu, že

1/ v priebehu mesiacov apríl až máj 2010 sa obvinení G. D., B. E., A. F., A. G. a H. G. spojili za účelom usmrtenia C. G. z Topoľčian, kde za týmto účelom vytvorili organizovanú skupinu a vopred si naplánovali a rozdelili medzi sebou úlohy a spáchanie trestného činu koordinovali tak, že niekedy v priebehu mesiacov apríl až máj 2010 na presne nezistenom mieste (na území Trnavského alebo Nitrianskeho kraja) si G. D. objednal za finančnú odmenu vo výške jeden milión slovenských korún a z doposiaľ presne nezisteného dôvodu u B. E. a A. F. vraždu C. G. z Topoľčian, kde na uvedený účel obv. H. G. poskytol finančnú hotovosť v presne nezistenej výške obv. G. D., pričom na základe takto objednanej vraždy C. G. jej vykonanie následne ďalej organizovali a riadili B. E. a A. F. za účasti G. D. a to tak, že zabezpečili ďalších ľudí a to D. N., A. G. a doposiaľ presne nestotožnenú osobu pod menom I., pričom D. N. prostredníctvom ďalších neznámych osôb zabezpečil osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia 2 svetlej farby a taktiež osobne riadil obhliadky vytipovaných miest vykonania vraždy v Topoľčanoch a únikové trasy, na čom sa zúčastnil I., ďalej inštruoval I. ako objednaného strelca k motorovému vozidlu použitému na prepravu, k miestu a spôsobu usmrtenia C. G., A. G. zabezpečil zbraň a to útočnú pušku Sa vz. 58 so sklopnou pažbou, následne dňa 20.07.2010 v ranných hodinách A. a I. boli taxislužbou odvezení po ceste z Trnavy cez Hlohovec do Topoľčian, kde vystúpili v čase medzi 07.00 až 08.00 hod., následne v čase okolo 08.40 hod na zabezpečenom osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Octavia 2 svetlej farby na Mojmirovej ulici v Topoľčanoch počas jazdy pri predbiehaní osobného motorového vozidla zn. Mercedes Benz S 500, ev. č. F.-S. z jeho ľavej strany vystrelili viacero rán z útočnej pušky Sa vz. 58 so sklopnou pažbou, ktoré smerovali na predbiehané vozidlo a najmenej dvoma ranami zasiahli jeho vodiča C. G., čím mu spôsobili strelné poranenia v oblasti hlavy s masívnym krvácaním do mozgu a devastačné poranenie druhého prsta ľavej ruky, na následky ktorých dňa 20.07.2010 v čase o 11.00 hod v NsP Topoľčany zomrel, bezprostredne po skutku sa A. G. s I. odviezli na použité motorovom

vozidle z Topoľčian do rekreačnej oblasti Duchonka, kde toto vozidlo odstavili a odtiaľ boli odvezení do Hlohovca s tým istým vozidlom taxislužby, ktoré ich v ranných hodinách priviezlo do Topoľčian,

2/ od presne nezistenej doby až do 15:30 hod dňa 6.8.2010, kedy bola vykonaná domová prehliadka na základe príkazu Okresného súdu Piešťany pod č. OS PN-V-10-1/2010-OUS-Ntt zo dňa 6.8.2010 v obci F. okr. T., v rodinnom dome č. XX, prechovával v zásuvke skrinky v obývačke na 1. poschodí plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 2875 mg sušiny konope, z ktorých by bolo možné pripraviť na základe posudku KEÚ PZ Bratislava č. PPZ-10830/KEU-BA-EXP-2010 minimálne 6 obvykle jednorazových dávok drogy, v miestnosti č. 1 pestoval 78 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 65 - 75 cm a hmotnosti 12,48 kg v mokrom stave, v miestnosti č. 2 pestoval 116 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 40-45 cm a hmotnosti 22,28 kg v mokrom stave a 41 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 70-75 cm a hmotnosti 9,91 kg v mokrom stave, v miestnosti č.3 pestoval 90 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 65-75cm a hmotnosti 14,19 kg v mokrom stave, v miestnosti č. 4 pestoval 123 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 40 cm a hmotnosti 14,51 kg v mokrom stave a 35 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 85 cm a hmotnosti 8,07 kg v mokrom stave, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa), ktoré sú v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny omamných látok a ich pestovanie ja na území Slovenskej republiky zakázané,

3/ Mgr. D. D. ako obhajca obvineného A. G. v trestnom konaní vedenom pod spisovou značkou ČVS:KRP-117/OVK-TT-2010 na Úrade justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave dňa 29.09.2010 v čase okolo 13.20 hod. počas výsluchu svedka Mgr. C. H. z účastníckej stanice s telefónnym číslom XXXX XXX XXX evidovanej na meno D. D., T., L.. U. XXXX/XX zaslal na účastnícku stanicu s telefónnym číslom XXXX XXX XXX evidovanú na meno B. E., T., Q. XXXX/XXB SMS správu s textom: „Zle vypovedal H., nebol vami kontaktovaný 5.9.2010 ohľadom zmluvy.“, pričom vedel, že túto účastnícku stanicu v tom čase používa B. E. a uvedená SMS správa mu ako adresátovi bude doručená, následne B. E. z účastníckej stanice s telefónnym číslom XXXX XXX XXX zaslal na účastnícku stanicu s telefónnym číslom XXXX XXX XXX SMS správu s textom: „Co mam povedat ja?“, pričom vedel, že túto účastnícku stanicu v tom čase používa Mgr. D. D. a uvedená SMS správa mu ako adresátovi bude doručená, následne Mgr. D. D. z účastníckej stanice s telefónnym číslom XXXX XXX XXX krátko po skončení výsluchu svedka H. zaslal na účastnícku stanicu s telefónnym číslom XXXX XXX XXX SMS správu s textom: „Chorvátsko ok ale zmluvu mal G. doma ale vy ste najprv isli za H. lebo to požiadal G. ale H. nedvihal, tak ste boli za jeho otcom a ten ju mal. To ste vsak nepovedali G. aten zostal vtom ze je od H.“, a následne bezprostredne po ukončení výsluchu svedka Mgr. C. H., B. E. toho istého dňa v čase o 13.45 hod. ako svedok v tomto trestnom konaní nepravdivo vypovedal podľa vyžiadaných a zaslaných inštrukcií v SMS správach od Mgr. D. D. za jeho prítomnosti ako obhajcu obvineného A. G. na tomto procesnom úkone, pričom Mgr. D. D. a B. E. tak konali za účelom vyvinieť obvineného A. G. zo skutku, za ktorý je stíhaný v uvedenom trestnom konaní. Prokurátor v takto popísaných skutkoch videl v bode 1. obžaloby trestný čin úkladnej vraždy spáchaný závažnejším spôsobom konania (organizovanou skupinou), ktorého sa všetci obžalovaní s výnimkou H. G. (mal byť pomocník pri trestnom čine) mali dopustiť ako priami páchatelia a mali tak spáchať obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 ods. 2 písm. c/ s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona. V ostatných bodoch obžaloby prokurátor videl tie isté trestné činy, za ktoré v konečnom dôsledku bola súdom uznaná vina.

Dňa 26.6.2012 per analogiam podľa §§ 244 ods. 2 Trestného poriadku a 284 ods. 2 Trestného poriadku (povinnosť oznámenia zmeny právnej kvalifikácie sa vzťahuje na celé konanie a hrá úlohu najmä ak ide o možnosť prísnejšej kvalifikácie) a v podstate nad rámec zákonom uložených povinností, z dôvodu čo najširšieho zabezpečenia práv na obhajobu, predseda senátu oboznámil strany v konaní s možnosťou kvalifikovať predmetný skutok aj vo forme úcastenstva na ňom a o možnosti kvalifikovať skutok aj podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného zákona (osobitný motív konania), u obžalovaného E. aj podľa písm. a) toho istého ustanovenia Trestného zákona (opakovanie trestného činu vraždy). Tu je potrebné podotknúť, že ani v jednom prípade nešlo o zmenu odseku či alinei skutkovej podstaty toho ktorého trestného činu, pričom eventúálna zmena právnej kvalifikácie nemá vplyv na trestné sadzby stanovené u trestných činov, za ktoré bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba (vid' všetky dostupné komentáre k výkladu termínu „iné ustanovenie zákona“, ktorým sa síce má na mysli aj iný odsek alebo alinea toho ktorého ustanovenia, ale netýka sa jednotlivých písmen v tom ktorom odseku).

Na hlavnom pojednávaní, ktoré priebežne prebiehalo v dňoch od 6.6.2012 do 28.6.2012, súd vykonal pomerne rozsiahle dokazovanie a to výsluchmi svedkov a prečítaním výpovedí niektorých svedkov tak, ako je to uvedené nižšie, výsluchmi znalcov, čítaním znaleckých posudkov, čítaním listinných dôkazov, oboznámením sa s príslušnými fotodokumentáciami a k jednotlivým skutkom zistil nasledovné skutočnosti.

Skutok č. 1

Dňa 20.7.2010 v čase okolo 8.40 hod. došlo na ulici Mojmirovej v Topoľčanoch k streľbe na osobné motorové vozidlo značky Mercedes Benz S 500, ev. č. F.. Na toto vozidlo bolo vystrelených najmenej 28 striel, pričom tieto strely prenikali do vozidla z jeho pravej strany. V čase streľby vo vozidle sedel C. G., obyvateľ Topoľčian, nar. dňa XX.XX.XXXX. C. G. bol zasiahnutý najmenej dvoma ranami, ktoré spôsobili strelné poranenie v oblasti hlavy s masívnym krvácaním do mozgu a devastačné poranenie druhého prsta ľavej ruky. Na následky týchto zranení dňa 20.07.2010 v čase o 11.00 hod. C. G. v NsP Topoľčany zomrel.

Vo veci nariadená súdna pitva okolnosti smrti poškodeného potvrdila v súlade s vyššie uvedeným, pričom znalci z odboru súdne lekárstvo konštatovali, že smrteľný výstrel smeroval v smere zľava doprava a mierne zhora nadol. Vyššie popísaným okolnostiam prípadu nasvedčuje aj rozsah poškodení na motorovom vozidle, ktoré v čase zásahov viedol C. G.. Rozsah a spôsob poškodení motorového vozidla nasvedčuje i tomu, že strely prichádzali z pravej strany zasiahnutého motorového vozidla zhruba z úrovne výšky, v ktorej sa v motorovom vozidle sedí. K streľbe došlo na mieste prístupnom verejnosti, v čase streľby na rôznych miestach bolo na ulici viacero ľudí, nikto v bezprostrednej blízkosti.

Viacero svedkov si všimlo, že v čase skutku motorové vozidlo C. G. predbiehalo motorové vozidlo značky Octavia, pričom svedkovia predpokladajú, že bolo strieľané z tohto vozidla. Niektorí z nich sčasti streľbu zaregistrovali, pričom všetci potvrdili, že motorové vozidlo značky Octavia po výstreloch z miesta činu rýchlo jazdou odišlo. Pokiaľ ide o presné okolnosti streľby, možno konštatovať, že nikto z na ulici prítomných ďalšie okolnosti streľby do detailov popísať nevedel.

I keď nie všetci svedkovia vo vozidle videli dve osoby, všetci predpokladali, že bolo z neho strieľané z ľavej strany, teda zo sedadla spolujazdca. Popis osôb, ktoré mali sedieť v aute, v rámci úkonov v zmysle Trestného poriadku zabezpečený nebol. Je potrebné konštatovať, že tieto osoby vodiča ani spolujazdca neregistrovali, resp. nevedeli ich popísať spôsobom, ktorý by nespochybniteľne mohol prispieť k ich identifikácii len na základe takéhoto popisu, čo vzhľadom na okolnosti prípadu (nečakaná situácia, u ktorej nebol dôvod venovať pozornosť predchádzajúcim udalostiam), je možné pochopiť.

V ten istý deň o 13.12 hod. bol nahlásený požiar v rekreačnej oblasti Duchonka, pričom po príchode k miestu požiaru bolo zistené, že horí motorové vozidlo značky Octavia. V obhorenom torze tohto motorového vozidla bolo nájdené torzo zbrane samopal vzor 58 so sklopnou pažbou. Ide o druhovo totožnú zbraň so zbraňou, z ktorej boli vystrelené strely smerujúce na motorové vozidlo C. G., čo dokazuje znalecký rozbor nábojníc nájdených na mieste činu. Individuálnu identifikáciu striel ani nábojníc pokiaľ ide o zbraň, z ktorej boli vystrelené, vzhľadom k zničeniu nájdeného samopalu nebolo možné urobiť. Inú porovnávaciu zbraň orgány činné v trestnom konaní nemali.

Pokiaľ ide o obhorené torzo motorového vozidla, bola pri ňom nájdená značka s ev. č. D. Táto značka bola pridelená vozidlu Škoda Octavia typu AA sedan a to dňa 26.07.2006. Vozidlo malo byť šedej farby a ako vlastník pri evidencii bola uvedená osoba menom G. Z.. Podľa príslušných evidencií Policajného zboru, toto vozidlo bolo dňa 07.07.2010 o 7.53 hod. majiteľovi odcudzené. Číslo motora VIN na obhorenom torze vozidla bolo F.. Takéto číslo motora podľa policajných evidencií patrí osobnému motorovému vozidlu Škoda Octavia AC combi, ktorému dňa 23.10.2006 bolo pridelené ev. č. N., pričom aj toto vozidlo malo byť dňa 30.06.2010 o 10.01 hod. odcudzené, resp. od tohto času sa toto vozidlo nachádza v pátraní príslušných policajných orgánov (č.l. 2456 - 2461).

Vyššie uvedené okolnosti boli preukázané v podstate nespochybniteľnými a v konečnom dôsledku ani nespochybnovanými dôkazmi, ktoré na základe technických pozorovaní a meraní dokumentovali skutočnosti zistené v súvislosti so smrťou C. G. a nájdeným zhoreným vrakom motorového vozidla značky Škoda Octavia v rekreačnej oblasti Duchonka. Vyššie popísaný stav dokumentujú zápisnice a

fotodokumentácie z ohliadok z miesta činu (po č.l. 2383), znalecký posudok z pitvy poškodeného (č.l. 1249-1283), zápisnica z ohliadky miesta činu nájdeného motorového vozidla (č.l. 2384-2394) a viaceré ďalšie dôkazné prostriedky, ktorými sú dokumentované dôkazy súvisiace so smrťou poškodeného i nájdeným zhoreným torzom motorového vozidla, v ktorom sa nachádzalo zhorené torzo samopalu vzor 58 (dôkazy dokumentujúce tieto skutočnosti sa nachádzajú najmä v VII. a VIII. zväzku spisu). Ako už bolo uvedené, ide o dôkazné prostriedky, ktoré sú výsledkami odborných a znaleckých pozorovaní, sú objektívne merateľné, vychádzajú z príslušných znalostí tých ktorých vedných odborov a v zásade žiadnou zo strán neboli spochybňované.

Pokiaľ ide o výpovede osôb, ktoré sa v čase skutku nachádzali na mieste činu, ide o výpovede osôb bez akéhokoľvek zaangažovania vo veci, ktoré takisto dokumentujú len „technický“ a v podstate tiež nikým nespochybňovaný priebeh udalostí. Popisy boli konkrétnejšie len pokiaľ ide o motorové vozidlá a ich vzájomné postavenie v čase výstrelov. Osoby z miesta činu v rámci procesných úkonov podľa Trestného poriadku nikto detailnejšie popísať nevedel, existujú len operatívne zachytenia čiastočného popisu možných páchatelov v zmysle postupu podľa zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore vo forme úradných záznamov, ktoré sú ako dôkazný prostriedok v trestnom konaní nepoužiteľné. Čiastočné popisy osôb boli zabezpečené aj v rámci úkonov vyšetrovateľa pred vznesenia obvinenia (nekontradiktórne výsluchy), pričom je potrebné uviesť, že aj keby súd pripisoval týmto informáciám dôkaznú hodnotu, musel by konštatovať, že ide o informácie málo konkrétne, nekonzistentné (opisy sa rôznia), a najmä - ide o informácie osôb, ktoré danú situáciu sledovali naozaj len okrajovo. Schopnosť reálneho a objektívnu realitu pravdivo popisujúceho vnímania takto vnímajúcich osôb, ktoré z diaľky niečo okrajovo pozorujú, je obvykle naozaj minimálna.

Je potrebné ešte zdôrazniť, že vo vyššie uvedených odsekoch popísané skutočnosti orgánom činným v trestnom konaní boli známe už na začiatku trestného stíhania. Už v tejto fáze vec prešetrujúce orgány nepochybovali o tom, že vyššie popísané zistenia spolu súvisia a že vo veci našli motorové vozidlo i zbraň, s ktorou bol žalovaný trestný čin vraždy spáchaný. Ako vyplynie z ďalšieho, o tejto súvislosti nemal žiadnu pochybnosť ani vec prejednávajúci senát a jednoznačne dospel k záveru, že torzo zhoreného motorového vozidla značky Octavia, ktoré v podstate bolo „poskladané“ z dvoch tesne pred spáchaním skutku odcudzených motorových vozidiel, súvisí s predmetným prípadom. Je teda evidentné, že už v počiatočných fázach trestného stíhania bolo možné popísať minimálne časť objektívnej stránky trestného činu - konanie, pričom bolo možné konštatovať i to, že sa podarilo zaistiť vozidlo, z ktorého bolo strieľané i zbraň, z ktorej bolo strieľané. Nebolo však zrejme, kto motorové vozidlo riadil, kto z neho strieľal a nebol zrejmy ani motív, resp. pohnútku k spáchaniu takéhoto skutku. Informácie k týmto súvislostiam boli získavané neskôr, boli dokumentované i procesným spôsobom podľa Trestného poriadku, pričom relevantnými výpoveďami svedkov i výsledkami ďalších dôkazných prostriedkov sa vo veci po podaní obžaloby, samozrejme, zaoberal aj súd.

Pokiaľ ide o ďalšie stranami v konaní vrátane obžalovaných v podstate nespochybňované skutočnosti, je potrebné ešte pred zhrnutím výsledkov dokazovania, pokiaľ ide o kontroverzné okolnosti prípadu, spomenúť, že obžalovaný G. D. nespochybňoval, že v inkriminovanom čase - teda v čase tesne pred spáchaním vyššie popísaného skutku - mu G. D. mal zohnať motorové vozidlo značky Octavia. Dôvod toho, prečo toto vozidlo mal zohnať, spočíval v tom, že on sám takéto vozidlo vlastnil a chcel mať ešte jedno kvôli náhradným súčiastkam. Obžalovaný D. prostredníctvom svedka vo veci A. G. toto vozidlo od D. prevzal. Keď sa však dozvedel, že je kradnuté, nechcel s tým nič mať spoločné a „zbavil sa ho“ predajom „autíčkárovi Mirovi z Nitry“.

Ďalej - i keď zo strany obhajoby B. E. bola namietnutá legálnosť a legitimita vo veci zabezpečených nahrávok telefonických hovorov (súd sa s touto okolnosťou vysporiada v ďalších častiach rozsudku) - B. E. nespochybňoval, že v ten deň dvakrát telefonoval so svedkom vo veci A. L.. O A. L. hovoril ako o osobe, ktorá mu mala robiť „terč“, chrániť ho, keďže vedel o tom, že mu hrozí nebezpečenstvo, pričom v kritický deň 20.07.2010 mu mal dvakrát telefonovať, nakoľko už od rána mal byť A. L. s ním. V rámci obidvoch telefonátov nemožno spochybniť, že B. E. sa pýta, resp. kontroluje, kde sa A. L. nachádza, pričom tento mu hovorí o tom, že „pre A. som išiel“, resp. „išiel som nášho kamaráta zavízať“. B. E. nedáva najavo rozčúlenie nad tým, že A. L. nie je s ním a svedkovi L. nekladie za účelom vysvetlenia jeho pohybu žiadne otázky.

Podľa názoru súdu aj tieto dve v predchádzajúcich odsekoch popísané príhody spolu s prípadom súvisia, pričom súvislosti vysvetľujú najmä svedkovia D., N. a L.. Ich výpovede sa orgánom činným v trestnom konaní podarilo zabezpečiť až v neskorších štádiách trestného stíhania, pričom podľa názoru súdu tieto výpovede spolu s ďalšími nespochybniteľne zistenými skutočnosťami dokumentujú priebeh udalostí tak, že v konečnom dôsledku nebolo možné mať žiadne pochybnosti o vine obžalovaných a ku skutku došlo tak, ako je počínanie aktérov popísané v skutkovej vete. Dôkazné prostriedky dokumentovali jednotlivé súvislosti spôsobom, že zistené údaje so sebou vzájomne korešpondovali a súhra časových i miestnych údajov nedovolila súdu vyriešiť iný záver, než záver o vine vo výroku uvedených štyroch obžalovaných, pričom v súvislosti s obžalovaným H. G. použijúc najmä zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“, záver o vine urobiť možné nebolo. K takémuto záveru senát dospel napriek tomu, že všetci obžalovaní svoju vinu popierali a uviedli, že s predmetným skutkom nemajú nič spoločné.

Pokiaľ ide o výpovede obžalovaných, obžalovaný G. D. v prípravnom konaní nevypovedal. Na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa necíti byť vinným a nemá žiadnu účasť na vražde C. G.. Zdôrazňoval, že v roku 2010 nikomu nemohol dávať 1.000.000,- Sk za vraždu, nakoľko táto mena v tom čase už neplatila. Tiež poukázal na to, že pôvodne obvinený W. Z. nikomu cez účet nepreviedol sumu 50.000,- Eur, čím poukazoval predovšetkým na to, že vo veci utajený svedok klame a nehovorí pravdu.

Potvrdil, že s poškodeným C. G. v minulosti mal nejaký konflikt, a po tomto konflikte vzťahy medzi nimi ochladli. Malo ísť o dôsledky bitky medzi právnikom C. G. C.B. a zamestnancom baru, nie však medzi ním a C. G.. V rámci tohto incidentu mal byť zranený, ani jeden z troch útočníkov však s C. G. podľa jeho názoru nemal mať nič spoločné. Osoby menom E., R. a V. mali naňho zaútočiť v súvislosti s vyššie uvedeným incidentom, mal utpieť vážne poranenia nožom, avšak on tento svoj incident nikdy nedával do súvisu s C. G.. Bol s ním kamarát a dokonca jeho rodine pomáhal aj vtedy, kedy došlo k únosu C. G.. Potvrdil, že vzťahy medzi C. G. a jeho strýkom H. G. boli narušené.

Pokiaľ ide o indície, že za jeho zranením mal byť C. G., toto hovorili predovšetkým policajti, on však vinu C. G. za tento incident nekladol. Nespochybnil, že sa preberali rôzne klebety ohľadne tohto incidentu, avšak v rámci hlavného pojednávania v jeho viacerých častiach zdôrazňoval, že on C. G. neobviňoval a zdôrazňoval i to, že bol s ním kamarát. Takýto postoj prezentoval aj po tom, čo na hlavnom pojednávaní bol premietnutý videozáznam z reportáže televízie JOJ, v rámci ktorého sa vyjadroval, že on vedel kto za tým je. Tvrdil, že tým nemyslel C. G. a otázky novinárov v tejto súvislosti jeho obhajoba považovala za sugestívne.

Pokiaľ ide o vozidlo Octavia potvrdil, že takéto vozidlo od G. D. chcel a toto vozidlo - striebornú Octaviu combi pre neho od G. D. prevzal A. G.. Keď neskôr pýtal od vozidla nejaký doklad od D., dozvedel sa, že vozidlo bolo kradnuté a „súčiastky do jeho vozidla nepoužiteľné, preto sa ho zbavil“. Predal ho jednému „autičkárovi“ z Nitry, ktorý sa volá Miro, jeho priezvisko však nevedel. Podľa neho vozidlo malo mať evidenčné číslo, on si však značku už nepamätá. Predal ho za 1.300,- Eur.

Obdobne svoju vinu popieral v plnom rozsahu aj obžalovaný B. E., ktorý v priebehu prípravného konania takisto k veci nevypovedal. Podobne ako obžalovaný D., aj on všetkých obžalovaných poznal, nevie však o tom, že by s vraždou C. G., ktorého on nepoznal, mali mať niečo spoločné. V rámci spontánnej výpovede sa obžalovaný E. zamerával predovšetkým na hodnotenie dovtedy vykonaných úkonov prípravného konania.

Zdôrazňoval, že až do dňa, keď bol zadržaný, o skutku, ktorý mu je kladený za vinu, nič nevedel. Až potom sa dozvedel rôzne špinavosti, avšak ku skutku nemá čo povedať, „tu sa asi spolčí každý kto niekoho pozná a ide s ním na pivo“. Tvrdil, že v rámci prípravného konania sa skúmala len jeho vina, pokiaľ ide o nevinu, nič nebolo dokazované a spolu s ostatnými obžalovanými namietal aj praktiky vyšetrovacích orgánov. V súvislosti s telefonickými hovorami s A. L. udával, že tieto neboli nahraté celé, pričom on predtým s Kabaštom ani nebol, netelefonovali si, čo dokazuje aj súdom zabezpečený výpis z telefonických hovorov z dní 19. a 20.07.2010. Tvrdil, že on nie je špinavec ako L., D., N. a všetci, ktorí svedčia proti nim.

Ako už bolo uvedené, o L. hovoril ako o svojom „terči“, v podstate ochrancovi, pričom takéto služby potreboval z toho dôvodu, že sa mu už predtým vyhrážali, že ho chcú zastreliť. Obžalovaný E. hovoril aj o problémoch s D. a L., ktoré nastali nejak v júli, resp. v auguste 2010. Tvrdil, že L. mal byť s ním aj

v čase, kedy malo dôjsť k vražde, on však mal problémy s alkoholom, každý deň mu to vytýkal a keď si neplnil svoje povinnosti, tak mu nadával. Nevedel však vysvetliť, prečo v súvislosti s už spomenutým telefonickým hovorom v rámci neho nedal najavo svoju nespokojnosť, nenadával mu, uviedol len toľko, že mu vynadal, až keď sa stretli osobne.

Pokiaľ ide o vysvetlenie nahratého rozhovoru, na otázku akého kamaráta mal L. „zavízt“, obžalovaný odpovedal, že on „zo spisu zistil, že to mohol byť ten I.“. Na ďalšiu objasňujúcu otázku predsedu senátu však odpovedal, že podľa jeho názoru žiadny I. neexistuje, toto si všetko L. povymýšľal. Obdobne odpovedal aj na predchádzajúce otázky a z jeho výpovede je možné dedukovať, že o existencii žiadneho I. ako F. kamaráta, prípadne bratranca on nevedel.

Vinu vo veci v celom rozsahu poprel aj obžalovaný A. F., ktorý na rozdiel od ostatných vypovedal aj v prípravnom konaní. Zdôrazňoval, že on sa s nikým nespoľčil, nezabezpečil žiadneho strelca ani N. ani nikoho iného. Aj tento obžalovaný sa sústredil už v úvode svojej obhajoby na to, že podľa jeho názoru obžaloba ignoruje priame dôkazy a v konaní sa používali nezákonné praktiky. On žiadnu finančnú hotovosť v súvislosti so žalovaným skutkom neprevzal a nepreberal ani iné finančné hotovosti.

Z osôb vystupujúcich vo veci sa najlepšie pozná so E., s D. sa stretol len niekoľkokrát. C. G. pozná „jedine zo spisu“. Pripustil, že D. sa mohol vyjadriť, že s jeho napadnutím mohol mať C. G. niečo spoločné, ale on si to nepamätá. Pozná aj svedkov A. L. a G. D., o ktorých vedel, že sa pohybujú v blízkosti B. E.. Relatívne dobre pozná aj svedka D. N., ktorý v podstate v minulosti robil pre neho. Obžalovaného H. G. takisto poznal, spolu s B. E. a ešte dvomi obchodnými partnermi obchodne s ním rokovali v súvislosti s nákupom alebo predajom motorových vozidiel mimo Európsku úniu. V súvislosti s tvrdeniami G. D. o tom, že mu obžalovaný F. mal dať 1.000,- Eur, potvrdil, že takéto peniaze mu dával, avšak nie v súvislosti s vraždou, ale v súvislosti s nákupom Audi A6 combi „pre Ruda zo Sihote“, auto malo byť za 2.000,- Eur, avšak nemalo byť kradnuté.

V súvislosti s tým, čo môže byť dôvodom podľa jeho vnímania nepravdivých svedeckých výpovedí svedkov najmä D. a N. obžalovaný F. uviedol, že D. mu dlhoval peniaze a v tejto súvislosti bola zaslaná aj SMS správa požadujúca vrátenie 1000 Eur niekoľko mesiacov po spáchaní skutku. Inak nevedel vysvetliť, aký bol dôvod pre neho nepriaznivých výpovedí od vyššie uvedených svedkov.

Pokiaľ ide o osobu menom I., uviedol, že z okruhu jeho macedónskych priateľov pozná osobu menom I.. Nie je to jeho pokrvný bratranec a potvrdil, že v čase, kedy malo dôjsť k zavraždeniu C. G., tu takáto osoba bola. I. tu v tom čase a aj neskôr bol niekoľko týždňov, avšak účel jeho návštevy spočíval v objasnení iného trestného činu, ku ktorému malo dôjsť v Holandsku, pričom ohľadne tejto udalosti komunikovali aj s vyšetrovatelkou menom H.H.. Prípravu takéhoto trestného činu on mal „nahrať“ a potom to I. mal rozprávať vyšetrovatelke. I. tu bol aj v čase, keď bol vzatý do väzby. Hneď v ďalšom odseku svojej výpovede však obžalovaný už tvrdí, že toto už aj nahráli na „DVD-čko“ a on potom za vyšetrovatelkou Q. išiel s tým, že to DVD-čko má a I. je tu.

V súvislosti s D. v rámci prípravného konania i na záver svojej výpovede obžalovaný F. priznal, že mu D. mal ukázať miesta, kde sa grupovali osoby, ktoré mali útočiť na jeho život a zdravie. Išlo o osoby „ktorých mená nevie a o ktorých sa neskôr potvrdilo, že majú byť naďalej vo väzbe“. V tejto súvislosti potvrdil i to, že N. dal pokyn, aby si od G. D. nechal vysvetliť, kde sa takéto osoby grupujú.

Aj obžalovaný A. G., ktorý v prípravnom konaní nevypovedal, na hlavnom pojednávaní uviedol, že s touto vecou nemá nič spoločné a žiadnou formou sa nezúčastňoval ani na príprave, ani na vykonaní tohto trestného činu. Odmietal, že by sa mal zúčastňovať na nejakom vytipovaní únikových trás a odmietal i to, že mal šoférovať auto, z ktorého malo byť strieľané. Nie je pravdou, že by si u D. odkladal, resp. zakopával nejaké zbrane. Odmieťa akúkoľvek zaangažovanosť na tomto prípade.

Pokiaľ ide o už spomenuté dôkazy - prepisy i nahrávky telefonických hovorov, tieto boli niekoľkokrát v priebehu hlavného pojednávania prehraté a to tak za účasti obžalovaných, ako i niektorých svedkov. Hneď v úvodných fázach hlavného pojednávania po výsluchoch obžalovaných boli oboznámené i príslušné zápisnice o ohliadkach miesta činov, vrátane ohliadky miesta, na ktorom bolo nájdené zhorené torzo motorového vozidla zn. Octavia.

V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že v podstate všetci obžalovaní tvrdili a na svoju obranu uvádzali, že toto vozidlo podľa ich názoru nemá nič spoločné s trestným činom. Napríklad obžalovaný E. doslova uviedol, že „nikde nebolo dokázané, že toto vozidlo bolo na mieste činu, pretože hlavný svedok M. tvrdí, že to bolo úplne iné auto a takisto aj vodič, ktorý mal byť blondák, 40 ročný. Nebolo dokázané, že toto auto má niečo spoločné s týmto trestným činom. Podľa jeho názoru, auto s trestným činom nič spoločné nemá ...“

V súvislosti s telefonickými hovormi medzi B. E. a A. L. sa nevyjadrovali len v rámci týchto hovorov vystupujúce osoby, ktoré v zásade potvrdili autenticitu nahrávky (akurát, že E. hovoril o tom, že nie je kompletná), ale aj obžalovaný F., ktorý uviedol, že „i keď sa ma to netýka poukazujem na to, že tam hovorí o kamarátovi, to je veľmi široký pojem, nehovorí o I.. V prvom telefonáte spomínal, že išiel pre A., je dôležité, že E. sa pýta kde je A.. Keby mal byť organizátor - supervízor, tak by sakra vedel kde je ...“. V tejto súvislosti E. hovorí, že „pokiaľ mu L. vravel, že mal ísť po nejakého A. on si myslel, že tohto (G.), ale však to je úplná debilina. Debilina je to, že išiel pre A.“. Ďalej udáva, že ... „v čase rozhovoru som si ja subjektívne myslel, že hovorí o G.. Prečo teda sa nepýtal aj na I.. Pokiaľ hovorí o A., ja som si nič vtedy nemyslel, však keď išiel pre A., tak išiel pre A.. L. mal vtedy byť so mnou ...“.

V súvislosti s A. L. B. E. alej zdôrazňuje, že zo zabezpečených záznamov a výpisov z telekomunikačnej prevádzky nevyplýva, že by on deň predtým mal telefonovať A. L., aby sa k nemu dostavil, resp. aby splnil jeho pokyny. Zároveň však považuje za prirodzené, aby A. L. sa k nemu hneď ráno dostavil, nakoľko mal byť v podstate s ním každý deň.

Po výsluchoch obžalovaných boli čítané aj zápisnice o domových prehliadkach, v rámci ktorých sa našli aj legálne držané zbrane, rôzne kukly a v prípade obžalovaného D. aj nástroje na vylamovanie zámok motorových vozidiel. Bol prečítaný aj znalecký posudok doc. Ing. Miroslava Mokrého, ktorý súvisel so skúmaním mobilných telefónnych prístrojov a počítačových zostáv zaistených u obžalovaných. K týmto dôkazom obžalovaní nemali žiadne pripomienky, pričom obžalovaný F. pripustil, že v telefóne mohol mať uložené meno „I. MKD“ (č.l. 1496 spisu), nevedel sa však vyjadriť, či ide o telefónne číslo toho I., o ktorom hovoril ako o človeku, ktorý tu v čase vraždy naozaj mal byť.

K čítanej SMS správe zaistenej na telefónnom prístroji svedka G. D. urnalizovanej na č. I. 1738 („Kedy mam poslat pre 1000 euro“) uviedol, že nejde o výhražnú správu. Táto SMS sa týkala motorového vozidla Audi A6, ktoré bolo kradnuté, pričom 1.000,- Eur malo byť od neho a 1.000,- Eur od E.. D. ich podľa jeho názoru oklamal. Auto kupoval „Rudo zo Sihote“ a to prostredníctvom jeho a E. od G. D., ktorému v tejto súvislosti dali 2.000,- Eur.

Svedok G. D. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že všetkých štyroch na pojednávaní prítomných obžalovaných pozná, H. G. pozná len zbežne. V rámci spontánnej výpovede uviedol len toľko, že „obžalovaný po ňom chceli, aby niečo pre nich spravil, všetko mu mal vysvetliť N.. Keď mu tento povedal, o čo ide, on od toho „odstúpil“.

V ďalšom výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní bolo pokračované formou otázok prokurátora, obhajcov i predsedu senátu. V zásade je možné konštatovať, že svedok sa v podstatných bodoch neodchýlil od svojich dovtedajších výpovedí z prípravného konania, o niektorých okolnostiach prípadu však vypovedal stručnejšie. Keďže jeho výpovede neboli tak obširné a v niektorých detailoch sa líšili od výpovedí z prípravného konania, na návrh prokurátora boli odstraňované rozpory vo výpovediach. V tejto súvislosti je možné konštatovať, že svedok potvrdil obsah svojich výpovedí z prípravného konania, niektoré rozpory vysvetlil odvolaním sa na plynutie času („vtedy som si to lepšie pamätal“), pričom svedok tiež vylúčil, že by vypočúvajúc orgány štátu na neho vyvíjali akýkoľvek nátlak.

Možno konštatovať, že najlepšie sa poznal s B. E., ktorý po svojom návrate z výkonu trestu „chcel po ňom rôzne veci“, ktoré súviseli s vymáhaním dlhov, ublížením iným osobám a podobne. Konštatoval, že s B. E. boli priatelia až dovtedy, keď skupine obžalovaných odmietol robiť šoféra v súvislosti so skutkom, ktorý súd prejednal. F. mal byť kamarátom B. E., často sa spolu stretávali a A. G. bol osobou, ktorá sa pohybovala hlavne v blízkosti B. E.. Konštatoval, že bol v podstate jeho podriadeným, pričom v súvislosti so skutkom, najmä v prípravnom konaní podrobne opisoval, ako A. G. odovzdal zbraň - samopal vz. 58 (na hlavnom pojednávaní tieto skutočnosti nevyvrátil, odmietol však hovoriť o podrobnostiach odvolávajúc sa na nebezpečenstvo trestného stíhania, ktoré by si sebe mohol spôsobiť).

V súvislosti so skutkom, ktorý súd prejednával, svedok uviedol, že prvýkrát sa vyššie uvedené osoby spoločne s niektorými ďalšími osobami v tejto súvislosti stretli v bare G. v Hlohovci, kde u F. a E. videl väčší obnos peňazí - asi dvojcentimetrovú hrubú kopu päťsto eurových bankoviek. Títo s týmito peniazmi odišli nabok, zavolali si ho k sebe a každý z nich mu dal po 1.000,- Euro s tým, že to bude „za robotu“. To, o čo išlo, mu mal vysvetliť D. N. (N.), pričom 1.000,- Euro malo byť aj „za auto“. Toto auto malo byť použité na „robotu“, o ktorej mu hovorili všeobecne, pričom neskôr sa dozvedel, že mal „šoférovať auto“ a mal odviezť I. na vopred určené miesto v Topoľčanoch, kde mal I. „splniť nejaké pokyny“. Počul, že mal strieľať po čiernom mercedese S klasa alebo ML. Nevedel vysvetliť, prečo dostával pokyny sprostredkované od N., túto osobu poznal, pohybovala sa pri obžalovanom F..

Spolu s N. sa zúčastnil dvoch obhliadok miest, kde mal vykonať „robotu“. Jedno bolo v Bánovciach nad Bebravou, zhruba dva mesiace pred streľbou na C. G. a druhé bolo v Topoľčanoch zhruba dva, tri týždne pred streľbou na C. G.. V oboch prípadoch mu N. ukazoval trasu, po ktorej mal vozidlo šoférovať, pričom v prvom prípade - obhliadka v Bánovciach nad Bebravou mali „vystrašiť“ nejakú osobu, ktorá tam chodila do panelákového bytu na červenom športovom luxusnom aute. Pokiaľ išlo o obhliadku v Topoľčanoch, N. mu povedal, že to „bude i nebude to isté“. On však jednoznačne dospel k záveru, že mal šoférovať auto po dopredu označených trasách, pričom I. mal strieľať na už vyššie popísané motorové vozidlo značky Mercedes. Obhliadky v Topoľčanoch sa zúčastnil aj I., pričom ešte predtým v blízkosti miesta, kde sa všetci spolu stretli, videl G. D. na jeho vozidle BMW X5.

V súvislosti s touto akciou im N. podal nejaký papierik (resp. tento dal konkrétne I.) a na tomto boli štátne poznávacie značky áut. Konkrétne nehovorili, kto má byť zastrelený, bola reč len o tom, na akom aute má ísť. Pamätá si, že mu ukazovali aj dom, odkiaľ mal odísť. Medzitým, resp. v priebehu týchto udalostí G. D. chcel, aby pre neho zohnal nejaké auto, v podstate chcel, aby ho ukradol, pričom on si auto požičal od kamaráta a prostredníctvom A. G. G. D. toto auto aj poslal. Malo ísť o osobné motorové vozidlo Škoda Octavia, už si však na hlavnom pojednávaní presne nepamätal, o aký typ vozidla išlo (v prípravnom konaní hovoril o tom, že malo ísť o vozidlo typu combi). V tejto súvislosti ešte uviedol, že si pamätá, že auto malo evidenčné číslo dolnokubínskeho okresu.

Niekoľko dní pred skutkom, pravdepodobne 14.07.2010 za ním prišiel D. N. a povedal mu, že už je všetko zabezpečené, treba to urobiť, pričom on chcel z tohto „vykľučkovať“. Povedal preto N., že zajtra je pätnásteho, on pätnásteho nikde nejde, bude doma, nakoľko aj v minulosti ho vždy pätnásteho dňa v mesiaci chytili policajti. Na to mu N. odpovedal, že toto povie U. (prezývka obžalovaného F.) a odišiel. Potom ho už v súvislosti s touto vecou nekontaktovali, až neskôr dostal SMS správu od F., že má vrátiť 1.000,- Eur.

O vražde C. G. sa dozvedel z médií, pričom po tejto udalosti sa stretol aj s A. L., ktorý mu povedal, že v ten deň mal do Topoľčian zaviezť A. G. a I.. Touto úlohou ho mal poveriť B. E.. Pokiaľ ide o osobu menom I., túto osobu popisuje ako osobu vysokú 175 cm, tmavšej pleti, mal aj nejaké tetovanie, nepamätal si však presne kde. Po slovensky veľmi dobre nevedel, hovoril málo. Po skutku mu ešte D. N. hovoril o tom, že ho „chcú dať dole“, on sa naozaj bál a pripravoval si rôzne kroky, ktoré podnikne na svoju obranu. Pociť, že má ísť o vykonanie vraždy, nadobudol hneď po tom, ako mu všetko D. N. bolo vysvetlené. Svedok poprel akékoľvek iné kontakty v súvislosti so zabezpečením iných typov áut pre obžalovaných, pričom všetky okolnosti súvisiace s D. N. vedenou obhliadkou miesta činu v prípravnom konaní podrobne popísal a bola s ním vykonaná aj previerka výpovede na mieste činu. V rámci tejto previerky presne označil miesta, po ktorých ho D. N. vodil, pričom popísal aj trasu, ktorou sa z miesta činu mal čo najrýchlejšie dostať preč.

Je pravdou, že v rámci prvej výpovede dňa 06.10.2010 (po začatí trestného stíhania pred vznesením obvinenia bez účasti obhajcov) svedok vypovedal, že podľa vyjadrenia N., I. mal strieľať „iba na nohy, aby dostali chlapíka na vozík“. Toto vyjadrenie sa však týkalo „prvej“ prehliadky, ktorá sa mala uskutočniť v meste Bánovce nad Bebravou, pričom je potrebné už teraz uviesť, že súdu sa nepodarilo zistiť, či aj táto „akcia“ nejakým spôsobom súvisela s C. G. alebo išlo o kroky smerujúce k spáchaniu inej protiprávnej činnosti.

V súvislosti s výpoveďami v prípravnom konaní vrátane kontradiktórne vykonanej výpovede svedka za účasti obhajcov treba ešte uviesť, že svedok v priebehu svojich výpovedí uvádzal viaceré detaily,

ktoré sa týkali tak miest činu, ako aj časových súvislostí a konkrétností pokynov od D. N.. Svedok tiež podrobne vypovedal aj k stretnutiu s A. L. po vražde C. G., kedy si vzájomne vymenili informácie, ktoré podľa ich názoru do seba zapadali a dospeli k záveru, že A. L. viezol do Topoľčian páchatel'ov vraždy C. G.. To však, že sa pripravuje vražda, svedok, ako už bolo uvedené, vedel už skôr, nakoľko to jasne vyplynulo z pokynov D. N.. V prípravnom konaní svedok tiež hovoril o tom, že pokiaľ ide o už spomínanú Octaviu, vo veci sa angažoval aj B. E., ktorý na neho začal „ziapať“, keď sa dozvedel, že auto pre D. nevybavil. V prípravnom konaní v podstate jednoznačne tvrdil, že išlo o auto, ktoré bolo predtým ukradnuté v Považskej Bystrici. O tom, že auto malo byť na súčiastky, mu nikto nehovoril.

Na hlavnom pojednávaní podobne ako svedok G. D. vypovedal aj svedok D. N., ktorý v zásade potvrdil viaceré skutočnosti uvádzané svedkom D.. V súvislosti s týmto svedkom je potrebné uviesť, že vo veci bol pôvodne obvinený, pričom v postavení obvineného akúkoľvek účasť na predmetnom skutku popieral. Už ako obvinený sa však pri výsluchu dňa 12.11.2010 k trestnej činnosti v podstate priznal a vysvetlil tiež, prečo v predchádzajúcich výpovediach zatajoval informácie, ktoré o spáchanom skutku vedel. Ako svedok bol kontradiktórne za účasti obhajcov potom vypočutý dňa 16.02.2011.

Aj tento svedok objasňuje okolnosti ohliadok miesta činu na dvoch rôznych miestach (Bánovce nad Bebravou a Topoľčany), pričom v ďalšom sa súd bude zaoberať predovšetkým okolnosťami, ktoré súvisia s ohliadkami v meste Topoľčany. Tieto on vykonal viackrát, pričom prvá ohliadka bola s G. D., ktorý mu ukazoval dom C. G. i autá, ktoré vlastní. Ukazoval mu tiež, po akých miestach C. G. so svojimi autami chodí. Následne na to on okolnosti, ktoré sa dozvedel od G. D., povedal svedkovi D. i I., ktorý mal byť F. známy z Macedónska a aj spoločne s nimi všetky relevantné miesta prešiel na motorovom vozidle. V tejto súvislosti bol osobou, ktorá plnila príkazy najmä A. F., u ktorého pracoval, pričom tento podľa jeho vyjadrenia celú vec riadil spoločne s B. E.. Svedok D. N. pomáhal A. F. aj v súvislosti s už spomínaným I., ktorého ubytoval v penzióne svedka D. V., pričom na majiteľa penziónu mali požiadavku, aby I. nezapísal pod svojím vlastným menom, ale pod menom D. N..

V úvode svojej výpovede na hlavnom pojednávaní svedok popísal svoje vzťahy s obžalovanými a potvrdil, že všetkých štyroch obžalovaných pozná. H. G. však videl asi len trikrát v živote v priebehu tri štvrté roka, pričom v súvislosti s týmto skutkom žiadne konkrétne informácie o H. G. neposkytol.

Pokiaľ ide o pokyny, ktoré sprostredkoval od D., F. a E., tieto dával najprv G. D., ktorý mal byť šofér pri plánovanom skutku. To, že on mal byť šofér mu povedal F., pričom však D. niekoľko dní pred tým, než došlo k usmrteniu C. G., sa na veci zúčastniť odmietol. Spolu s L. mali obavy o svoj život, stretli sa s ním, pričom hovorili, že majú nejaké listy a že keby sa im niečo stalo, navzájom si tieto listy majú odniesť na políciu. O tom, že o čo má ísť, bol presvedčený v podstate od začiatku ako začal dostávať pokyny, pričom asi štyri týždne po skutku ho ešte oslovil F., že sa má stretnúť s G. D. a vypýtať od neho ešte 300.000,- Sk. On sa potom s D. stretol, pričom tento na požiadavku reagoval tak, že peniaze nemá a on už zaplatil 1.000.000,- Sk. G. D. poznal cez A. F., ktorý mu prikázal, aby si s ním vymenil telefónne čísla, nakoľko v súvislosti s pripravovanou vecou bude s ním komunikovať.

V súvislosti s eventuálnym motívom G. D. D. N. hovoril o tom, že tento mu mal spomínať, že sa mu „otvorí väčšie možnosti či už v podnikaní alebo v niečom inom ...“. On síce vedel, čo sa pripravuje, stále však veril, že sa to nestane. F. chce len takto vylákať nejaké peniaze, on ho v tomto už poznal. Zvykol zobrať zálohy a takto oklamať už viacero ľudí a potom sa nič nestalo.

Aj tento svedok vysvetľoval všetky okolnosti súvisiace s obhliadkou miesta činu tak v Bánovciach nad Bebravou, ako aj v Topoľčanoch v rámci previerky výpovede na mieste činu. Orgánom činným v trestnom konaní za účasti obhajcov presne ukázal miesta, po ktorých ho D. vodil, pričom on tieto miesta potom následne ukázal aj A. G. a I.. D. mu hovoril, že auto, na ktorom sa to malo vykonať, malo byť odstavené pod nadjazdom a u tohto auta mali byť kľúče na pneumatike. On však toto auto osobne nikdy nevidel. Vedel len o tom, že to malo byť auto typu Octavia. V súvislosti so zhoreným motorovým vozidlom uviedol, že od obžalovaných počul, že G. sa mal k vozidlu vrátiť na motorke a toto vozidlo podpáliť.

Na všetkých tvrdeniach, ktoré svedok uviedol na hlavnom pojednávaní, zotrval aj v rámci vykonanej konfrontácie. Aj tento svedok, najmä v rámci výpovede v prípravnom konaní, uvádza viacero podrobností vo svojich výpovediach, ktoré súvisia tak s komunikáciou navzájom medzi osobami, ktoré trestný čin pripravovali, ako aj s vykonanými ohliadkami miesta činu.

Aj z tejto výpovede je možné vyvodiť záver, že osoby, ktoré sa zúčastňovali na príprave predmetného skutku, mali záujem na tom, aby každá z osôb, ktorá vo veci pomáhala, vedela len o časti pripravovanej trestnej činnosti. Svedok však jednoznačne potvrdil, že nemal pochybnosti o tom, že strelcom má byť F. príbuzný alebo kamarát, osoba menom I., vodičom a osobou, ktorá mala zohnať auto spočiatku mal byť G. D., keď to však tento odmietol, vodičom sa mal stať A. G.. Ani tento svedok nepochyboval o tom, že sa pripravuje usmrtenie osoby, ktorej dom mu G. D. ukazoval.

Podobne ako svedkovia, ktorých výpovede boli opísané v predchádzajúcich častiach rozsudku, aj svedok A. L. na hlavnom pojednávaní vypovedal obdobne ako v prípravnom konaní, pričom aj u neho je možné konštatovať, že prípadné odchýlky vo výpovediach je možné vysvetliť plynutím času. V každom prípade aj jeho výpoveď, najmä z prípravného konania, je aj v detailoch podrobná, pričom obsah tejto výpovede nespochybnil ani na hlavnom pojednávaní. Uviedol, že v prípravnom konaní hovoril pravdu a do výpovede ho nikto nenútil.

Na základe pokynu B. E. z predchádzajúceho dňa v rámci stretnutia „na zmrzline“ dňa 20.07.2010 o 6.00 hod. ráno prišiel do Tepličiek pre A. G. a spoločne s ním potom na jeho motorovom vozidle, ktoré používal ako taxi službu, išli do Trnavy pre „nejakého I.“. Z Trnavy potom spoločne odišli do Topolčian, kde obidvoch vyložil pri začiatku nadjazdu cez mesto smerom od Hlohovca. Na základe telefonátu od A. G. sa potom zhruba o dve, tri hodiny po nich vrátil, A. opäť vyložil v Tepličkách a I. zaviezol do Trnavy. V tom čase ešte nevedel, o čo ide. Presvedčenie o tom, že tento jeho rozvoz súvisel so smrťou C. G. nadobudol po tom, čo o tejto správe počul v médiách a po tom, čo sa o týchto veciach rozprával spolu s G. D. a D. N..

Svedok potvrdil aj obsah telefonátov, ktoré boli prehraté aj za jeho prítomnosti a ktoré zachytávajú rozhovor s B. E.. Potvrdil, že tohto z obžalovaných pozná najlepšie, stretávali sa spolu tri až štyrikrát týždenne. Vzťahy medzi nimi charakterizoval ako kamarátske, robieval E. spoločnosť na prechádzke so psami, prípadne keď potreboval šoféra pre malého do školy a podobne. Priznal i to, že E. mu dával peniaze, hoci on sa necítil ako jeho ochrankár a nebral to tak, že by pre neho vykonával nejaké služby.

Pokiaľ ide o už viackrát spomínané telefonické hovory medzi B. E. a A. L., tieto sa udiali dňa 20.07.2010 o 9.45 hod. a o 10.49 hod. V obidvoch prípadoch volá v tom čase monitorovaná telefonická stanica, ktorej číslo aj podľa vlastného vyjadrenia užíval B. E. (ten obsah telefonických rozhovorov nespochybnivo až na to, že tvrdil, že nie sú kompletne). V rámci týchto hovorov sa B. pýta, čo A. L. robí a on uvádza, že išiel pre A.. Z reakcie B. E. vyplýva, že vedel, o akom A. A. L. hovorí a pýta sa ho, či A. je doma. Po odpovedi, že nie, je na Duchonke, zaznieva do telefónu smiech. B. E. A. L. vyzýva, aby mu ešte volal. Hovor o 10.49 hod. tiež začína B. E.. Pýta sa A. L., kde je a ten mu odpovedá, že išiel zaviezť „nášho kamaráta“. Ani v tomto prípade B. E. sa nepýta, akého kamaráta, odzdravil a hovor ukončil.

Obsah i tón rozhovoru, ktorý bol vedený, súd posudzoval najmä v súvislosti s predchádzajúcimi tvrdeniami B. E., ktorý udával, že v ten deň mal byť A. L. už ráno s ním. Zjavne mu to však nijakým spôsobom nevytýka, v podstate len kontroluje, kde je, čo robí a nedáva mu žiadne pokyny. V tejto súvislosti však aj A. L. potvrdil, že po týchto rozhovoroch, keď sa s B. E. stretli, mu B. E. vynadal z dôvodu „prečo spomína A., či nevie čo sa stalo a či sa chce starať o jeho rodinu, pokiaľ bude A. zavretý“. Divil sa tiež, prečo hovoril o tom, že je na Duchonke. V tom čase A. L. ešte nevedel, o čo ide, mal však pocit, že sa B. E. niečoho bál.

Na tomto mieste je potrebné uviesť, že vyššie uvedené údaje súvisiace s telefonovaním potvrdzujú i výpisy z telefonických hovorov, ktoré sa nachádzajú v spise a ktoré orgány činné v trestnom konaní zabezpečili na základe príslušných príkazov sudcu pre prípravné konanie (viď úvodnú časť VII. zväzku spisu). V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že orgány činné v trestnom konaní do spisu založili len výpisy, ktoré monitorovali hovory z dovtedy monitorovaných telefonických čísel. Súd však na hlavnom pojednávaní požiadal prokurátora, aby mu predložil všetky výpisy hovorov monitorovanej telefónnej stanice B. E. a vzhľadom k tomu, že išlo o odpočúvanie telefonických hovorov na základe vydaného príkazu sudcu pre prípravné konanie, ktorý súvisel sčasti s inou trestnou vecou týkajúcou sa B. E., požiadal tiež o predloženie prepisov všetkých týchto hovorov z dní 20.07.2010 a 19.07.2010.

Tu je potrebné konštatovať, že podľa v spise dokumentovaných informácií, ktoré neboli nikým spochybnené, A. L. používal dve telefónne čísla, z ktorých jedno bolo registrované na jeho manželku. Z evidencií predložených prokurátorom i z evidencií, ktoré sa nachádzajú v VII. zväzku spisu, vyplýva, že z týchto čísel dňa 20.07.2010 A. L. v inkriminovaný čas telefonoval z miest, ktoré hovory zachytávali technické zariadenia umiestnené v Hlohovci (okrem iného v Hlohovci bol aj o 7.53.08 hod.), pričom v súvislosti s uvádzanými hovormi o 9.45 hod. bol zachytený hovor technickým zariadením umiestneným v Prašiciach - Duchonka a o 10.49 hod. bol zachytený hovor technickým zariadením umiestneným v Trnave, v Bučanoch. Toto súhrnne dokumentuje pravdivosť tvrdení svedka minimálne pokiaľ ide o údaje o mieste, na ktorom sa mal pohybovať, pričom v rozmedzí o 9.43 hod. do 9.47 hod. sú dokumentované na jedno z jeho telefónnych čísel - XXXX XXX XXX - aj ním spomínané telefonické hovory s volajúcim XXXX XXX XXX, ktoré číslo mal v tom čase používať A. G.. Aj tieto hovory boli zachytené v blízkosti rekreačnej oblasti Duchonka, resp. na technickom zariadení umiestneným v Závade a na technickom zariadení mobilného operátora umiestneného v Prašiciach.

Ako to vyplýva z výpisu telekomunikačnej prevádzky žurnalizovaného na č. I. 2216 z telefónneho čísla XXXX XXX XXX, ktoré takisto používal A. L., dňa 19.07.2010 v rozmedzí od 10.19 hod až do 10.33 hod. boli uskutočnené telefonické hovory s volajúcim číslom XXXX XXX XXX, ktoré v tom čase bolo monitorovanou telefónnou stanicou a používal ho B. E.. Ide spolu o tri telefonické hovory, ktorých prepisy boli predložené prokurátorom a z ktorých jednoznačne vyplýva, že A. L. a B. E. v ten deň sa majú stretnúť (... „pôjdeme za psami“) čo priamo vyvracia tvrdenia B. E., že v ten deň s A. L. nemal žiadny telefonický kontakt.

V tejto súvislosti A. L. ešte uvádzal, že po tom, čo sa opisované udalosti udiali si, ho zavolať E. nabok a hovoril o tom, že ak by sa ho náhodou policajti pýtali, o akom A. to hovoril mal povedať, že to nebol A. G. - mal povedať nejaké iné meno. Možno konštatovať, že takto opísaná snaha obžalovaného E. dokumentuje predpoklad, že už v tomto čase mohol tušiť, že jeho telefónne hovory sú odpočúvané. To vysvetľuje aj spôsob jeho komunikácie s A. L., ktorý však v každom prípade je možné vyhodnotiť ako telefonát kontrolný, ktorý má za úlohu kontrolovať, či došlo k splneniu pokynov z predchádzajúceho obdobia.

Podobne ako svedok D., aj svedok Kabašta popisuje ich vzájomné stretnutie po smrti C. G., kedy si vymenili informácie, ktoré ten ktorý o prípade vedeli. D. mu spomenul, že dostal 2.000,- Eur, že pôvodne mal robiť šoféra on, ale nakoniec to odmietol. D. mal počuť o tom, že ho chcú odstrániť. Svedok však zároveň uviedol, že ani jeden z obžalovaných mu o pripravovanej vražde konkrétne nič nehovorili.

Pokiaľ ide o H. G., tento svedok podobne ako predchádzajúci svedkovia nevedel o tom, že by H. G. mal mať s týmto niečo spoločné. Poznal ho len letmo, potvrdil však, že sa stretávali, zachytil, že sa rozprávajú o dovolenkách. Takisto nevedel nič o tom, že by do prípravy vraždy mal byť zaangažovaný G. D.. Nikto z obžalovaných, ktorých spomínal predtým, o tomto nič nehovoril.

Na tvrdeniach, ktoré sú popísané vyššie svedok A. L. zotrval aj pri vykonanej konfrontácii a priamo tvárou v tvár obžalovanému E. uviedol miesto i čas stretnutia, na ktorom ho mal E. požiadať o odvoz A. G. a I.. Nevedel síce uviesť, na základe čoho sa v ten deň stretli na zmrzline (v tejto súvislosti viď predchádzajúcu dokumentáciu telefonátov), avšak v žiadnej časti svojho výsluchu o tvrdeniach, o ktorých rozprával, nijak nezapochoyboval. Toto je možné tvrdiť aj u ostatných svedkov, ktorých výpovede boli doteraz popísané, pričom výsluchy týchto svedkov, najmä vzhľadom k spôsobu obrany a obhajoby obžalovaných, ktorí kládli svedkom priamo otázky, vo svojej podstate boli aj priamou konfrontáciou, takže súd k nej prijatím osobitného uznesenia v týchto prípadoch pristúpiť nemusel.

Vo veci utajený svedok č. 1 bol na hlavnom pojednávaní vypočutý za využitia technických zariadení na prenos obrazu a zvuku za prítomnosti náhradnej sudkyne, ktorá overila jeho totožnosť známou predsedovi senátu i senátu. Utajený svedok uviedol, že z obžalovaných pozná všetkých na hlavnom pojednávaní prítomných a poznal i H. G..

Vo veci uviedol, že má vedomosť o tom, že G. D. si objednal vraždu C. G. u E. a F.. Za toto zaplatil 50.000,- Eur, ktoré získal od H. G. a W. Z.. Toto všetko sa malo udiať ešte počas doby, kedy bol C. G. vo väzbe. A. G. a B. Q. mali zabezpečiť auto, na ktorom bol C. G. zastrelený. Ako dôvody zlikvidovania C. G. uviedol nezhody medzi ním a D. a zároveň obchodné aktivity všetkých zúčastnených.

K vzťahu G. D. a C. G. uviedol, že vedel o tom, že dlhé roky boli veľkí kamaráti, mali rôzne obchodné aktivity a chodievali spolu na dovolenky. Toto všetko trvalo až po incident, kedy D. napadli doma, pričom on z tohto vinil C. G.. Tento mal útočníkov za ním poslať. Vedel ešte, že C. G. bol zastrelený samopalom vzor 58 a túto informáciu mal od H. G. a G. D.. Zbraň mal zabezpečiť F. a strelcom mal byť F. kamarát, občan bývalej Juhoslávie menom I.. Totožnosť osoby, ktorá viezla strelca na motorovom vozidle, nepozná.

Pokiaľ išlo o motív H. G., u neho išlo o strach, že prehovorí o trestných činoch, ktoré boli predtým vykonané a pri ktorých bol aj osobne C. G. (v tejto súvislosti prokurátor súdu predložil uznesenie o začatí trestného stíhania v súvislosti s vraždou poškodeného C. I.). Túto vraždu mal spáchať H. G., pričom C. G. to videl, preto sa H. G. C. bál. Ako jeden z motívov uvádzal aj „prevzatie teritória“ a od odstránenia C. G. si páchatelia tiež sľubovali, že sa im otvoria možnosti aktivít v súvislosti s neoprávneným uplatňovaním si nadmerných odpočtov DPH.

Svedok vedel i to, že vozidlo mal zabezpečiť D., pričom pokiaľ hovoril o 50.000,- Eur, ktoré mali byť zaplatené za vykonanie vraždy, H. G. mal povedať Z. „dúfam, že si tie peniaze poslal cez účet“. Na objasňujúcu otázku predsedu senátu, či to bolo myslené vážne a či nemohlo ísť o iróniu, prípadne iný nie vážne mienený prejav svedok uviedol, že on to bral ako prejav mienený vážne a neironicky.

Je možné konštatovať, že skutočnosti, ktoré vo svojej výpovedi či už v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní uvádzal utajený skutok č. 1, sú skutočnosti, ktoré on priamo nepozoroval vlastnými zmyslami s výnimkou niektorých rozhovorov, o ktorých hovoril. Išlo o údaje, ktoré mal „z počutia“, pričom v tejto súvislosti je zaujímavé tvrdenie viacerých obžalovaných a niektorých svedkov, že tento svedok informácie o vražde C. G. mal iniciatívne zháňať a iniciatívne tiež pomáhal niektorým na veci zúčastneným osobám. Súd nemal dôvod tieto informácie nepovažovať za minimálne sčasti pravdivé, pripisoval im však podobne málo významný význam, ako vzhľadom k vyššie i nižšie uvedeným charakteristikám tohto dôkazu, za málo významnú považoval celú výpoveď tohto svedka.

Vo veci boli pôvodne obvinení i A. G., B. Q. a W. Z.. Z týchto osôb sa súdu podarilo zabezpečiť účasť na hlavnom pojednávaní u A. G. a W. Z.. Na hlavné pojednávanie predvolal aj B. Q., ktorý však súdu predložil dôveryhodné písomnosti dokladujúce jeho dlhodobý pobyt v zahraničí.

A. G. na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odmietnuť vo veci vypovedať a nevypovedal. W. Z. vo veci vypovedal a uviedol, že o vražde C. G. nevie nič, utajený svedok vo veci klame, pričom uviedol i to, že vie, o koho sa jedná (takúto pripomienku v súvislosti s utajeným svedkom č. 1 počas prípravného konania mali i niektorí obhajcovia). Utajený svedok podľa neho rozpráva rozprávky a nie je pravdou, že by on previedol nejakých 50.000,- Eur. Toto doložil aj výpismi zo svojich účtov, z ktorých žiadna takáto transakcia nevyplyva, čo uznal aj sám prokurátor a z dôvodu dôkaznej núdze proti nemu trestné stíhanie vo veci zastavil.

Všetkých obžalovaných pozná a nevie o žiadnej skutočnosti, ktorá by akýmkoľvek spôsobom súvisela s tým, že by mali byť páchatelia žalovaného trestného činu. Poznal sa aj s C. G., s týmto sa však len pozdravili keď sa stretli, nie je pravdou, že by voči nemu mal akékoľvek „hnevy“. Považoval ho však za podvodníka, ktorý jemu nie je partnerom. Pokiaľ ide o incident, v rámci ktorého G. D. utrpel viaceré rezné poranenia, o tomto sa v médiách i v Topoľčanoch hovorilo, konkrétne sa rozprávalo o tom, že za tým boli ľudia C. G.. On však nič konkrétne v tejto súvislosti k veci uviesť nevedel. Svedok poznal aj H. G., s ktorým mal spoločné obchodné aktivity a keďže zvykol požíčovať peniaze za úroky, takto požičal peniaze aj jemu, konkrétne na nákup nejakých okien alebo dvier z Číny.

Na návrh prokurátora vo veci bola vypočutá aj svedkyňa Q. G., matka poškodeného C. G.. Táto popísala vzťahy medzi jej synom C. a G. D. podobne ako viacerí ďalší svedkovia. Spočiatku boli dobrí kamaráti, neskôr sa však pohádali a prestali sa stýkať. Podľa nej si D. myslel, že jeho napadnutie trojicou aj v súčasnej dobe obžalovaných osôb si objednal jej syn C.. Z obžalovaných pozná len G. D. a H. G., pričom z jej výpovede bolo evidentné, že si myslí, že práve tieto osoby stoja za smrťou jej syna. Podobne tieto osoby podozrieva aj v súvislosti s výbuchom vo firme Euromont, ktorý zdravotne poškodil aj ju (vo veci sa nezávisle od tejto veci vedie trestné stíhanie), pričom aj jej syn C. z väzby písal, že podľa neho to spravili G. D., H. G. a C. L..

Svedkyňa dokumentovala niekoľko príhod, ktoré súviseli so sledovaním jej domu a domu jej syna C. G.. Viackrát v okolí domu videla podozrivé autá. Takisto zaznamenala, že po vražde sa pán D. vozil okolo ich firmy Euromont, robil tam všelijaké slučky a dokazoval si tak, že on teraz bude „nová mafia v Topoľčanoch“. Jednému z okruhu jej známych tiež odkázal, že „táto strana padá (čím myslel ju a jej rodinu) a že v prípade, že sa nedá na jeho stranu, tak skončí ako skončil jej syn“. Aj táto svedkyňa potvrdila, že medzi jej synom a H. G. bol dobrý vzťah len zhruba do roku 2003, kedy sa kvôli rôznym obchodným aktivitám pohádali a odvtedy spolu nekomunikovali.

V podobnom duchu bola aj výpoveď svedka G.Z., ktorý podľa jeho vyjadrenia patril do bližšieho okruhu priateľov C. G.. Možno konštatovať, že aj tento svedok za osoby zodpovedné za smrť C. G. považoval ten istý okruh ľudí ako Q. G., čo dokumentoval na niekoľkých príhodách, ktoré v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní opísal.

V prvom rade uviedol, že v inkriminovanom čase sa stretávali medzi sebou Q., G. a D. a G. D. na motorovom vozidle BMW X5 aj videl odchádzať z rekreačnej oblasti Duchonka. G. a Q. pôsobili ako sprostredkovatelia medzi G. D. a H. G., ktorý sa s D. stretával málokedy.

K vzťahu medzi G. D. a C. G. sa vyjadroval obdobne ako Q. G.. Tiež potvrdil, že z incidentu, ktorý sa stal G. D., tento vinil C. G., ktorý si mal objednať jeho prepadnutie. Svedok hovoril o rivalite medzi C. G. a G. D..

Tiež vypovedal o tom, že po smrti C. G. videl D. v dosť podnapitom stave v jeho bare Venuša ako sa vyjadril v tom zmysle, že „teraz mu to tu patrí“, hoci on presne nevedel, čo tým myslí (v prípravnom konaní toto konkretizoval podrobnejšie). Svedok však evidentne dal najavo, že D. mal zo smrti C. G. radosť a v podstate toto oslavoval.

V podobnom duchu sa niesla i výpoveď svedka A. U.. Ten uviedol, že z obžalovaných pozná G. D., B. E. pozná z videnia. Poznal aj C. G., ktorý mal byť s G. D. kamarát, avšak len do času, kedy nastal konflikt medzi G. D. a tromi útočníkmi, ktorí ho nožom vážne zranili. Svedok potvrdil, že tí čo napadli D., boli kamaráti C. G.. Keď G. D. pustili z nemocnice, tento mal hovoriť o tom, že to určite musel spraviť C., resp. C. G. mal poslať tých ľudí. Svedok potvrdil i to, že C. G. a G. D. si po rôznych ďalších ľuďoch posielali rôzne násilné a násilnícke odkazy. V súvislosti s výbuchom vo firme Euromont mu C. G. hovoril, že on vie, kto to dal spraviť. I keď nikoho nemenoval, podľa neho vyšlo z toho, že to dal spraviť G. D..

Zhodou okolností bol tento svedok aj blízko miesta činu, teda blízko miesta, kde mali usmrtiť C. G. a spolu s ďalšou osobou, ktorej meno nevie, sa mali vybrať aj na miesto, o ktorom A. U. predpokladal, že je to miesto, kade unikli páchatelia. Svedok totiž predpokladal, že najlepšie miesto na útek i na prípadný úkryt auta pri Topoľčanoch je rekreačná oblasť Duchonka, pričom keď sa blížili k tomuto miestu, už videli dym. Toto mohlo byť niekoľko hodín po streľbe a na základe návrhu obhajoby si súd vyžiadala aj dokumentáciu Požiarneho a hasičského zboru v Topoľčanoch ohľadne požiaru motorového vozidla Octavia. Na základe tejto dokumentácie bol potom, tak ako je vyššie uvedené, upresnený čas, kedy bol požiar nahlásený.

Vo veci vypovedal aj brat poškodeného C. G. svedok K. G., pričom je možné konštatovať, že jeho výpoveď dokumentovala obdobné skutočnosti a obdobne popísané vzťahy v rodine, ako o nich vypovedala Q. G.. Aj podľa jeho názoru G. D. v poslednom čase nebol kamarát jeho brata C., donášal na neho polícii a roznášal intrigy. Svedok tiež uviedol, že videl H. G., ako sa na vozidle nižšej kategórie nezodpovedajúcom jeho životnému štýlu (Renault Laguna) vozí na ulici, kde býval jeho brat.

Vo veci bol vypočutý aj svedok D. V., majiteľ penziónu, v ktorom nechal D. N. ubytovať osobu menom I.. Svedok potvrdil skutočnosti súvisiace s ubytovaním takejto osoby, ako i to, že osoba ubytovávaná cudzieho štátneho príslušníka trvala na tom, aby ako ubytovaný bol zapísaný on. Ubytovávanú osobu popísal ako osobu - obyvateľa bývalej Juhoslávie, pravdepodobne Slovinca, vysokej, vyšportovanej postavy. Ako vyplýva z predloženého záznamu ubytovne Agát, osoba menom D. N. mala byť ubytovaná v časoch od 10.07.2010 do 24.07.2010, kedy bol predĺžený pobyt do 03.08.2010. Potom mal byť D. N. ubytovaný ešte v časoch od 06.10.2010 do 08.10.2010 (dátum rezervácie 03.10.2010 - viď č.l. 975).

Pokiaľ ide o výšku popisovanej osoby, svedok udával, že bola ešte vyššia od neho, pričom on meria 182 cm.

K vzťahom v rodine G. vypovedal aj svedok D. G., bratranec poškodeného C. G. a synovec obžalovaného H. G.. Ten takisto potvrdil, že medzi C. a H. G. neboli dobré vzťahy. O C. uviedol, že „každý si vyberá cestu sám“, pričom z jeho výpovedí možno dedukovať, že spôsob obživy C. G. nepovažoval za legálny. K prípadnému motívu alebo k tomu, kto mohol spôsobiť smrť C. G., sa tento svedok nijak vyjadriť nevedel.

Na základe návrhov obhajoby boli vo veci vypočutí aj brat obžalovaného G. Pavloviča svedok C. D. a svedkyňa Mgr. C. H.H., ktorá v čase výsluchu pracovala ako vyšetrovateľka Okresného riaditeľstva PZ Bratislava II, predtým pracovala na Úrade boja proti organizovanej kriminalite, Bratislava aj ako vyšetrovateľka, aj ako operatívna pracovníčka - starší referent špecialista.

C. D. vzťahy G. D. a C. G. opísal ako vzťahy nekonfliktné. Podľa jeho názoru vyššie menované osoby boli kamaráti, pričom on žiadnu zmenu v správaní sa svojho brata vo vzťahu k C. G. nespozoroval. Konštatoval, že s bratom sa v podstate stretával každý deň, pričom v súvislosti s konfliktom uviedol len toľko, že nejaký advokát menom H. mal potýčku s vyhadzovačom, ktorý ho vyhodil, následkom čoho sa nejaké osoby pobrali za bratom domov a tam ho zranili.

Pokiaľ ide o smrť C. G., z tohto bol jeho brat prekvapený, čo usudzoval z toho, ako sa správal na druhý deň, keď sa stretli. Svedok ešte zdôraznil, že pri únose C. G. jeho rodine pomáhal práve jeho brat G. D.. Pokiaľ ide o jeho vzťahy s bratom, tie hodnotí ako dobré, stávalo sa, že mu brat požičal peniaze, inak mu „ani moc nepomáhal“.

Svedkyňa H. C.H. mala vypovedať k osobe menom I., nakoľko obžalovaný F. udával, že táto osoba tu bola kvôli inej veci než to popisuje obžaloba. Chceli spoločne oznámiť trestný čin, ktorý mal byť objednaný z Holandska a ktorý bol „nahratý na DVD“.

Svedkyňa uviedla, že osobu menom I. nikdy nevidela, vie však, že začiatkom augusta roku 2010 sa stretla spolu s A. F., ktorý je členom občianskeho združenia s názvom Priatelia polície a tento jej oznámil, že jeho známy má poznatky o trestnej činnosti súvisiacej s Holandskom. Poprosil ju, či vie zabezpečiť nejaký kontakt, aby sa táto vec začala preverovať. Svedkyňa uviedla, že „v tejto veci urobila kontakty na Europol“, ale vzhľadom na to, že A. bol obvinený, tak už nestihla vec dokončiť.

Podstata trestnej činnosti mala spočívať v tom, že nejaký holandský občan mal navádzať I. na trestnú činnosť a „o tomto by mala byť nahrávka“. Ona túto nahrávku pýtala od A. F. a on jej povedal, že jej to donesie na USB kľúči, keď sa vráti z dovolenky. O nahrávke svedkyňa hovorila, že bola „nejak dekódovaná“, pričom potvrdila, že ona kontaktovala Europol ešte predtým, než nahrávky videla. Podľa nej totiž ich špecialisti sú na takéto veci slabí, predpokladala, že A. F. tú nahrávku videl. Svedkyňa poprela, že by sa s A. F. a B. E., ktorého tiež poznala, stýkala aj súkromne. Potvrdila, že v minulosti už A. F. polícii pomohol a doniesol „nahrávky, ktoré mal“, ktoré si vedela prehrať a tieto sa tiež týkali trestnej činnosti.

Vo veci bola vypočutá aj skupina svedkov, ktorí v čase strelby mali byť v blízkosti miesta činu. Takisto boli vypočutí príslušníci Policajného zboru, ktorí sa ako prví na miesto činu dostavili. S výnimkou svedkyne W. a svedka M. všetky výpovede týchto svedkov, teda výpovede svedkov G., E. a H. boli na hlavnom pojednávaní prečítané. Možno konštatovať, že na základe prvých zistení na mieste činu i na základe jeho následnej ohliadky, ktorej výsledky boli na hlavnom pojednávaní oboznámené, bol dokumentovaný priebeh skutku z hľadiska jeho chronológie, miesta a technicky overiteľných zistení.

Podľa údajov niektorých zo svedkov boli nakreslené aj nákresy, pričom je evidentné, že skutok sa stal na Mojmirovej ulici a strieľané bolo z vozidla, ktoré predbiehalo vozidlo, v ktorom sedel poškodený tak, že vozidlo strelca obiehalo vozidlo poškodeného zľava. Takto ustálené údaje korešpondujú aj s tvrdeniami znalcov, ktorí pitvali telo nebohého C. G. a v súlade s tým, ako je to uvedené v skutkovej vete tohto rozsudku ustálili mechanizmus vzniku zranení. Na mieste činu bolo nájdených 28 nábojníc, ktoré na základe ich balistického skúmania vykazovali druhové znaky tak, ako je to uvedené v prvej časti zdôvodnenia tohto rozsudku.

Pokiaľ ide o popis motorového vozidla, ktoré predbiehalo vozidlo poškodeného C. G. a popis osôb v ňom sediacich, možno uviesť nasledovné. Všetci svedkovia sa zhodli na tom, že išlo o vozidlo značky Octavia svetlejšej farby. Niektorí uvádzali, že išlo o typ vozidla sedan, niektorí sa k tomuto vyjadriť nevedeli. Svedok M. ešte uviedol, že si všimol nejakú tyčku trčiacu z okna spolujazdca vodiča Octavie.

Pokiaľ ide o popis osôb sediacich v Octavii, v prvom rade je potrebné spomenúť, že až do času výstrelom nikto zo svedčiacich osôb nemal zvlášť veľký dôvod sledovať osoby, ktoré sedeli v motorových vozidlách. Ako už bolo uvedené, súdu je známa skutočnosť, že boli spracované úradné záznamy príslušníkmi polície z prvotných výsluchov svedkov, v rámci ktorých niektorí z nich sčasti osoby sediace vo vozidle - mimochodom, nie identicky - popisujú. Je však potrebné zdôrazniť, že ide o úkony, ktoré neboli vykonané v zmysle Trestného poriadku, pričom súd nepovažuje za potrebné zvlášť pripomínať ustálenú prax súdov, ktoré takto vykonané dôkazy v trestnom konaní, resp. ich vykonanie nepripúšťajú. Žiadne podania vysvetlení v zmysle príslušných ustanovení policajného zákona ani úradné záznam z „vyťaženia osôb“ v trestnom konaní a zvlášť v konaní pred súdom použiteľné nie sú.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že aj na hlavnom pojednávaní vypočutá svedkyňa W. a svedok M. nevedeli žiadnym spôsobom popísať osoby, ktoré sedeli vo vozidle. Súd opäť pripomína, že toto je možné považovať za logický výsledok vnímania situácie, ktorá v jej počiatku sa nijak nevymyká štandardnej situácii na ulici, pričom záver - konanie po streľbe - z logických dôvodov zúčastnení už v podstate nepozorovali, nakoľko sa starali predovšetkým o svoju bezpečnosť a vyjadрили sa nanajvýš k tomu, akým smerom nimi opisované vozidlo Octavia unikalo.

Vo veci boli za súhlasu strán v konaní čítané aj niektoré ďalšie výpovede, napr. výpovede svedkov G. N., G. R., C. M. a B. L. a Mgr. L. R.. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že tieto výpovede sa týkali predovšetkým pôvodne obvineného W. Z. a popisovali predovšetkým jeho možnú účasť na objednaní si vraždy C. G.. Pokiaľ ide o obžalovaných v tomto konaní, nešlo o vo veci podstatné výpovede, sčasti však aj títo svedkovia dokumentovali vzťahy medzi obžalovanými a C. G. spôsobom ako to opisovali niektorí ďalší svedkovia.

V súvislosti s ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi ohľadne tohto skutku je potrebné uviesť, že znalecké ani iné skúmania vo veci nepriniesli žiadne ďalšie výsledky, ktoré by akýmkoľvek spôsobom boli vo veci relevantné. Boli síce zaistené niektoré ďalšie vecné stopy, ich skúmanie však nijakým spôsobom neprispelo k objasneniu veci a v konečnom dôsledku výsledky vyhodnotenia týchto dôkazných prostriedkov nehovorili nič ani v prospech, ani v neprospech obžalovaných. Z týchto dôvodov súd pri vyhodnotení situácie vychádzal predovšetkým z dôkazov uvedených doteraz a v nasledujúcej časti rozsudku podrobnejšie rozoberie ich výsledky, ako aj spôsob, akým dôkazné prostriedky prinášajúce relevantné dôkazy v konečnom dôsledku vyhodnotil.

Pokiaľ ide o návrhy na doplnenie dokazovania, tieto boli sčasti akceptované od oboch vo veci aktívne konajúcich strán v konaní, pričom súd si iniciatívne zadovážil aj prepisy rozhovorov z monitorovaného telefónu B. E. z dní 19. a 20.07.2010, vrátane nahrávok týchto rozhovorov. Tesne pred ukončením dokazovania súd konštatoval, že ďalšie návrhy na jeho doplnenie má len obhajca obžalovaných E. a G. JUDr. Gavalec.

Ten navrhol zabezpečiť telefonický hovor B. E. s H. G. zo dňa 20.07.2010, ktorý by mal potvrdzovať to, že B. E. s H. G. sa v tento deň rozprával a vyjadril prekvapenie nad smrťou C. G.. Obhajca nevyhlásil, že tento hovor bol uskutočnený z druhého telefónu B. E. a vyslovil názor, že je pravdepodobné, že tento bol tiež odpočúvaný. Navrhol tiež pribrať Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru k rozboru kamerového záznamu z kamery, ktorú mal namontovanú B. E. na svojom rodinnom dome v Urminciach, z ktorého by malo vyplynúť, že dňa 19.07.2010 sa obžalovaný zdržiaval v priestoroch rodinného domu a nebol so svedkom L.. Tiež navrhol vypočuť ako svedka B. Q. a navrhol tiež „vyžiadať spis príslušného policajného útvaru ohľadne audiny, o ktorej hovorili obžalovaní a poškodeného R.“. Navrhol tiež vypočuť ako svedka C. L. a vyžiadať si správy z príslušných ÚVV o návštevách jednotlivých obvinených príslušníkmi polície a to vrátane v tom čase ešte obvineného N..

Pokiaľ ide o telefónne čísla, ktoré v inkriminovanom čase mal používať B. E., je pravdou, že zo spisového materiálu vyplývajú informácie dokladujúce používanie dvoch telefónnych čísel - XXXX XXX XXX (evidované na jeho osobu) a telefónne číslo XXXX XXX XXX (nevidované na žiadnu osobu). Ako

už bolo uvedené, súd si iniciatívne zaobstaral dokumentáciu ohľadne všetkých hovorov monitorovanej telefónnej stanice XXXX XXX XXX z dní 19. - 20.07.2010, pričom z tejto dokumentácie nevyplýva, že by obžalovaný E. v ním uvádzaný deň mal uskutočniť hovor s H. G.. V súvislosti s týmto konštatovaním je potrebné uviesť, že súd nemá žiadny dôvod domnievať sa, že by orgán činný v trestnom konaní, ktorý vec súdu predložil, falšoval obsah prepisov, prípadne nahrávok, resp. nepredložil príslušnú dokumentáciu kompletnú. Pokiaľ ide o druhé telefónne číslo, ktoré mal používať B. E., zo záverečných častí X. zväzku spisu, ktoré dokumentujú legalitu a legitimitu nasadenia informačno-technických prostriedkov nevyplýva, že by okrem tohto vyššie uvedeného telefónne čísla bol daný súhlas na odposluch a zaznamenávanie aj iných telefónnych čísel v súvislosti s obžalovaným E..

Pokiaľ ide o skúmanie kamerového záznamu, súd aj na tomto mieste pripomína zásadu kontradiktórnosti konania a možnosť predkladania dôkazných návrhov a dôkazných prostriedkov aj stranami v konaní. Túto možnosť obžalovaný B. E. nevyužil a napriek tomu, že je stíhaný už vyše jeden a pol roka, o tomto kamerovom zázname nehovoril a orgánom činným v trestnom konaní ani súdu ho nepredložil. Pokiaľ by tak učinil, zrejme by nebol dôvod týmto dôkazom sa nezaoberať a samozrejme v prípade potreby na preskúmanie jeho autenticity by bol pribratý aj Kriminálny a expertízny ústav Policajného zboru. V tomto štádiu konania však súd nemá žiadny dôvod na to, aby toto konanie predlžoval z dôvodu a spôsobom akým to navrhuje obhajca obžalovaného E.. V tejto súvislosti súd pripomína aj znenie § 240 ods. 3 Trestného poriadku a konštatuje, že strany v konaní hneď v úvode súdneho konania vo veci boli vyzvané na to, aby písomne oznámili súdu a ostatným stranám návrhy na vykonanie dôkazov. Vo výzve bolo zároveň uvedené, že vykonanie neskôr navrhnutých dôkazov, ktoré stranám boli známe už v čase doručenia výzvy, môže súd odmietnuť (toto konštatovanie sa vzťahuje na viaceré návrhy obhajoby).

Pokiaľ ide o výsluch svedka B. Q., súd hodnoverným spôsobom zistil, že tento svedok dlhodobo v čase prejednávania veci pracuje v zahraničí a nie je možné odhadnúť čas, kedy by sa mal vrátiť domov. Z tohto dôvodu výsluch tejto osoby nemohol byť vykonaný, pričom je potrebné pripomenúť, že B. Q. bol v tejto veci pôvodne obvineným a trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené. Mal v podstate participovať len na prevzatí vozidla pre G. D., čo sám G. D. nepopiera a aj z tohto dôvodu jeho výsluch v súvislosti s prejednanou vecou súd nepovažoval za tak dôležitý, aby bolo potrebné eventuálne čakať na návrat tohto svedka, resp. zisťovať, či a kedy sa mieni vrátiť do Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o návrh v súvislosti s „audinou a poškodeným R.“ návrh bol nekonkrétny, súdu nie je zrejmé, o čo v podstate ide a ani vykonanie tohto dôkazu pre náležité posúdenie veci nebolo potrebné vykonať. Súd nepovažoval za potrebné vypočuť ani C. L., výpoveď tohto svedka z prípravného konania je nekonkrétna a v súvislosti s vecou nič neobjasňujúca.

Pokiaľ ide o posledný návrh smerujúci k dokumentovaniu snahy orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s podľa názoru obhajoby nezákonným ovplyvňovaním obvinených policajnými orgánmi, súd k tomuto udáva nasledovné.

Základné oprávnenia a povinnosti policajta sú upravené v Zákone č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v platnom znení. Tento zákon v § 17 a 17a uvádza, že policajt je oprávnený požadovať potrebné vysvetlenia od osoby, ktorá môže prispieť k objasneniu skutočností dôležitých pre odhalenie priestupku alebo správneho deliktu a na zistenie jeho páchatela, ako aj na vypátranie hľadaných alebo nezvestných osôb a vecí. Policajt je tiež oprávnený požadovať potrebné informácie od osoby, ktorá môže prispieť k objasneniu skutočností dôležitých na odhalenie trestného činu a zistenie jeho páchatela. Žiadne z ustanovení Zákona o Policajnom zbore, ani žiadne z ustanovení Trestného poriadku, prípadne iného právneho predpisu, policajtovi nezakazuje vykonávať takúto aktivitu ani po začatí trestného stíhania vo veci, ani po vznesení obvinenia konkrétnym osobám. Po súhlase príslušných orgánov policajt môže navštevovať aj osoby, ktoré sú vo väzbe v ústave na výkon väzby. Vyžadovanie informácií a podanie vysvetlení však nie sú úkony podľa Trestného poriadku a v žiadnom zo štádií trestného konania pred súdom nemôžu byť použité ako dôkaz. Samozrejme v zmysle § 8 ods. 1 toho istého zákona pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou.

Inak povedané, v žiadnom právnom predpise nie je napísané, že po vznesení obvinenia s obvinenými osobami môže komunikovať len vyšetrovateľ, prokurátor a súd činný vo veci. Operatívne zložky polície si aj voči týmto osobám musia plniť povinnosti stanovené právnym poriadkom Slovenskej republiky, pričom robia to špecifickým spôsobom, ktorý, ako už bolo uvedené, v trestnom konaní nemá procesnú hodnotu. Obdobne v žiadnom právnom predpise Slovenskej republiky nie je napísané a stanovené, že každý kontakt orgánu štátu, policajta, vyšetrovateľa alebo prokurátora s obvinenými osobami, prípadne so svedkami musí mať „procesnú formu“ to znamená, že nikde nie je stanovené, že kontakty medzi stranami v konaní, obžalovanými a obvinenými osobami sa môžu diať výlučne spôsobom, ktorý je podchytený Trestným poriadkom predpísanými náležitosťami.

Tak ako obhajca vo veci má možnosť „operatívne“ komunikovať s rôznymi osobami v súvislosti s vecou, zaobstarávať svedkov, predbežne komunikovať s nimi, vyhľadávať ďalšie dôkazy, tak táto právomoc - a to aj po vznesení obvinenia - prináleží aj druhej, žalujúcej strane v konaní. Aj prokurátor, vyšetrovateľ a policajti majú právo zaobstarávať vo veci ďalšie dôkazy, predbežne zisťovať názory eventuálnych svedkov, ich ochotu vypovedať a žiadny právny predpis Slovenskej republiky týmto orgánom nezakazuje možnosť poskytnutia vysvetlení rôznych odklonov v trestnom konaní. Jediné, čo je v tejto súvislosti zakázané, je návod na krivú výpoveď, fyzický či psychický nátlak na svedkov alebo obvinených a ich nezákonné ovplyvňovanie. Takéto praktiky v predmetnej veci súd nezistil, a preto ani nepovažoval za potrebné zisťovať, či a koľkokrát operatívne orgány polície, prípadne vyšetrovateľ vo veci alebo dozorujúci prokurátor obvinených vo väzbe navštívili. Informácia o tejto skutočnosti by ohľadom riešenia prípadu nemala žiadnu využiteľnú hodnotu a preto súd návrh na takéto doplnenie dokazovania takisto zamietol.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Najvyšší i Ústavný súd Slovenskej republiky sa už viackrát zaoberali spôsobom obrany a obhajoby, ktorý spočíval v tvrdení, že „obvinení alebo svedkovia boli spracovaní orgánmi činnými v trestnom konaní“. Ani v jednom z týchto prípadov nebolo konštatované, že orgány činné v trestnom konaní majú zakázaný styk s vo veci vystupujúcimi osobami mimo tzv. procesných úkonov. Samozrejme pokiaľ sa procesné úkony rozhodnú vykonať, musia to urobiť kontradiktórne a o každom úkone, ktorý má byť vykonaný v zmysle Trestného poriadku musia informovať protistranu.

Vyššie uvedené úvahy súdu nie sú v rozpore ani s tým, čo o zásade rovnosti v konaní upravenej najmä v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných ľudských slobôd (ďalej aj „Dohovor“) uvádza Európsky súd pre ľudské práva so sídlom v Štrasburgu. Tento súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. Neumeister vs. Rakúsko, Feldbrugge vs. Holandsko, Brandstetter vs. Rakúsko ...) uvádza, že zásada rovnosti zbraní znamená v zásade myšlienku, že každá strana v konaní by mala mať rovnakú príležitosť predložiť svoj prípad a že ani jedna z nich by nemala mať podstatné výhody vo vzťahu k svojmu protivníkovi. Zo zásady rovnosti vyplýva, že obe strany v konaní sú oprávnené mať prístup k informáciám o údajoch a argumentoch druhej strany a musia mať rovnocennú možnosť vznášať námietky proti argumentom druhého. Ak by bolo rozhodnutie súdu založené len na podaniach, o ktorých obžalovaný nevedel, prípadne ak bol jednej strane odoprený prístup k závažným dokumentom zo súdneho spisu alebo ak súdy zvažili len skutočnosti predložené jednou stranou (viď aj Hiro Balani vs. Španielsko, Kerojärvi vs. Fínsko) v takýchto prípadoch je porušované právo na spravodlivý proces v zmysle porušenia princípu rovnosti zbraní. (Už na tomto mieste odôvodnenia rozhodnutia však súd pripomína, že v tejto časti spomínaná judikatúra slovenských i medzinárodných orgánov ochrany práva mala významný vplyv na posúdenie veci v súvislosti s obžalovaným H. G. - viď aj ďalšie časti odôvodnenia.)

Pokiaľ ide o rozhodnutia slovenských orgánov ochrany práva, súd pripomína najmä kontext rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 220/08, ktorý neriešil len právo obvineného na vypočutie pred rozhodnutím o vzatí do väzby, ale aj už spomínané podľa názoru sťažovateľa nezákonné kontakty (spracovanie) orgánov činných v trestnom konaní. Aj z tohto rozhodnutia vyplýva, že kontakt tzv. operatívcoov polície s osobami, ktoré vo veci vystupujú, sám o sebe, pokiaľ polícia nekoná v rozpore so svojimi zákonom stanovenými povinnosťami, neznamená porušenie zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní. V tomto rozhodnutí sa ďalej uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Túto časť rozhodnutia Ústavného súdu súd uvádza v tejto časti rozsudku aj z toho dôvodu, že ani v rámci tohto rozhodnutia, aj pokiaľ ide o

ďalšie časti odôvodnenia rozsudku, nebude možné detailne sa vysporiadať so všetkými vznášanými námietkami a hodnoteniami jednotlivých dôkazov, ktoré v rámci hlavného pojednávania prednášal najmä obžalovaný A. F.. Súd sa však v každom prípade aj v ďalších častiach odôvodnenia tohto rozsudku pokúsi vysporiadať so všetkými dôležitými pripomienkami a námietkami strán v konaní.

Tu je potrebné uviesť, že jednou z takýchto námietok bola aj námietka vznášaná najmä v prípravnom konaní zo strany obhajcov, ktorí uvádzali, že vyšetrovateľ ich upovedomoval len o tom, kedy a kde ten ktorý úkon bude vykonaný. Neposkytol však informáciu o konkrétne aký úkon (výsluch akého svedka) ide. K tomuto súd uvádza, že takýto postup vyšetrovateľa je naozaj možné vytknúť, nakoľko obhajoba musí mať primeraný čas na prípravu na ten ktorý úkon, pričom ku kvalite tejto prípravy evidentne prispieva aj informácia o tom, o aký úkon orgánu činného v trestnom konaní pôjde. Toto pochybenie v konečnom dôsledku však nebolo vyhodnotené ako porušenie práva na spravodlivý proces a v tejto súvislosti súd udáva i to, že najmä v prípravnom konaní strany naozaj nemôžu mať úplne identické postavenie (orgán činný v trestnom konaní okrem iného je oprávnený odmietnuť nazretie do spisu, poskytnúť niektoré informácie...). Pravdou je i to, že v zmysle § 2 ods. 14 Trestného poriadku, ako to správne pripomenul obhajca JUDr. Juraj Gavalec, strany sú si v konaní rovné „až“ pred súdom (predtým je „dominus litis“, pán sporu prokurátor, ktorý sa stáva stranou v konaní až neskôr). V každom prípade však túto v zásade logickú a pochopiteľnú nerovnosť v úvodných fázach trestného stíhania je potrebné definitívne konvalidovať minimálne v konaní pred súdom. Aj z tohto dôvodu predseda senátu v rámci naplánovania hlavného pojednávania stranám v konaní presne uviedol, aké dôkazy sa v ten ktorý deň budú vykonávať.

Nič to však nemení na tom, že vyššie spomínaná nerovnosť v konaní sa musí v čo najväčšej miere vyrovnávať aj v rámci prípravného konania - a to aj z toho dôvodu, že slovenské trestné právo tzv. prípravnému konaniu naďalej prisudzuje pomerne významnú úlohu. O to viac toto pravidlo platí, ak vo veci vypovedajú napr. utajení svedkovia, resp. ak nie všetky informácie sú podávané všetkým stranám v konaní rovnako. Najpodrobnejšie sa doteraz týmto problémom zaoberali európske orgány ochrany práva vo veciach Dorson vs. Holandsko a vo veci Mechelen a ostatní vs. Holandsko (argumentáciu z týchto rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva prebral aj Ústavný súd vo veci IV. ÚS 268/2011). V týchto rozhodnutiach súd konštatoval, že použitie výpovedí anonymných svedkov k usvedčeniu páchatel'a nie je za všetkých okolností v rozpore s Dohovorom. Pokiaľ je však anonymita (utajená totožnosť) svedkov zachovaná, obžalovaný musí čeliť neobvyklým obtiažiam. Súd teda uznal, že v takýchto prípadoch článok 6 ods. 3 písm. d) vyžaduje, aby znevýhodnenie, v ktorom sa ocitá obžalovaný, bolo dostatočne vyvážené v konaní pred súdnymi orgánmi. Podľa názoru vysloveného v týchto rozhodnutiach by obžalovanému nemalo byť bránené v tom, aby overoval vierohodnosť svedkov. Odsúdenie navyše nikdy nesmie byť postavené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na výpovediach anonymných svedkov.

V tejto súvislosti už na tomto mieste odôvodnenia rozsudku súd uvádza, že aj v predmetnej veci, ako to vyplýva z vyššie uvedenej časti zdôvodnenia, vo veci vypovedal svedok, ktorého totožnosť bola utajená. V žiadnom prípade však nemožno konštatovať, že išlo o rozhodujúcu výpoveď vo veci, avšak splniac si povinnosti, ktoré vyplývajú z vyššie uvedených rozhodnutí orgánov ochrany práva, súd obhajobe, zachovajúc utajenú totožnosť svedka, poskytol informáciu o tom, že osoba, ktorá vypovedala anonymne v predchádzajúcich častiach konania, vypovedala v prípravnom konaní aj bez toho, aby v rámci výsluchu bola utajená jej totožnosť. Takúto informáciu súd považoval za potrebné obhajobe poskytnúť práve kvôli kompenzácii nevýhod, ktoré utajenie totožnosti svedka prináša. Samozrejme, príslušná vedomosť súdu o tom, že utajený svedok vypovedal i bez utajenia svojej totožnosti, potom zohrala úlohu pri vyhodnocovaní vierohodnosti takéhoto svedka.

Pokiaľ ide o skutkové a právne úvahy súdu v súvislosti s bodom č. 1 podanej obžaloby a ich hodnotenie, súd v tejto veci uvádza nasledovné.

V súvislosti s úvahami o vine či nevine žalovaných osôb súd u všetkých žalovaných skutkov predovšetkým skúmal, či k týmto skutkom vôbec došlo. V prípade kladnej odpovede na túto základnú otázku skúmal, za akých okolností boli spáchané a dokazovanie zameral najmä na to, či ich spáchali obžalované osoby. Pri svojich záveroch a hodnoteniach sa riadil úvahami, ktoré budú konkretizované u každého skutku zvlášť, ako aj nasledovnými všeobecne platnými zásadami.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, svedčiace v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Trestný poriadok teda predpisuje tzv. zásadu náležitého zistenia skutkového stavu (v podstate ide o zásadu, ktorá v minulosti bola definovaná ako zásada objektívnej pravdy) a zásadu voľného hodnotenia dôkazov. To znamená, že zákon predpisuje zistiť pravdu minimálne v miere náležitého zistenia skutkového stavu ohľadne žalovaného skutku, nepredpisuje však žiadnu formálnu schému hodnovernosti takých či onakých dôkazov, nestanovuje žiadne kvantitatívne ani kvalitatívne pravidlá ich hodnotenia, neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie nejakej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Neznamená to však ľubovôľu v posudzovaní dôkazov. Vnútorné presvedčenie súdu premietnuté do skutkovej vety rozsudku sa musí zakladať na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne a musí byť výsledkom duševnej činnosti založenej na logických úsudkoch a logických operáciách. Inak povedané, dôkazy v ich komplexnosti musia tvoriť súvislú niť vedúcu bez rozumných pochybností k tomu záveru, ktorý súd učinil.

Z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por. nepriamo, ale bezpochyby, vyplýva zásada „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Z jej aplikácie vyplýva, že ak má súd pochybnosti o niektorých skutkových otázkach (či sa skutok stal, či ho spáchal obžalovaný a pod.), má rozhodnúť v prospech obžalovaného, resp. volí taký variant skutkového riešenia, ktorý je pre obžalovaného priaznivejší. Treba však zdôrazniť, že aj tu musí ísť o pochybnosť „rozumnú“, teda takú, ktorá je vysvetliteľná logickými operáciami a má logický a vysvetliteľný základ. Treba pritom rozlišovať medzi „rozumnou pochybnosťou“ a pochybnosťou „rozumne vysvetliteľnou“. Navyiac nejde o akúkoľvek pochybnosť ohľadne niektorých, podstatu nemeniacich detailov (napr. rozpory ohľadne presného času, presného počtu výstrelov, úderov a pod.), ale o pochybnosť o podstate obvinenia.

Pri vyhodnocovaní dôkazov si súd bol vedomý aj obsahu judikatúry, najmä Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a sčasti i orgánov ochrany práva Českej republiky, na ktoré vo svojej záverečnej reči poukázal najmä obhajca JUDr. Juraj Gavalec. Je jasné, že orgány vykonávajúce trestné stíhanie, tobôž nie súd, nesmú vykonávať selekciu dôkazov podľa toho, akú majú predstavu o skončení veci a súd si je vedomý i povinnosti aplikácie zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného - pokiaľ pripadá do úvahy aj iný priebeh skutku, než aký uvádza obžaloba, je potrebné vyhodnotiť situáciu v prospech obžalovaných osôb. Je nespochybniteľné i to, že všetky zásahy do ľudských práv a slobôd musia byť vykladané reštriktívne, pričom reštriktívny výklad je v trestnom práve prevládajúcim spôsobom výkladu a všetky sporné otázky je potrebné, pokiaľ je to možné, hodnotiť v prospech osôb postavených pred súd.

V tomto prípade však súd o vine jednotlivých obžalovaných osôb s výnimkou H. G. nemal žiadne pochybnosti. Dospel k záveru, že vina bola preukázaná tak súborom priamych, ako aj nepriamych dôkazov, pričom tieto dôkazy tvoria nepretržitú a súvislú niť, ktorá jednoznačným spôsobom dovoľuje vysloviť záver o vine vo výroku uvedených štyroch obžalovaných. Nie je pravdou tvrdenie obhajcov, že vo veci neexistujú priame dôkazy, nie je pravdou, že vo všetkých prípadoch ide o „svedkov z počutia“. Vinu obžalovaných je možné oprieť o harmonický celok tak priamych i nepriamych dôkazov, ktoré vo svojej časovej chronologickej i miestnej súvislosti do seba jednoznačne zapadajú.

Ako už bolo uvedené, smrť poškodeného C. G. zavinením cudzej, resp. cudzích osôb je nespochybniteľným faktom, nespochybniteľným faktom je i nájdenie zhoreného motorového vozidla, v torze ktorého bolo nájdené torzo zbrane, ktorá druhovo súhlasí s typom zbrane, z ktorej bolo na vozidlo poškodeného C. G. strelané. Je síce pravdou, že priamy dôkaz usvedčujúci toho ktorého páchatel'a zo strelby na vozidlo C. G. neexistuje, existujú však priame dôkazy, ktoré dokladujú objednanie vraždy, jej organizovanie a existuje tiež priamy dôkaz, ktorý dokumentuje snahu obžalovaného D. o zaobstaranie motorového vozidla značky Octavia, zaobstaranie zbrane samopalu vz. 58, existuje tiež priamy dôkaz o tom, že v čase tesne pred spáchaním vraždy boli A. G. a osoba menom I. vodičom motorového vozidla vysadení v Topoľčanoch a v čase po spáchaní vraždy ich tá istá osoba odváža z rekreačnej

oblasti Duchonka. Podobne existujú priame dôkazy, ktoré dosvedčujú ukazovanie budúceho miesta činu obžalovaným D., pričom osobám, ktoré o týchto skutočnostiach svedčia, bolo jasné, o čo má ísť - či už priamo v čase ich aktívnej účasti na skutku alebo sa im niektoré súvislosti objasnili neskôr, po získaní ďalších informácií od vo veci vypovedajúcich osôb.

Všeobecné ustanovenia ohľadne dokazovania obsahuje predovšetkým VI. hlava prvý oddiel Trestného poriadku, kde v jednotlivých paragrafoch sú uvedené príkladmo jednak dôkazné prostriedky a jednak všeobecné definície dôkazu ako takého. V týchto ustanoveniach je stanovené i to, čo je potrebné v trestnom konaní dokazovať. Teória delí dôkazy na a) usvedčujúce a ospravedlňujúce, b) pôvodné a odvodené, c) priame a nepriame.

Na usvedčujúce a ospravedlňujúce sa delia dôkazy podľa vzťahu k predmetu konania, to znamená k obvineniu. Pôvodným dôkazom je dôkaz, ktorý čerpá bezprostredne z prameňa (napr. výpoveď svedka, ktorý videl udalosť o ktorej vypovedá, originál listiny ...), odvodeným dôkazom je dôkaz, ktorý čerpá zo sprostredkovaného prameňa (napr. výpoveď svedka, ktorý počul rozprávať o udalosti, odpis listiny ...). Priamym dôkazom je taký dôkaz, ktorý priamo potvrdzuje alebo vyvracia dokazovanú skutočnosť, pričom nepriamym dôkazom je taký dôkaz, ktorý potvrdzuje alebo vyvracia určitú skutočnosť pomocou inej skutočnosti, ktorá len nepriamo súvisí s dokazovanou skutočnosťou. Všeobecne možno konštatovať, že dokazovanie nepriamymi a odvodenými dôkazmi je ťažšie a zložitejšie ako dokazovanie priamymi a pôvodnými dôkazmi. V zásade tiež je možné konštatovať, že nepriame dôkazy majú dôkaznú silu len v spojení s inými dôkazmi a ako už bolo uvedené, nepriame dôkazy musia tvoriť sústavu (harmonický celok), ktorého jednotlivé časti musia byť navzájom v súlade, vzájomne sa potvrdzovať a dopĺňať. Medzi každým nepriamym dôkazom a dokazovanou skutočnosťou musí byť súvislosť - príčinný vzťah.

Pokiaľ ide o skutkovú vetu tak, ako ju v tomto rozsudku konštruoval súd, je možné konštatovať, že na viaceré skutkové tvrdenia jednotlivých častí a fáz skutku existujú pôvodné a priame dôkazy. Tento typ dôkazu potvrdzuje najmä fázy skutku, ktoré súviseli s jeho prípravou, okolnosťami jeho objednania a okolnosťami jeho organizovania. Je potrebné konštatovať tiež to, že priamo vo vzťahu k streľbe na vozidlo poškodeného existujú len nepriame dôkazy, ktoré však okrem iného dokladujú spôsob dopravy obžalovaných osôb na miesto činu i spôsob ich transportu naspäť, pričom v tomto prípade - výpoveď svedka A. L. - ide síce o nepriamy, ale pôvodný dôkaz, ktorý priamo dosvedčuje konanie obžalovaného G. a osoby vystupujúcej pod menom I.. O dôveryhodnosti A. L., najmä vzhľadom k spôsobu prezentácie ním uvádzaných skutočností i obsahu jeho prednesov (ak si svedok nebol istý, nepamätal si, prípadne ak o situácii, o ktorej vypovedal, nevedel povedať relevantnú informáciu, uviedol to), súd v konečnom dôsledku posudzujúc podstatu ním uvádzaných faktov nemal pochybnosti.

Pokiaľ ide o ďalších svedkov, ktorých výpovede možno zaradiť medzi usvedčujúce dôkazy, ani v prípade týchto osôb - konkrétne ide o G. D., D. N. i utajeného svedka č. 1 - súd z tých istých dôvodov ako u A. L. nemal pochybnosti o ich vierohodnosti. Vypovedali v zásade identicky vo všetkých štádiách trestného konania (s výnimkou D. N., ktorý bol spočiatku obvinený) a ich výpovede možno považovať za konzistentné, vzájomne korešpondujúce a v konečnej fáze aj dôveryhodné. Nič nenasvedčuje tomu, že by sa tieto osoby chceli z veci vyvinieť a skrývať svoju spoluúčasť na spáchanom skutku. Je priam vylúčené, že by v prípade týchto osôb čo len mohlo ísť o potenciálnych páchatel'ov.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na niekoľko detailov, ktoré vypovedajúce osoby vo svojich výpovediach udávajú a ktoré v konečnom dôsledku ich výpovede zvierohodňujú. Ide o taký typ detailov, ktoré je naozaj veľmi ťažké vyfabulovať, pričom je potrebné ešte raz zdôrazniť i to, že ani jeden zo svedkov o skutočnostiach, ktoré sám osobne nepozoroval, nevypovedá a v týchto častiach obžalovaných ani neusvedčuje. To v konečnom dôsledku takisto zdôveryhodňuje predmetné výpovede, pričom jednotlivé rozpory, ktoré v tých ktorých fázach trestného stíhania vo výpovediach nastali, sú vysvetliteľné časovým posunom. Je možné dokonca konštatovať, že by bolo naozaj podozrivé, ak by tieto rozdiely neexistovali. Spracovanie písomných poznámok nič nemení na dôveryhodnosti výpovedí týchto svedkov (písomné poznámky si o. i. spracoval aj obžalovaný G.), pričom pokiaľ ide o už spomínané detaily, súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

Tak svedok D. N., ako aj svedok G. D. hovoria o „ohliadke“ v meste Bánovce nad Bebravou. Obidvaja hovoria o tom, že osoba, voči ktorej mala byť akcia zameraná, chodila na červenom športovom aute. Bol im ukázaný aj vchod do panelového domu, do ktorého táto osoba mala chodiť za svojou frajerkou.

D. N. aj tento objekt ukázal obžalovaný G. D., pričom však, ako už bolo uvedené, v priebehu konania nebolo možné zaujať stanovisko k tomu, či aj v tomto prípade išlo takisto o osobu C. G.. Treba ešte dodať, že v súvislosti s týmto objektom bola takisto do veci zaangažovaná osoba menom I., pričom aj v tomto prípade D. N. z vývoja situácie usúdil, že I. má na záujmovú osobu strieľať (k tomuto svedok G. D. v prípravnom konaní uvádzal, že I. v tomto prípade mal strieľať len na nohy, aby „dotyčnú osobu dostali na vozík“ čo D. N. nepotvrdil).

Aj pri tejto akcii v rámci ohliadky vytipovali únikovú trasu, pričom v tomto prípade malo byť auto odstavené v garáži, ktorú svedok N. ukázal aj v rámci previerky výpovede. Ako majiteľ tejto garáže bol vypočutý svedok B. L., ktorý poprel akúkoľvek spojitosť jeho garáže s pripravovanou trestnou činnosťou.

Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že ak by aj svedkovia D. a N. mali nejaký záujem poškodiť obžalovaným osobám v súvislosti so zastrelením C. G., nemali žiadny logicky vysvetliteľný dôvod hovoriť aj o tejto ohliadke miesta činu. Uvádzali detaily, ktoré naozaj s vecou nesúvisia. Aj v tomto prípade vypovedajú konzistentne, pričom práve tá skutočnosť, že opisovaná príhoda nemusí mať žiadny súvis s prejednávanou vecou, výpoveď týchto svedkov aj v tejto časti zdôveryhodňuje. Naozaj je ťažké si predstaviť situáciu, že by o niečom takomto hovorili, ak by obsah ich výpovede nesúvisel s konkrétnym zážitkom. Aj v tomto prípade presne popísali objekt, trasy, garáž, do ktorej mali vozidlo uschovať, pričom výpoveď svedka L., ktorý akúkoľvek spojitosť s trestnou činnosťou v súvislosti s jeho garážou poprel, nič nemení na tom fakte, že podľa názoru súdu obidvaja svedkovia hovorili o situácii, ktorú naozaj aj zažili a je veľmi ťažké si predstaviť, že by si takýto príbeh boli bývali vymysleli.

Do takejto kategórie detailov patrí aj výpoveď A. L. v súvislosti s pokynom od A. G., ktorý mu zakázal tankovať v blízkosti rekreačnej oblasti Duchonka (kde sa v predmetnom čase preukázateľne nachádzal), a prikázal mu tankovať až v Topolčanoch. Obdobne dôveryhodne vyznieva aj výhovorka G. D. v súvislosti s tým, že akcia bola pôvodne naplánovaná na 15. júla 2010, pričom on uviedol, že pätnásteho on nikde nejde, nakoľko v tomto čase ho v minulosti chytili policajti. V súvislosti s osobou menom I. súd dáva do pozornosti, že obžalovaný F. mal vo svojom mobilnom telefónnom prístroji uložený kontakt s názvom „I. MKD“, pričom obžalovaný na priamu otázku, či išlo o toho I., o ktorom A. F. rozprával ako o osobe spolupracujúcej s políciou, obžalovaný odpovedal, že nevie, len pripustil, že mohlo ísť o túto osobu. Je minimálne zvláštne i to, že obžalovaný F. si nepamätá priezvisko aj podľa jeho vyjadrenia jemu blízkej osoby, ktorá v podstate kvôli nemu na Slovensku preukázateľne strávila niekoľko týždňov.

Je nespochybniteľným faktom i to, že D. N. mal za úlohu zapísať I. v ubytovacom zariadení pod svojim menom a utajiť tak jeho totožnosť. Nebolo pochyb ani o tom, že v okruhu A. F. sa iná osoba menom I. v tom čase nepochybovala, pričom táto osoba v priebehu mesiacov júl, august a október pobývala na Slovensku rádovo niekoľko týždňov, ako to vyplýva z vyššie uvedenej časti odôvodnenia rozsudku.

A. F. o tejto osobe hovoril ako o osobe, ktorá mala polícii podať závažné informácie v súvislosti s vážnym trestným činom, ktorý mali „nahrať“. O tomto však A. Trajkov T. až v posledných fázach trestného stíhania, v rámci prípravného konania o tom, že by I. mal pomáhať polícii a že toto bol dôvod jeho pobytu na Slovensku, spočiatku nehovoril nič.

Na návrh obhajoby bola vypočutá aj svedkyňa C. H.H., ktorá potvrdila, že niekedy začiatkom mesiaca august jej A. F. spomínal osobu menom I., ktorá by mala byť svedkom vážnej trestnej činnosti. S touto osobou sa svedkyňa mala stretnúť, avšak už k tomu nedošlo, nakoľko A. F. bol vzatý do väzby. V tejto súvislosti súd opäť pripomína, že osoba menom I. zapísaná v ubytovacom zariadení pod menom D. N. v relevantnom období tu bola od 10.07.2010 do 03.08.2010 a potom ešte raz v období od 06. do 08.10.2010. Ak by bola pravdivá verzia A. F., osobe menom I. nič nebránilo sa s policajtkou C. H.H. stretnúť, pričom na margo tejto veci súd pripomína, že do začiatku mesiaca august tu osoba pod menom I. mala stráviť viac ako dvadsať dní a v tomto čase žiadny kontakt na políciu vyvinutý nebol.

V súvislosti s výpoveďou svedkyne Q. súd odkazuje na doslovnú protokoláciu jej odpovedí na otázky strán v konaní i súdu, z ktorej je zrejmé, že svedkyňa o tejto príhode vypovedá naozaj minimálne zmätene a jej vyjadrenia o „dekódovaní nahrávky“, kontakte s Europolom v súvislosti s ďalšími jej vyjadreniami vyznievajú naozaj málo dôveryhodne. Svedkyňa totiž sama pripustila, že obžalovaný F. jej mal dodať predmetnú nahrávku na USB kľúči, pričom túto nahrávku zrejme predtým videl. K nahrávkam, ktoré je schopný si prehrať bežný užívateľ počítačovej techniky nie sú potrebné žiadne dekódovacie techniky a

minimálne zaujímavovo vyznieva i to, že svedkyňa ešte predtým, než by o veci čokoľvek vedela, kontaktuje Europol (nieť totiž s čím a niet ani predmetu, na ktorý by sa takto informujúca osoba pýtala).

V tejto súvislosti však súd nevyklučuje, že A. F., prípadne aj B. E., v minulosti mohli pôsobiť ako osoby, ktoré poskytujú informácie polícii a nie je vylúčené, že takýmto spôsobom v minulosti spolupracovali aj so svedkyňou C. H.H.. Táto okolnosť však nič nezmenila na presvedčení súdu, že osoba menom I., aj keby chcela oznámiť nejaký trestný čin, sa v Slovenskej republike nezdržovala primárne z tohto dôvodu a spolupracovala s obžalovanými na tom trestnom čine, za ktorý v bode 1 tohto rozsudku bola uznaná vina. Už naozaj len na margo je potrebné pripomenúť to, že osoba menom I. aj podľa vyjadrenia obžalovaného F. tu bola prítomná i v októbri roku 2010 ešte pred vzatím obžalovaného F. do väzby, pričom z jeho strany nebola vyvinutá žiadna snaha na stretnutie s políciou.

Do mozaiky, v rámci ktorej jednotlivé jej časti do seba zapadajú, treba doplniť ešte detail uvádzaný D. N., ktorý mal vedieť, že na akciu bude použité motorové vozidlo značky Octavia, mal vedieť, kde toto vozidlo bude odstavené a mal uviesť i to, že kľúčik od tohto vozidla bude položený na prednej pneumatike. Ako už bolo uvedené, takéto vozidlo preukázateľne pre G. D. zháňal G. D., z takéhoto vozidla bolo na poškodeného C. G. strieľané a torzo takéhoto vozidla spolu s torzom zbrane, z ktorej preukázateľne mohlo byť strieľané, bolo nájdené neďaleko miesta činu, práve na mieste, ktoré svedkovia označovali ako miesto únikovej trasy. Takáto zhoda náhod súd nemôže viesť k inému záveru, len k tomu, ktorý v tejto veci učinil. Vyššie spomenuté detaily je naozaj „ťažké si vymyslieť“, ich popis musí pochádzať z konkrétne prežitých udalostí a posudzujúc vec v celom jej kontexte nemôže byť produktom fabulácie, prípadne konfabulácie proti obžalovaným vypovedajúcich osôb.

Do uvádzanej kategórie detailov patrí aj zmienka G. D. o spôsobe odovzdania dva krát 1000 Eur (údaje typu „na robotu“) a tiež výpoveď D. N., ktorý od D. mal prevziať ďalších 300 000 Sk, pričom D. mu mal povedať, že „už dal jeden milión“. Aj v týchto prípadoch ide o detaily, ktoré niet dôvodu dodávať (vymýšľať si ich) a je naozaj logické predpokladať, že ich opis takisto pramení z reálne prežitej udalosti.

Ako už bolo uvedené, u osôb vypovedajúcich v neprospech obžalovaných nebol zistený žiadny dôvod na to, aby sa akýmkoľvek spôsobom pokúšali pomstiť obžalovaným, nemali dôvod si vymýšľať a ich výpovede nesmerovali ani k utajeniu svojej spoluúčasti na spáchaní trestného činu. Toto platí najmä v súvislosti so svedkom D. N., ktorý preukázateľne bol blízkym priateľom A. F., jeho spolupracovníkom a spolužiakom zo základnej školy.

Pokiaľ ide o objektívnu stránku trestného činu, teda najmä popis konania, súd oproti obžalobe skutkovú vetu sčasti zmenil. Zmeny sa týkajú najmä okolností, ktoré neboli preukázané priamymi dôkazmi, pričom všetky zmeny v jednotlivých ich detailoch súd učinil v zásade v prospech obžalovaných.

V prvom rade v súlade so skutočnosťami zistenými na hlavnom pojednávaní aj v súvislosti s určením času návratu C. G. z väzby súd upravil čas, v rámci ktorého prebiehala príprava tohto trestného činu a v rámci ktorého si jednotlivé vo veci zaangažované osoby delili úlohy a zabezpečovali už vyššie popísaný stav, kde bol eminentný záujem na tom, aby nie všetky do veci zainteresované osoby vedeli o činnostiach ďalších ľudí. Možno teda konštatovať, že čas, v rámci ktorého došlo k rozhodnutiu čin vykonať a zadeliť jednotlivé úlohy, sa ustálil na dobu zhruba jeden a pol mesiaca, čo je v súlade aj s tvrdeniami svedkov.

Zmena nastala aj pokiaľ ide o posúdenie motívu a pohnútky spáchania trestného činu a výšky sumy, za ktorý si jeho spáchanie objednal G. D.. Pomerne veľká časť dokazovania sa týkala incidentu G. D. v súvislosti s bitkou v bare Venuša a mnoho dôkazov indikovalo, že práve toto mohlo byť spúšťačom nenávisťi G. D. voči C. G.. Z prehratého záznamu reportáže televízie JOJ je evidentné, že G. D. tvrdí, že vie, kto je za tým a je evidentné i to, že minimálne v tom čase si myslel, že napadnutie v jeho rodinnom dvore zariadil C. G. prostredníctvom priamych páchatelov, ktorí patrili medzi jeho priateľov. Tomuto nasvedčovali aj niektoré svedecké výpovede, pričom sám obžalovaný G. D. hovoril o tom, že od tohto času vzťahy medzi nimi ochladli a prestali sa stykať.

Je však nutné konštatovať, že súd nemal dostatok dôkazných prostriedkov, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností poukazovali na tento motív. Je však tiež evidentné, že G. D. takýto motív chcel popierať a je evidentné i to, že v tejto súvislosti navrhol vypočuť aj svojho brata, ktorý mal jeho verziu obhajoby potvrdiť, čo sa aj stalo. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti i to, že samotný svedok C. D., a to

dokonca v rozpore s tvrdeniami svojho brata (napriek tomu, že sa s ním stýkal každý deň), si nič nevšimol, čo by dôvodilo zmenu vzťahu G. D. k C. G. a tvrdil, že až do času vraždy G. D. a C. G. vychádzali spolu dobre.

Ďalej je evidentné i to, že G. D. a C. G. v minulosti boli priatelia, často sa stýkali, pričom ich okolie si všimlo, že tieto vzťahy v rozmedzí rokov 2008 až 2009 skončili. I keď nejde o dôkazne zvlášť hodnotné vyjadrenia svedkov, nemohlo neujsť pozornosti súdu, že viacerí z nich vypovedali o tom, že G. D. sa doslova tešil zo smrti C. G., čo dával najavo aj teatrálnym vystupovaním. Je teda zrejmé, že problémy medzi C. G. a G. D. spočívali v kvalite osobných vzťahov, bližšie sa ich však nepodarilo špecifikovať, čo súd náležite vyjadril aj v skutkovej vete rozsudku.

V tejto súvislosti je ešte potrebné uviesť, že viaceré dôkazné prostriedky zo spisu indikujú aj tú skutočnosť, že v osobách obidvoch do konfliktu zainteresovaných išlo o osoby, ktoré si prostriedky k životu zaobstarávali nie len legálnymi prostriedkami. V tomto konaní síce nebolo úlohou súdu sa týmito vecami podrobnejšie zaoberať, nie je však vylúčené, že konflikt medzi zainteresovanými spočíval aj v tom, že chceli získať kontrolu nad rôznymi nelegálnymi aktivitami v oblasti mesta Topoľčany. Viacerí svedkovia v rámci svojich výpovedí a popisu takýchto aktivít použili rôzne slangové výrazy, ktoré súviseli s akousi kontrolou nad územím, čím určite nemali na mysli kontrolu v rámci legálnych podnikateľských aktivít. Ako však už bolo uvedené, súd nemal dôvod zamerať dokazovanie podrobnejšie týmto smerom a aj preto motív definoval spôsobom, ako je to uvedené v skutkovej vete rozsudku.

Obdobné konštatovanie (nepreukázanie stavu bez akýchkoľvek pochybností) súd učinil aj v súvislosti so sumou, ktorú mal obžalovaný G. D. za objednanú vraždu zaplatiť. V tomto prípade naozaj ide len o nepriamy dôkaz a skutočnosť, že za vraždu C. G. mala byť zaplatená suma 1.000.000,- Sk (prípadne ekvivalent tejto sumy v eurách), bola preukázaná len nepriamymi dôkazmi. V tomto prípade naozaj ide len o dôkazy „z počutia“ ako o nich hovorí obhajoba a neexistuje jeden jediný priamy dôkaz, ktorý by preukazoval vyplatenie sumy 1.000.000,- Sk. Tu súd podotýka, že obranu spočívajúcu v zdôrazňovaní faktu, že v čase, kedy malo dôjsť ku spáchaniu skutku, na Slovensku už neexistovala mena Slovenská koruna, považuje za pre obhajobu irelevantnú. Nie je potrebné nijak zvlášť zdôrazňovať, že po výmene meny ešte pomerne dlhý čas naozaj veľká väčšina občanov Slovenskej republiky finančné čiastky uvádzala v korunách.

Je síce pravdou, že D. N. (ide o ďalší významný detail) hovorí o tom, že ho F. mal poslať vypýtať si ďalších 300.000,- Sk, na čo mu obžalovaný D. mal povedať, že už dal 1.000.000,- Sk, podľa D. N. „každý mal zobrať po milión“, avšak takýto dôkazný stav nie je možné považovať za stav, z ktorého by bez akýchkoľvek pochybností bolo možné vyvodiť výšku sumy, za ktorú si obžalovaný D. usmrtenie C. G. objednal. I keď i niektorí ďalší svedkovia počuli, že vraždu mali spáchať za 1.000.000,- Sk, pričom sa na toto mali podľa niektorých skladať viacerí, tento typ dôkazov súd považoval za dôkazy nepriame, na základe ktorých nie je možné urobiť presný záver o výške poskytnutej sumy a z tohto dôvodu aj v tomto smere skutkovú vetu rozsudku upravil.

Ďalšie úpravy skutkovej vety sa týkali čiastočnej úpravy právnej kvalifikácie, ktorú súd ešte rozvedie v ďalších častiach rozsudku a identifikácie motorového vozidla, ktoré bolo nájdené na mieste činu. Ako už bolo uvedené, súd nepochyboval o tom, že zhorené torzo Octavie nájdené v rekreačnej oblasti Duchonka súviselo s týmto trestným činom, pričom preukázateľne išlo o vozidlo, ktoré bolo doslova poskladané minimálne z dvoch vozidiel značky Octavia, ktorých identifikáciu sa orgánom činným v trestnom konaní podarilo zabezpečiť. V skutkovej vete rozsudku uvádzaný popis úpravy motorového vozidla takisto svedčí o pomerne vysokej miere sofistikovanosti spáchaného trestného činu a aj z tohto dôvodu súd považoval za potrebné zistené skutočnosti súvisiace s nájdeným vozidlom zakomponovať aj do skutkovej vety rozsudku.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku uvedeného v bode 1 obžaloby, prokurátor tvrdil, že obvinení D., E., F. a G. iného úmyselne usmrtili s vopred uváženou pohnútkou a čin spáchali závažnejším spôsobom konania ako organizovaná skupina, pričom obvinený H. G. mal poskytnúť inému pomoc na spáchanie trestného činu, najmä poskytnutím finančných prostriedkov (konkrétne 50.000,- Eur). Tým pádom prví štyria menovaní mali spáchať obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, teda závažnejším spôsobom konania, konkrétne organizovanou skupinou. H. G. mal spáchať obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods.

1 formou účastníctva, podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, teda ako pomocník. Prokurátor bol teda toho názoru, že G. D., B. E., A. F. a A. G. spáchali predmetný trestný čin ako priami páchatelia a H. G. formou účastníctva ako pomocník. S takouto právnou kvalifikáciou sa však súd v podstate ani u jedného z páchatelov nestotožnil a to z nasledujúcich dôvodov.

Podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona páchatelom trestného činu úkladnej vraždy je ten, kto iného úmyselne usmrtil s vopred uváženou pohnútkou, pričom v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty tohto trestného činu prísnejším trestom než stanovuje základná skutková podstata, sa okrem iného potrestá aj páchatel, ktorý už bol odsúdený za trestný čin vraždy, skutok spáchal závažnejším spôsobom konania, prípadne ho spáchal z osobitného motívu. Za závažnejší spôsob konania sa rozumie aj páchanie trestného činu organizovanou skupinou (§ 138 písm. i) Trestného zákona) a osobitným motívom sa okrem iného rozumie aj spáchanie trestného činu na objednávku (§ 140 písm. a) Trestného zákona). V zmysle § 19 a 20 Trestného zákona, páchatelom alebo spolupáchatelom trestného činu sú osoby, ktoré trestný čin spáchajú sami, prípadne spoločným konaním. Okrem priameho páchatelstva zákon pozná aj tzv. účastníka na dokonanom trestnom čine alebo na jeho pokuse. Takýmto účastníkom je ten, kto zosnoval alebo riadil spáchanie trestného činu (organizátor) ten, kto naviedol iného na spáchanie trestného činu (návodca), ten, kto požiadal iného, aby spáchal trestný čin (objednávateľ), alebo ten, kto poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, najmä zadovážením prostriedkov, odstránením prekážok, radou, utvrdzovaním v predsavzatí, sľubom pomôcť po trestnom čine (pomocník). Na trestnú zodpovednosť účastníkov i priamych páchatelov sa použijú tie isté ustanovenia Trestného zákona (§ 21 Trestného zákona).

Z hľadiska posúdenia toho, či ide o trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144 alebo trestný čin vraždy podľa § 145 Trestného zákona, je dôležité posudzovať to, či k spáchaniu trestného činu došlo s tzv. vopred uváženou pohnútkou. Ide teda o stav, kedy z hľadiska subjektívnej stránky sa k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu úkladnej vraždy vyžaduje úmysel priamy (§ 15 písm. a) Trestného zákona), pretože súčasťou subjektívnej stránky je aj motív. Nevyhnutnou podmienkou trestnosti je teda to, aby páchatel konal s vopred uváženou pohnútkou, z čoho je zrejmé, že nepostačí nepriamy úmysel. Za vopred uváženú pohnútku sa považuje vnútorný pocit páchatel'a prameniacy z jeho dlhodobej nespokojnosti s daným stavom, ktorý ho vedie k rozhodnutiu tento stav zmeniť aj za cenu spôsobenia trestnoprávneho následku. Ide o širší pojem ako pojem „z osobitného motívu“ a dostupné vysvetlivky k príslušnému ustanoveniu Trestného zákona uvádzajú, že môže ísť napr. o dlhodobé osobné spory, nenávisť voči poškodenému, žiarlivosť, vraždu na objednávku, zisťnosť a podobne.

Trestný čin vraždy podľa § 144 sa od trestného činu úkladnej vraždy podľa § 145 Trestného zákona líši tým, že vražedný úmysel páchatel'a v prípade trestného činu vraždy nie je vopred premyslený, dlhodobo pripravovaný a naplánovaný, ale je okamžitou, vopred neuváženou reakciou na podnet, ktorý ho k takému konaniu vyprovokoval. Konanie páchatel'a v týchto prípadoch obvykle býva dôsledkom spontánneho rozhodnutia vyvolaného situačným konfliktom vyprovokovaným niekedy obeťou, neraz v silnom rozrušení alebo afekte. Inak povedané, uznať vinu za trestný čin úkladnej vraždy možno len v tom prípade, ak ide o naozaj sofistikovaný proces prípravy takéhoto následku, teda smrti poškodeného subjektu, pričom tento proces sa musí vyznačovať uváženými a relatívne dlhodobými krokmi prípravy, ktoré jednoznačne smerujú k želanému následku a ktorých súčasťou veľmi často býva aj činnosť smerujúca k zahladeniu stôp, resp. k tomu, aby páchatel trestného činu nebol odhalený. V tomto prípade podľa názoru išlo priam o učebnicový príklad takejto činnosti - nešlo o vopred neuváženú reakciu na podnet, nešlo o rozhodnutie vyvolané bezprostredne predchádzajúcim situačným konfliktom a nešlo ani o konanie v silnom rozrušení, prípadne afekte. Išlo o relatívne dlho pripravovanú a sofistikovanú činnosť viacerých osôb, ktorých cieľom bolo zlikvidovanie poškodeného C. G..

K takémuto záveru súd viedlo vyhodnotenie všetkých doteraz uvádzaných skutkových zistení. Bolo jednoznačne preukázané, že celý proces trval dlhší čas, bolo doňho zapojených viacero osôb, pričom už viackrát bolo uvedené i to, že záujmom na veci participujúcich osôb bolo udržanie istej konšpiratívnej celej akcie, teda jednotlivé zúčastnené osoby nemali vedieť o všetkých detailoch naplánovanej činnosti. Každý mal v tomto procese určenú svoju úlohu, pričom však každý z páchatelov vedel o tom, čo a ako sa pripravuje. Inak povedané, každá z osôb, u ktorých bola uznaná vina, vedela, že sa „ukladá“ o život poškodeného C. G. a že sa vyvíjajú kroky na jeho odstránenie. Každá z týchto osôb vedela i o tom, že ide o súčinnosť viacerých osôb, pričom táto súčinnosť nie je spontánna, je koordinovaná, dopredu pripravovaná a jej súčasťou je aj snaha o zahľadanie stôp. Práve z tohto dôvodu všetci na veci zúčastnení

vec plánovali dlhodobejšie so snahou nezanedbať žiadny detail. Preto najmä z tohto pohľadu súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že konanie všetkých na veci zúčastnených možno subsumovať pod konanie, ktoré zákonodarca charakterizuje ako konanie „s vopred uváženou pohnútkou“.

Vyššie uvedená charakteristika konania páchatelov úzko súvisí i s tým, že súd činnosť na veci zúčastnených osôb kvalifikoval ako činnosť organizovanej skupiny. Základnými kvalifikačnými znakmi organizovanej skupiny, ktoré ju odlišujú od inej, menej závažnej súčinnosti páchatelov, sú spolčenie najmenej troch osôb, stanovenie účelu, ktorým je spáchanie trestného činu vopred, určitá deľba takisto vopred určených úloh medzi jednotlivými členmi skupiny a charakteristika jej činnosti plánovitosťou a koordinovanosťou do takej miery, aby sa zvýšila pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu. V týchto súvislostiach sa spolčením rozumie vzájomná dohoda aspoň troch osôb za vopred stanoveným účelom, v organizovanej skupine dochádza k určitej deľbe úloh medzi jej členmi, k ich naplánovaniu a ku koordinovaniu formou zosúladenia a harmonizácie činnosti. Táto deľba úloh však neznamená vytvorenie pevnejšej organizačnej schémy a už vôbec nemusí ísť o vytvorenie štruktúrovanej skupiny. Nevyžaduje sa ani jej dlhšie časové trvanie a jej členovia môžu byť približne v rovnakej realizačnej úrovni bez určenia výraznejších vzťahov nadriadenosti a podriadenosti.

Podľa názoru súdu v tomto prípade išlo práve o činnosť takejto skupiny, pričom medzi jej členov možno zahrnúť všetky štyri osoby uvedené v tomto rozsudku, u ktorých bola uznaná vina, ako i osobu menom I., ktorá spolu s A. G. boli priamymi realizátormi trestného činu. Nie je vylúčené a je dokonca pravdepodobné, že koordinácie sa zúčastnili aj viaceré ďalšie osoby, tieto však prokurátor v obžalobe ako páchatelov, resp. účastníkov neidentifikoval, pričom súd sa vinou osôb, ktoré nie sú postavené pred neho ako obžalovaní, ani nemôže zaoberať.

Táto okolnosť však nič nemení na tom, že v tomto prípade o organizovanú skupinu išlo, skupina mala minimálne päť členov, pričom v súvislosti s charakteristikami činností týchto členov je možné pomerne jasne identifikovať ich úlohy. Bolo evidentne preukázané, že iniciátorom a použijúc právnickú terminológiu, objednávateľom trestného činu vraždy, bol G. D.. Opäť - nie je vylúčené, že takýchto iniciátorov bolo viac, avšak u G. D. bolo nepochybné preukázané, že to bol on, ktorý pojal nápad usmrtiť C. G. a vraždu si doslova objednal u B. E. a A. F., ktorí ďalej pri jej realizácii a organizovaní spolupracovali s ďalšími osobami. Z tohto pohľadu bol G. D. objednávateľom trestného činu, nakoľko išlo o osobu, ktorá zadala úlohu na jeho vykonanie. Zároveň však súd jeho činnosť vyhodnotil aj ako pomoc pri spáchaní trestného činu, nakoľko najmä v súvislosti s ukazovaním trás, kadiaľ poškodený zvykne chodiť, poskytoval rady pri spáchaní trestnej činnosti a v podstate odstraňoval prekážky na jej vykonanie. Preto bola jeho činnosť vyhodnotená ako účastníctvo na trestnom čine, ktorého sa zúčastnil v podstate dvomi činnosťami - ako objednávateľ, aj ako pomocník.

V tejto súvislosti súd uvádza, že mu je známy v minulosti publikovaný názor, že ak sa účastník na tom istom trestnom čine zúčastňoval viacerými spôsobmi, stačí postihnúť iba jeden zo spôsobov a síce tak, že sa mu pričíta iba najzávažnejšia forma, kým menej závažná forma je už v tejto forme zahrnutá. Takýto názor však bol vyslovený ešte v čase, kedy zákon nepoznal účastníctvo formou objednávateľstva. Podľa názoru súdu v súčasnej dobe je neaktuálny a je potrebné postihnúť všetky formy účastníctva v skutkovej i právnej vete a to najmä v tých prípadoch, ak súd dospeje k záveru, že k trestnému činu došlo z osobitného motívu alebo závažnejším spôsobom konania. Len takto totiž je možné dôjsť k obsiahnutiu všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu tak, aby bola vyjadrená jeho podstata a aby bolo možné, či už v prospech alebo v neprospech páchatel'a, vyhodnotiť všetky čiastkové konania tvoriace skutok, za ktorý je uznávaná vina.

Za „priamych“ páchatelov v tomto prípade nie je možné považovať ani A. F. a B. E.. Súd tieto osoby považoval za organizátorov trestnej činnosti, teda za osoby, ktoré vyvíjajú relatívne širokú a intenzívnu činnosť, ktorá spočíva v riadení spáchania trestného činu. Organizátor obvykle je iniciátorom eventuálnej dohody o spáchaní trestného činu, vymýšľa plán jeho spáchania, vyhľadáva osoby, ktoré by trestný čin spáchali, umožňuje ich styk, poveruje ich úlohami a podobne. Podľa názoru súdu práve takúto činnosť, ako je to opísané v skutkovej vete tohto rozsudku, vyvíjali obžalovaní A. F. a B. E.. Oni boli akýmsi prevodovým prvkom medzi nápadom G. D. zastreliť C. G. a priamymi vykonávateľmi, oni dávali pokyny, vymýšľali stratégie a kontaktovali príslušné osoby. Na ich pokyn konal tak D. N., ako aj A. L., osoba menom I. a A. G..

Práve A. G. bol priamym aktérom zastrelenia C. G. a z tohto pohľadu práve jeho je možné z vyššie uvedených obžalovaných považovať za jediného priameho páchatela trestného činu. Preukázateľne riadil motorové vozidlo, z ktorého na auto C. G. bolo strieľané a preukázané bolo i to, že od začiatku participácie na skutku vedel o tom, akú úlohu má splniť strelec I. a vedel aj o tom, že v naplnení tejto úlohy mu ako vodič motorového vozidla, z ktorého bude strieľané, má pomôcť. Z hľadiska právnej teórie i praxe sa takéto konanie považuje za priame páchatelstvo trestného činu - nejde o účastníctvo formou pomoci, pričom medzi ním a osobou menom I., ako i ostatnými osobami (organizátormi a objednávateľom), išlo o výslovnú dohodu, ktorá by v prípade neuznania formy spáchania trestnej činnosti organizovanou skupinou viedlo k záveru, že predmetného skutku sa minimálne I. a A. G. dopustili formou spolupáchateľstva. Tu je ešte potrebné dodať, že priamym páchatelom v takýchto prípadoch nie je len ten, kto stisne spúšť na vražednej zbrani, ale aj osoby, ktoré ho „kryjú“ pomocnou strelbou na ďalšie objekty, prípadne mu robia „clonu“, riadia motorové vozidlo, z ktorého je strieľané a podobne (ako klasické formy takéhoto typu spolupáchateľstva sú uvádzané najmä príklady pri spáchaní trestného činu lúpeže, kedy sa za spolupáchateľov považujú aj osoby, ktoré dávajú pozor na to, aby lúpežník mohol nerušene konať, po použití násillia inou osobu po vzájomnej dohode odcudzujú veci a podobne).

Vzhľadom k tomu, že vo veci súd dospel k záveru o tom, že išlo o vraždu na objednávku, kde objednávateľ bol aj identifikovaný, musel v zmysle § 144 ods. 2 písm. e) v súvislosti so znením § 140 písm. a) Trestného zákona brať do úvahy i to, že vo veci u obžalovaných E., F. a G. išlo o konanie na objednávku, teda trestný čin bol spáchaný z tzv. osobitného motívu. Z tohto dôvodu aj túto právnu kvalifikáciu zahrnul do tak skutkovej, ako aj právnej vety rozsudku v bode 1. Súd tiež zistil, že obžalovaný B. E. v minulosti už bol odsúdený za trestný čin vraždy a to v konaní vedenom pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 1T 86/1996, pričom trest uložený mu právoplatným rozsudkom z tohto konania sčasti aj vykonal. Predmetný spis bol v rámci konania oboznámený a jeho existencia bez akýchkoľvek pochybností zakladá tú skutočnosť, že obžalovaný B. E. za trestný čin vraždy nebol súdený a aj odsúdený prvýkrát. Z tohto dôvodu u tohto obžalovaného bola uznaná vina aj za trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

V súvislosti s totožnosťou skutku a s námietkou obhajoby, že nebola po celý čas trestného stíhania zachovaná tak, ako bola definovaná na začiatku trestného stíhania, súd udáva, že pokiaľ ide o riešenie otázky totožnosti skutku, o totožný skutok ide i vtedy, keď sa pri rôznosti následkov zhoduje konanie aspoň s časťou konania skutku, pre ktorý bol páchatel stíhaný. Podstata skutku je v zmysle všeobecných zásad Trestného poriadku určovaná účasťou obvineného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené Trestným zákonom. Z týchto dôvodov bude totožnosť skutku zachovaná, ak bude aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania alebo následku - teda podstata skutku. Pri splnení týchto kritérií môže súd oproti obžalobe prípadne uzneseniu o vznesení obvinenia ním zistený skutok podľa výsledkov dokazovania na hlavnom pojednávaní meniť. Je irelevantné, či na začiatku trestného stíhania bolo vo veci stíhaných viac alebo menej osôb, dôležité je len to, aby sa konštatovala zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami, nakoľko teória a prax súdov nechápe totožnosť skutku ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami opísanými v obžalobe a výrokom rozhodnutia súdu (napr. rozsudok NS SR sp. zn. Tzo- v 1/96).

Pokiaľ ide o obžalovaného H. G., tento podľa názoru prokurátora mal byť pomocníkom pri trestnom čine vraždy a to takým spôsobom, že mal poskytnúť finančnú hotovosť v presne nezistenej výške obvinenému G. D. za účelom realizácie odstránenia C. G.. Tieto okolnosti sa však v priebehu dokazovania, a to ani v prípravnom konaní, ani na hlavnom pojednávaní preukázať nepodarilo, resp. súd bez akýchkoľvek rozumných pochybností rešpektujúc zásahu „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ nemohol dôjsť k záveru, že obžalovaný H. G. akúkoľvek hotovosť, prípadne finančnú čiastku zabezpečovanú prevodom v súvislosti s vraždou C. G. komukoľvek odovzdal.

V tejto súvislosti je opäť potrebné zdôrazniť, že pri ustálení viny súd vychádzal predovšetkým z objektívne overiteľných faktov vyplývajúcich zo znaleckých a iných technických skúmaní, ako aj z výpovedí svedkov N., D. a L., ktorí vo veci v podstate ako jediní poskytovali priame a nesprostredkované informácie, ktoré minimálne sčasti bolo možné zaradiť medzi priame a pôvodné dôkazy. V prípade H. G. však žiadny technickými prostriedkami objektivizovateľný dôkaz, ani výpovede svedkov, ktoré by ho priamo usvedčovali zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, neexistujú.

Svedok A. L. o tom, že by sa na vražde mal zúčastniť aj H. G. formou akéhosi sponzoringu, vie len z médií a ani ostatní dvaja vyššie spomenutí svedkovia žiadne skutočnosti, ktoré by H. G. usvedčovali, neuvádzajú. Svedok D. N. síce potvrdil, že obžalovaní sa s H. G. poznali, niekedy sa aj stretávali, avšak ani F., ani E., ani D. o ňom nič nehovorili, nič nepočul o tom, že by „za týmto“ mal byť aj H. G.. Obdobne vo veci vypovedá aj svedok G. D.. Ten takisto priamo uviedol, že v súvislosti s vraždou o H. G. ani jeden z obžalovaných nehovoril.

Za tejto situácie prokuratúra súdu navrhla vypočuť len svedkov, ktorí zaangažovanosť H. G. do trestného činu vraždy C. G. potvrdzovali len nepriamo. Svedkovia R., M. a sčasti i H. a U. síce potvrdili, že medzi C. G. a H. G. nebol dobrý vzťah (toto nespochybňovala ani matka C. G. Q. G., ani jeden z obžalovaných a ani jeden z vypočutých svedkov), avšak žiadne priamo pozorované konkrétnosti v súvislosti s jeho angažovaním sa vo vražde neuviedli. Niektoré osoby z tejto skupiny svedkov akurát uvádzali, že sa dopočuli o tom, že do veci mali byť zaangažované aj ďalšie osoby, pričom najčastejšie bol spomínaný práve obžalovaný H. G., ale aj W. Z., B. Q. a A. G..

Snáď najpodrobnejšie k spôsobu zaangažovania do veci vypovedal utajený svedok č. 1. Aj tento sa však vyjadroval veľmi neurčito a uvádzal v rámci svojich výpovedí najmä opisy typu „vstúpil do toho H. G. a W. Z. ... H. G. to s D. a E. preberali už dávnejšie ... 50.000,- Eur na vraždu C. G. mal získať D. od H. G. a Z. ...“. Tiež hovoril o motíve H. G., ktorý mal spočívať v tom, že tento mal strach v súvislosti s prehovorením C. G. o trestných činoch, ktoré boli predtým vykonané, pri ktorých bol osobne C. G. a ktoré okrem iného mal vykonať aj H. G.. Tento svedok, podobne ako aj svedkyňa Q. G., sa domnieval, že H. G. sa C. G. obáva, nakoľko tento by mohol prehovoriť o rôznych jeho protiprávných aktivitách vrátane vraždy na poškodeného menom C. I., pri ktorého vražde obidvaja mali byť účastní (v súvislosti s týmto prokurátor predložil súdu uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia).

Tu je potrebné zdôrazniť, že žiadne ďalšie konkrétne informácie v súvislosti s pomocou G. D. a poskytnutím 50.000,- Eur za účelom vykonania vraždy C. G. žiadny zo svedkov neuvádzal. V tomto prípade, ako už bolo uvedené, naozaj išlo len o svedkov „z počutia“, ktoré dôkazy je v každom prípade potrebné vyhodnotiť ako dôkazy nepriame a odvodené. Už bolo spomínané, že v takomto prípade dokazovanie viny osôb postavených pred súd zo strany žalujúcej strany je oveľa náročnejšie a v zásade je možné konštatovať, že v podstate jediný sčasti usvedčujúci nepriamy dôkaz - výpoveď utajeného svedka č. 1, v žiadnom prípade nemôže postačovať na uznanie viny za skutok, pre ktorý bol H. G. postavený pred súd.

Neexistuje totiž jeden jediný nenapadnuteľný a vierohodný dôkaz, ktorý by potvrdzoval pravdivosť práve tej vety z obžaloby, ktorá sa obžalovaného H. G. týka. V tejto súvislosti je potrebné ešte poukázať i na to, že žiadny prevod sumy 50.000,- Eur z účtu pôvodne obvineného W. Z. nebol preukázaný, i keď v tejto súvislosti sa nedá nespomenúť tá pasáž výpovede utajeného svedka č. 1, v ktorej sa zmieňoval o tom, že zainteresované osoby „dúfajú, že peniaze sa pošlú cez účet“. Ak k tejto udalosti došlo, jej logické vysvetlenie môže spočívať jedine v tom, že išlo o poznámku ironickú - je naozaj ťažké predpokladať, že by niekto trval na tom, aby peniaze v súvislosti s objednaním vraždy boli poskytnuté preukázateľným a kontrolovateľným spôsobom, teda prevodom z účtu.

Toto konštatovanie však nič nemení na tom, že utajený svedok č. 1 sa vyjadril ako sa vyjadril a i keby jeho pochopenie situácie, ktorú pozoroval, bolo mylné a i keby takáto situácia naozaj nastala, dokonca aj v takomto prípade podľa názoru súdu by to bolo nedostatočné na to, aby mohol byť bez akýchkoľvek pochybností konštatovaný výrok o vine obžalovaného H. G.. Aj v takejto situácii by totiž išlo len o predpoklad, že uvedené peniaze boli odovzdané, ktorý okrem samotného vyjadrenia utajeného svedka by nebol dokladovaný žiadnym ďalším priamym dôkazom. Súd nevylučuje, že aj súhrn nepriamych dôkazov môže priviesť vec posudzujúci orgán k záveru o vine obžalovaného, avšak v takomto prípade nemôže ísť o jeden jediný dôkaz, pričom ako už bolo uvedené, súhrn takýchto dôkazov musí tvoriť harmonický celok, súvislú niť, ktorej interpretácia neumožňuje iný záver, len záver o vine. Takáto situácia v tomto prípade nenastala. Aj výpovede svedkov K. G. a Q. G. totiž dokladujú len nikým nespochybňovanú nevráživosť medzi H. a C. G., poskytnutie pomoci pri vražde poskytnutím finančných prostriedkov však žiadnym spôsobom nepotvrďujú.

V tejto súvislosti súd ešte poukazuje i na už spomínanú judikatúru poukazujúcu na vierohodnosť a posudzovanie vierohodnosti výpovedí osôb, ktoré sú vypočúvané s utajením totožnosti, teda anonymne.

Ide o ďalšiu okolnosť, ktorá vyžaduje rádovo niekoľkonásobne vyššiu silu ostatných usvedčujúcich dôkazov, čo v tomto prípade nemožno konštatovať. Nepriame a odvodené dôkazy, ktoré sú spomínané v tejto časti zdôvodnenia tohto rozsudku, vo svojom sumare vinu obžalovaného G. nepreukazujú. Je možné z nich vyvodiť len to, že naozaj pri príprave vraždy C. G. nie je vylúčená pomoc viacerých osôb, vrátane pomoci poskytnutím finančných prostriedkov, utvrzovaní v predsavzatí a podobne, avšak toto konštatovanie vzhľadom na výsledky dokazovania môže zostať len v pravdepodobnostnej rovine.

Žalujúca strana v tomto prípade bola evidentne v dôkaznej núdzi a dôkazné bremeno neunesla. Z tohto dôvodu súd obžalovaného H. G. v zmysle § 285 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný - nebolo dokázané, že by došlo k naplneniu objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, ktorá sa obžalovaného G. týkala a to konkrétne v súvislosti s ôsmym a deviatym riadkom skutkovej vety, ako je uvedená v obžalobe.

Skutok č. 2

V súvislosti so skutkom uvedeným v bode 2 rozsudku je na úvod tejto časti odôvodnenia, podobne ako v súvislosti so skutkom pod č. 1, možné takisto sumarizovať viaceré zistenia, ktoré neboli v priebehu konania nikým spochybňované a boli zabezpečené technickými prostriedkami zachytávajúcimi realitu pomocou príslušných fotooptických a iných elektronických a elektrotechnických zariadení. V úvode tejto časti odôvodnenia rozsudku budú zhrnuté i výsledky pozorovaní príslušnými znalcami, ktoré v zásade takisto žiadnou zo strán neboli spochybňované.

Je teda možné konštatovať, že, vychádzajúc zo správy príslušníka Požiarneho a hasičského zboru npor. A. E. dňa 06.08.2010 o 0.40 hod., vznikol požiar v obci Tepličky, okres Hlohovec v rodinnom dome č. XX. Požiar bol nahlásený v ten istý deň o 0.50 hod. A. (správne ide zrejme o R., vypočutú aj na hlavnom pojednávaní) W. zhruba 10 minút po jeho vzniku, pričom po prízjazde na miesto požiaru hasiči zistili, že horí okno a priestor okolo neho na rodinnom dome a murivo pod oknom bolo poliate neznámou látkou, ktorá zapáchala a bola podľa hasičov pravdepodobne použitá ako podporný činiteľ zápalnej látky. Už vo veci zasahujúci hasiči konštatovali, že po rozbití sklenenej výplne z vnútra domu prenikalo svetlo, ktoré ožarovalo rastliny neznámeho pôvodu (č. I. 326 IX. zväzku spisu).

V ďalšom priebehu preverovania veci bolo zistené, že predmetný rodinný dom patrí obžalovanému A. G., pričom na mieste činu na základe príslušného príkazu sudcu bola vykonaná ohliadka miesta činu. V rámci tejto ohliadky bolo konštatované, že rodinný dom v podstate pozostáva z dvoch častí, ktoré ohliadajúci nazvali ako predná a zadná časť domu. V súvislosti s takýmto delením domu obžalovaný A. G. uviedol, že tzv. zadnú časť domu užíval ako obytný priestor on a tzv. prednú časť domu dal do prenájmu osobe, ktorá sa mu predstavila ako G. E..

V rámci ohliadky prednej časti domu boli v jednotlivých miestnostiach zaistené sadenice rastlín konope, ktoré neskôr čo do ich kvantity, ako aj kvality boli skúmané znaleckým ústavom - Kriminalistickým expertíznym ústavom PZ, za ktorý jednotlivé posudky spracovávali jeho pracovníci. Boli tiež zaistené plastové mechy so sušinou, rôzne účtovné doklady dokladujúce nákup umelých hnojív a súbor elektrických zariadení, ktoré slúžili na ventiláciu miestností prednej časti domu a hlavne na osvetlenie rastlín, ktoré sa tu pestovali. Ohliadka takisto dokumentovala tú skutočnosť, že v dome bolo zariadenie, ktoré umožňovalo odber elektrickej energie bez toho, aby táto zo strany dodávateľa mohla byť fakturovaná. Boli tiež nájdené kanistre s hnojivom a celkovo je možné konštatovať, že pokiaľ ide o prednú časť domu, tu nájdené zariadenia slúžili na pestovanie rastlín, ktoré v tejto časti domu boli nájdené. Okrem týchto vecí tu boli nájdené aj dve plastové fľaše, z ktorých boli odobraté biologické stopy v súvislosti s potenciálnymi analýzami DNA.

V súvislosti s nájdenými elektrickými a elektrotechnickými zariadeniami znalec jednoznačne konštatoval, že ide o predmety, ktoré sú používané pri tzv. hydroponickom pestovaní rastlín. Rovnako boli znaleckému skúmaniu podrobené aj rastliny nájdené v tejto časti domu, ako aj obsah plastových vriec so sušinou. Vo všetkých prípadoch podľa záverov znalca, ktoré potvrdil aj na hlavnom pojednávaní, išlo o rastlinu konope, resp. viac či menej znehodnotenú sušinu z tejto rastliny. Znalec podrobne analyzoval váhu nájdených rastlín, resp. sušiny i koncentráciu účinnej látky, teda tetrahydrokanabinolu (THC). Ako už bolo uvedené, výsledky tejto časti znaleckého skúmania neboli nijakým spôsobom napadnuté a premietli

sa do skutkovej vety rozsudku. Znalec tiež uviedol, že rastliny rodu cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkov do prvej skupiny omamných látok. Ide o látky sedatívne, analgetické a halucinogénne. Hlavným nositeľom týchto účinkov je už spomenutá látka THC. Najbežnejším spôsobom užívania konope je fajčenie a to buď za použitia fajky, ručne pripravených cigariet, príp. plastových fliaš alebo iných nádob (tzv. bongo).

Pokiaľ ide o výsledky domovej prehliadky v súvislosti so zadnou časťou domu, je potrebné uviesť, že okrem iného tu boli nájdené digitálna váha striebornej farby, polyamidový sáčok so sušinou, plechovka od Coca Coly light (upravená na „fajčenie“), sklenená fajka a rôzne listiny, konkrétne nájomná zmluva a fotokópia občianskeho preukazu na meno G. E. a tiež zápisník v tvrdom obale hnedej farby, v ktorom sa nachádzali rôzne rukou písané mená, čísla, názvy rôznych hnojív a tiež účtovné doklady dokumentujúce nákup týchto hnojív.

Príslušné znalecké skúmania aj v tomto prípade dokumentovali, že pokiaľ ide o nájdený obsah sušiny v prednej časti domu, aj v tomto prípade išlo o sušinu rastliny konope, pričom na nájdených zariadeniach umožňujúcich fajčenie konope (ľudovo nazývané aj „marihuana“), boli nájdené stopy potvrdzujúce fajčenie týchto látok z týchto zariadení. Skúmané boli aj biologické stopy zaistené z plastových fliaš nájdených v prednej časti domu, pričom bolo zistené, že biologické stopy na týchto fľašiach pochádzajú od obžalovaného A. G., resp. sú kombináciou biologických stôp pochádzajúcich od tohto obžalovaného a osoby menom G. D., ktorá bola vo veci vypočutá ako svedok, avšak odmietla vypovedať.

Na základe týchto nájdených stôp je teda možné bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že v prednej časti domu, ktorý vlastnil obžalovaný A. G., bola pestovaná marihuana v množstve, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, pričom išlo o tzv. hydroponické pestovanie týchto rastlín za pomoci rôznych prídavných elektrických a elektrotechnických zariadení. Marihuana bola nájdená tak v tzv. mokrom stave (rastliny), ako aj vo forme sušiny, ktorá sa užívateľmi obvykle pridáva do tabaku. Bol zaistený tiež listinný doklad - nájomná zmluva medzi obžalovaným A. G. a G. E., nar. XX.XX.XXXX. Na nájomnej zmluve je uvedené, že bola uzatvorená dňa 15.11.2009, pričom predmetom nájmu sú priestory v prednej časti rodinného domu č. XX. Ide o zmluvu nepodpísanú, pričom v priebehu vyšetrovania vo veci bol obžalovaný B. E. predložený ďalší listinný doklad - tá istá nájomná zmluva, ktorá bola nájdená v dome, avšak už s podpismi oboch zmluvných strán.

V priebehu dokazovania bolo tiež nepochybne preukázané i to, že osoba G. E. uvedená na nájomnej zmluve nie je totožná s osobou tohto mena, ktorá má tie isté generálie, ako sú uvedené na zmluve. Nepochybne bolo i to, že fotografia údajného G. E. na zaistenej fotokópii občianskeho preukazu nie je fotografiou skutočného G. E., nar. XX.XX.XXXX. Túto okolnosť nepochybne ani obžalovaný G. a pokiaľ vo veci vypovedal G. E., nar. XX.XX.XXXX, obžalovaný uvádzal, že nejde o tú istú osobu, s ktorou uzatváral zmluvu a s ktorou sa podľa jeho vyjadrenia mal zhruba desaťkrát, a to aj v predmetnom rodinnom dome, stretnúť.

Po vyššie uvedenom súhrne nepochybných a ani nikým nepochybňovaných faktov v ďalšej časti odôvodnenia tohto rozsudku súd popíše okolnosti, ktorých interpretácia stranami v konaní bola rôzna. Hneď na úvod tejto časti rozsudku je potrebné uviesť, že obžalovaný A. G. nepochybne pestovanie marihuany v jeho dome postavil svoju obranu a obhajobu na tom, že on o tomto nič nevedel, do prednej časti domu nechodil a nevedel uviesť, čo tam jeho nájomca robil.

V súvislosti s osobou menom G. E. udával, že ho s ním zoznámil jeho kamarát G. (priezvisko nevie), ktorý mu dal na neho kontakt. Spomína si, že keď sa prvýkrát so E. stretol, bol pri tom aj obžalovaný B. E.. Spolu potom išli za pánom H., E. známym, kde sa zmluva spísala a pred pánom H. aj podpísala. Podľa jeho názoru boli vypracované dva exempláre zmluvy, obidva boli podpísané, jednu si zobral pán E. a jednu si zobral on. Nevedel uviesť, akým spôsobom sa B. E. dostal ku zmluve, ktorú priniesol na políciu, v podstate nevedel vysvetliť ani to, prečo sa u neho v zásuvke našla zmluva nepodpísaná v súvislosti s tým, že predtým tvrdil, že obidva exempláre zmluvy boli podpísané. Nevedel sa vyjadriť ani k tomu, že ak by takúto zmluvu podľa jeho predchádzajúceho vyjadrenia mal mať u seba aj pán E., prečo v konečnom dôsledku majú existovať tri zmluvy, keď on predtým tvrdil, že pred pánom H. boli podpísané ním (resp. pracovníkom realitnej kancelárie) vypracované dva exempláre zmluvy.

Obžalovaný A. G. poprel akúkoľvek spojitosť nájdených vecí v objekte jeho domu so žalovaným trestným činom. Niekoľkokrát zdôraznil, že on je naozaj proti drogám a vadí mu, keď sa dozvie, že nejakí jeho priatelia drogy užívajú. Nájdený sáčok s marihuanou a dve zariadenia slúžiace na jej fajčenie vysvetľoval tým, že niekoľko mesiacov pred požiarom jeho rodinného domu mal priateľku Mirku z Nitry, ktorú tam navštevoval a „spával s ňou“. Táto Mirka marihuanu fajčila, nevedela bez nej existovať a hoci jemu to vadilo, nejaký čas udržiaval s ňou kontakt. Vyššie uvedené nájdené veci teda pochádzajú od nej, pričom takisto nevedel vysvetliť, čo je dôvodom toho, že boli nájdené v zásuvke skrine v zadnej časti domu, ktorú užíval on a prečo tieto predmety nevyhodil.

Pokiaľ ide o nájdenú digitálnu váhu slúžiacu na váženie minimálnych množstiev vážených predmetov, uviedol, že túto mal od svojho brata. Nájdené stopy slín na plastových fľašiach v časti domu, kde sa marihuana priamo pestovala, vysvetľoval tým, že ten, kto to tam pestoval, mohol nájsť tieto fľaše napríklad na dvore a potom ich mohol používať na zalievanie pestovaných rastlín. Pokiaľ ide o nájdený zápisník v kuchyni v časti domu, ktorú užíval, tvrdil, že tento zápisník nie je jeho a po nazretí do neho uviedol, že sa nejedná o jeho rukopis. Nariadenú skúšku v zmysle § 133 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaný odmietol vykonať.

V súvislosti s takouto obranou a obhajobou obžalovaného súd uvádza, že ju považoval za jednoznačne účelovú a doslova klamlivú. Podľa názoru súdu obžalovaný už v čase, kedy pripravil (zrejme v súčinnosti s ďalšími nezistenými osobami) zmluvu s fiktívnou osobou G. E., to robil za účelom vyvinenia sa zo zodpovednosti pre prípad, že by trestná činnosť v súvislosti s pestovaním marihuany v jeho dome začala byť preverovaná. K takémuto záveru súd viedli nielen absurdné a logickým spôsobom nevysvetliteľné rozpory, ale aj niektoré tvrdenia vo výpovedi obžalovaného a predovšetkým nasledujúce fakty.

Svedok C. H. skutočnosti uvádzané obžalovaným v súvislosti so spracovaním nájomnej zmluvy v celom rozsahu potvrdil len pri svojej prvej výpovedi učinenej dňa 29.09.2010. Vtedy naozaj potvrdil verziu obžalovaného a tvrdil, že ho obžalovaný navštívil spoločne s nejakou osobou a spolu s touto osobou pred ním podpísali nájomnú zmluvu týkajúcu sa prenájmu nejakých skladovacích priestorov. Aj v rámci tejto výpovede uvádzal, že zmluvy boli vyhotovené v dvoch kópiách. Jednu si zobral nájomca a druhú prenajímateľ. Vo svojej neskoršej výpovedi v rámci prípravného konania dňa 14.03.2011, ale i na hlavnom pojednávaní (výpoveď z prípravného konania žurnalizovaná v X. zväzku spisu) tento svedok už udával, že predmetnú zmluvu v dvoch vyhotoveniach síce vypracoval, avšak bolo to len na požiadanie A. G., ktorý bol sám, žiadny nájomca spolu s ním ho nenavštívil, on zmluvy vyhotovil, avšak pred ním nikým podpísované neboli. Ako dôvod, prečo predtým vypovedal inak, uvádzal, že ho v období preverovania tohto trestného činu stretol B. E., ktorý ho požiadal, aby vypovedal spôsobom ako pri prvej výpovedi - teda aby tvrdil, že zmluvu, ktorú vypracovával, bola pred ním podpísaná oboma stranami. On mu vyhovel, nakoľko z predchádzajúceho výkonu trestu poznal B. E. (v tom čase pracoval ako príslušník ÚVV) a poznal aj otca A. G. H. G., ktorý bol jeho bývalý kolega.

Súd teda nepochyboval o tom, že osoba menom G. E. ako ju predstavuje A. G., v reále neexistuje a je zrejme len to, že generálie skutočného G. E. boli zneužitie pri vytvorení falošného občianskeho preukazu, ktorého kópia bola nájdená aj pri domovej prehliadke u A. G.. Takúto interpretáciu udalostí potvrdzuje i výpoveď samotného G. E., ktorý poprel, že by obžalovaného G. poznal a uviedol, že jeho meno, resp. jeho osobné údaje boli zneužitie aj v súvislosti s ďalšími trestnými činmi, čo okrem tohto vyjadrenia potvrdzujú aj niektoré listinné dôkazy nachádzajúce sa v IX. zväzku spisu.

Do tejto konštrukcie udalostí zapadajú aj výpovede vo veci vypočutých susedov obžalovaného G., N. V., R. a K. W., starostu obce G. H. a priateľky obžalovaného B. D.. Všetky tieto osoby potvrdili, že v dome, ktorý vlastnil A. G., ho vídali relatívne často, do tohto domu chodil aj jeho otec H. G., pričom žiadnu inú osobu v tomto dome okrem priateľky obžalovaného nikto z týchto svedkov v dome alebo pri ňom nevidel. V tejto súvislosti nie je zanedbateľným faktom i tá skutočnosť, že požiar rodinného domu bol umelo založený, pričom súdu je známa tá skutočnosť, že rôznym spôsobom bol poškodzovaný majetok aj ďalším v tejto veci spoluobžalovaným osobám (predmetné dôkazy však v tomto konaní neboli prebraté a tak súd k týmto okolnostiam nijak neprihliadal).

V tejto súvislosti súd považuje za potrebné poukázať i na s touto vecou súvisiaci skutok č. 3, ktorého sa mal dopustiť B. E.. Tento pokiaľ ide o nájdené drogy vypovedal vo veci ako svedok dňa 29.09.2010, pričom popisoval okolnosti, za ktorých sa dostal k nájomnej zmluve, ktorú potom neskôr A. G. odovzdal

orgánom polície (viď zápisnicu o vydaní veci a nájomnú zmluvu z č. I. 260 - 263 IX. zväzku spisu). A. G. mal uviesť, že túto nájomnú zmluvu mal B. E. od svedka H., E. však vysvetľuje, že toto si G. naozaj len myslel, pričom v skutočnosti to bolo tak, že on sa H. snažil dovolať, ale ho nezastihol. Náhodne však stretol G. otca H., ktorému povedal, čo sa stalo, pričom G. otec mu mal povedať, že nájomnú zmluvu má on a potom mu ju priniesol. Podobne ako svedok H. v neskorších fázach trestného stíhania aj svedok H. G. takúto verziu priebehu udalostí nepotvrdil a pri svojom výsluchu dňa 30.09.2010, kedy nevyužil právo vo veci nevypovedať, uviedol, že on túto nájomnú zmluvu nikdy nevidel a nikdy ju ani nedržal v rukách (na hlavnom pojednávaní H. G. svoje právo odmietnuť vypovedať využil a vo veci nevypovedal).

Aj tieto rozpory vo výpovediach dokumentujú snahu za trestnú činnosť zodpovedných osôb vyviniť sa a to aj uvádzaním nepravdivých a klamlivých údajov. Naozaj nie je žiadny dôvod neveriť tak svedkovi C. H., ako aj svedkovi H. G., ktorý je otcom obžalovaného A. G. a žiadny dôkazný prostriedok nedokumentuje jeho snahu vystupovať proti svojmu synovi. Aj z tohto dôvodu podľa názoru súdu nemá dôvod klamať a v súvislosti s nájomnou zmluvou a s tým, ako sa podľa B. E. mala dostať ku nemu, hovoril pravdu. Aj na tomto mieste zdôvodnenia rozsudku je potrebné podotknúť, že zrejme viaceré osoby vyvíjali snahu pomôcť obžalovanému A. G. zrealizovaním postavy G. E., na ktorého sa snažili presunúť zodpovednosť za pestovanie marihuany. V tejto súvislosti je dôležitý aj obsah SMS správ medzi telefónnymi číslami uvádzanými v skutkovej vete bodu 3 tohto rozsudku, ktorý obsah v podstate absolútne logicky vysvetľuje vyššie popísané snahy a zároveň dokazuje nepravdivosť výpovedí obžalovaného A. G. i vo veci vypočutého svedka B. E. (jeho výpoveď vzhľadom k postaveniu tejto osoby v konaní bola na hlavnom pojednávaní čítaná ako listinný dôkaz).

Interpretácia udalostí A. G. a B. E. vyznieva priam absurdne a nie je podopretá žiadnym hodnoverným dôkazom. Obžalovaný A. G. a B. E. v súvislosti s existenciou, množstvom i podpismi nájomných zmlúv sa doslova zamotali do svojich vlastných konštrukcií, pričom je možné dokonca konštatovať, že ak by súd považoval ich tvrdenia za pravdivé, bolo by to v rozpore so základnými pravidlami logiky, najmä pokiaľ ide o počet vyhotovených zmlúv a podpisov na nich. Ak by totiž naozaj boli vyhotovené len dve podpísané zmluvy, ako to tvrdil A. G., a tieto mal mať prenajímateľ (on) a nájomca (G. E.), je naozaj nevysvetliteľné, že sa zjavila aj tretia nepodpísaná zmluva v časti domu, ktorú užíval. Je tiež doslova nevysvetliteľné i to, že túto zmluvu mal mať jej spracovateľ svedok C. H., prípadne H. G., čo sú verzie, ktorú v rámci vyšetrovania predmetnej trestnej činnosti ponúkol B. E..

Zhrnúc uvedené, súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že omamné a psychotropné látky nájdené v dome č. XX v obci Teplička pestoval A. G., pričom je veľmi pravdepodobné, že takto činil v súčinnosti s ďalšími osobami. Okrem poukázania na vyššie uvedené rozpory v jednotlivých výpovediach to jednoznačne preukazujú výsledky ohliadky miesta činu, ako i výsledky znaleckých skúmaní vo veci. V objekte, do ktorého podľa jeho vlastného vyjadrenia obžalovaný A. G. nevstupoval, boli nájdené fľaše so stopami jeho slín, doklady dokumentujúce nákup hnojív a rôznych elektrotechnických zariadení, v objekte, ktorý užíval, bol nájdený sáčok s marihuanou a dve fajky, z ktorých sa táto omamná a psychotropná látka zvykne fajčiť. Príbeh s Mirkou, ktorá pred niekoľkými mesiacmi mala do domu marihuanu i fajku priniesť, u osoby, ktorá bojuje proti drogám, do ktorej sa obžalovaný A. G. štylizoval, súd považoval za príbeh vymyslený a príbeh, ktorý spolu s ďalšími tvrdeniami má používať nepravdivé fakty obžalovaného A. G. spod zodpovednosti za pestovanie marihuany vyviniť.

Pokiaľ ide o vyčíslenie hodnoty zaistenej drogy, touto sa zaoberá stanovisko pplk. Mgr. D. L., zástupcu riaditeľa Národnej protidrogovej jednotky Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru žurnalizované na č. I. 181 spisu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že obhajoba tu uvedené vyčíslenie spôsobeného následku (rozsahu skutku) namietala a žiadala k veci spracovateľa tohto stanoviska vypočítať. Súd dospel k záveru, že takýto výsluch vo veci nie je potrebný, spracovateľ stanoviska sa jednoznačne vyjadril, pričom uviedol aj spôsob, akým k jednotlivým údajom a sumám dospel.

Konštatoval, že zaistené množstvo konope predstavuje 29 394 až 61 743 dávok drogy, pričom cena jednorazovej dávky sa v čase spracovania stanoviska pohybovala v rozmedzí od 1,7 Eur až do 3,3 Eur. V stanovisku je tiež uvedené, že poznatky o cenách drog na čiernom trhu sú získavané monitorovaním tohto trhu pracovníkmi PPZ, pričom je zrejme, že pomerne veľké rozpätie množstva jednorazových dávok je dané takisto praktickými poznatkami a súvisí s „kvalitou“ tej ktorej dávky. Pri výpočte následku, teda v tomto prípade rozsahu skutku, ktorý súd aj priamo zakomponoval do skutkovej vety, súd vychádzal

z najpriaznivejšieho výpočtu pre obžalovaného, teda z násobkov najmenšieho množstva jednorazových dávok drogy a najnižšej možnej ceny na čiernom trhu. Na margo obhajobného argumentu, že ceny môžu byť rozdielne, konkrétne nižšie, pokiaľ sa droga nepredáva v jednorazových dávkach, súd poznamenáva, že výpočet rozsahu skutku na základe násobkov obvykle jednorazových dávok drog na použitie pre osobnú spotrebu je bežnou a akceptovanou praxou orgánov činných v trestnom konaní i súdov a zodpovedá tiež systematike Trestného zákona, ktorá okrem iného v § 135 stanovuje, čo sa rozumie prechovávaním omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekursora pre vlastnú potrebu a tiež pre vlastnú potrebu vo väčšom množstve (aj toto stanovenie sa odvíja od stanovovania násobkov obvykle jednorazovej dávky drogy na použitie).

Vzhľadom na zistené vyššie popísané okolnosti prípadu súd jednoznačne dospel k záveru, že obžalovaný A. G. neoprávnenne vyrobil a prechovával omamnú látku a psychotropnú látku, pričom čin spáchal v značnom rozsahu. V zmysle § 125 ods. 1 Trestného zákona značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok 266,- Eur, pričom takéto hľadiská sa použijú rovnako aj na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu. Tým pádom obžalovaný spáchal trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekursorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Skutok č. 3

Pokiaľ ide o skutok uvedený pod č. 3 rozsudku, je predovšetkým potrebné uviesť, že predložený spisový materiál vo zväzku č. X na č. I. 145 - 148 obsahuje prepisy SMS správ z tých telefónnych čísel a tak, ako je to uvedené aj v skutkovej vete rozsudku. Súd dospel k záveru, že tieto dôkazné prostriedky aj v konaní, v ktorom prejednal túto vec, sú použiteľné a dôkazy z nich vyplývajúce je potrebné vyhodnocovať. K tomuto záveru dospel napriek námietke obhajoby, ktorá uvádzala, že odposluchy telefonických hovorov boli nariadené v súvislosti s inou vecou, pričom k takémuto záveru súd viedli predovšetkým nasledujúce úvahy.

Je predovšetkým potrebné uviesť, že vyhodnotenie odtajneného materiálu, ktorý sa nachádza v závere zväzku č. X spisu, si vyžaduje vyriešenie v zásade dvoch okruhov problémov. Prvý sa týka relatívne stručného zdôvodnenia súhlasu na použitia informačno-technických prostriedkov a predĺženia súhlasu, ktorý vydal sudca pre prípravné konanie Krajského súdu v Trnave na odposluch a zaznamenanie telekomunikačnej prevádzky telefónneho čísla XXXX XXX XXX, ktoré bolo registrované na osobou obžalovaného B. E.. Druhý sa týka tej skutočnosti, že ako naznačuje zdôvodnenie návrhu na vydanie takéhoto súhlasu, tento súhlas mal byť vydaný v súvislosti s kriminálnymi aktivitami B. E., najmä pokiaľ ide o vytváranie skupiny osôb na zastrašovanie rôznych podnikateľských štruktúr a snahu o kontrolovanie a riadenie obchodu s omamnými a psychotropnými látkami.

Uvedenými a súvisiacimi problémami sa zaoberali najmä rozhodnutia Ústavného súdu I. ÚS 274/05, I. ÚS 117/07 a III. ÚS 80/08. Z argumentácie Ústavného súdu je zrejmé, že každý zásah do súkromia, ktorým nariadenie odposluchu a zaznamenávanie telefonických hovorov bezpochyby je, musí byť založený na dostatku dôkazov schopných z pohľadu súdu ospravedlniť zásah do práva na súkromie. Z týchto rozhodnutí je tiež evidentné, že bez ohľadu na to či sa zásah deje na základe príslušných ustanovení Trestného poriadku alebo na základe Zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov (Zákon o ochrane pred odpočúvaním), každé zdôvodnenie zásahu, či už vo forme príkazu alebo súhlasu, si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky pre tento zásah do práva na súkromie. Bez takéhoto odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je súhlas či príkaz spravidla nepreskúmateľný. V tomto smere je irelevantné, že zákon o ochrane pred odpočúvaním zdôvodnenie rozhodnutia sudcu o použití informačno-technických prostriedkov nevyžaduje. Je irelevantné i to, že európske orgány ochrany práva zdôvodnenie takéhoto zásahu a priori takisto nevyžadujú (dôležitá je len podmienka splnenia preskúmateľnosti zásahu), v tomto smere totiž Ústavný súd Slovenskej republiky v ochrane práva na súkromie išiel ďalej a všeobecné súdy jeho stanovisko musia akceptovať.

Dôležité je však poukázať na použitie výrazu „spravidla“, pričom, samozrejme posúdenie miery stručnosti zdôvodnenia toho ktorého rozhodnutia musí byť takisto posudzované prípad od prípadu. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu relatívna stručnosť zdôvodnenia sudcu pre prípravné konanie

Krajského súdu v Trnave v konečnom dôsledku v tomto prípade neznamenala nemožnosť preskúmania oprávnenosti zásahu. Je totiž evidentné a vyplýva to i z obsahu spisového materiálu, že sudca mal k dispozícii pomerne podrobne zdôvodnenú žiadosť o použitie informačno-technického prostriedku, o ktorú sa v odôvodnení rozhodnutia mohol oprieť a to aj bez toho, že by z tejto žiadosti opakoval tie ktoré citácie. Posudzujúc vec v takomto kontexte nešlo o typické arbitrárne rozhodnutie sudcu a z predložených dokladov je evidentné, že sudca tak rozhodol po myšlienkovom vyhodnotení predložených písomností. Tieto zjavne odkrývali súvislosti a okolnosti, na základe ktorých bolo možné pochopiť a odôvodniť predmetný zásah.

Pokiaľ ide o námietku obhajoby, že predmetné výsledky odposluchu a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky nie je možné použiť „v inej veci“, tu je potrebné uviesť predovšetkým to, že § 7 ods. 2 Zákona o ochrane pred odpočúvaním stanovuje, že informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvod jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok. Zároveň musí byť splnená podmienka, že príslušný orgán štátu musí vyhotoviť písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku a k písomnému záznamu sa musí priložiť záznam a jeho doslovný prepis, pričom všetky tieto podmienky v tomto prípade splnené boli.

Naviac, vzhľadom k argumentácii v žiadosti o vydanie predmetných súhlasov, možno naozaj pochybovať o tom, či v tomto prípade informácie získané použitím informačno-technického prostriedku sa naozaj nevzťahujú na dôvody použitia uvedené v žiadosti. Policajt v návrhu totiž udáva, že sa „podarilo získať informácie, že skupina okolo osoby B. E. začala na teritóriu okresu Hlohovec vo veľkom kontrolovať a riadiť obchod s omamnými a psychotropnými látkami“. Z vyššie uvedených častí odôvodnenia rozsudku vyplýva, že aj skutok prejednaný pod bodom č. 3 obžaloby súvisí s obchodom s omamnými a psychotropnými látkami, pričom zaznamenaná komunikácia sa snaží evidentne jednu zo zainteresovaných osôb z takéhoto podozrenia vyviníť.

V každom prípade je však potrebné odkázať predovšetkým na už citované ustanovenie § 7 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním, pričom vec prejednávajúci senát je toho názoru, že iná situácia by nebola ani v prípade, ak by predmetné odposluchy boli zaznamenané v zmysle § 115 Trestného poriadku. Ten v ustanovení v ods. 7 hovorí, že v inej trestnej veci ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a zázname telekomunikačnej prevádzky vykonal, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre trestný čin uvedený v ods. 1.

Tu súd poukazuje predovšetkým na publikáciu Šámal, Král, Baxa, Púry - Trestní řád komentář díl I, čtvrté vydání, strana 549 - poznámka pod čiarou. Autori sa v ňom zaoberajú výkladom slova „súčasne“ v § 88 ods. 4 Trestného poriadku Českej republiky, ktorého text je v podstate identický s už spomenutým ustanovením § 115 Trestného poriadku Slovenskej republiky. Autori komentáru tu uvádzajú, že slovo „súčasne“ je potrebné správne vzťahovať k okamžiku použitia výsledku odposluchu a nie už k okamžiku vykonávania odposluchu, pretože posledná veta predmetného ustanovenia (obdobne aj v Trestnom poriadku Slovenskej republiky) upravuje len použitie záznamu o telekomunikačnej prevádzke a nie vykonávanie odposluchu. Naviac, podľa názoru autorov komentára by bolo absolútne nelogické, aby zákonným spôsobom vykonaný odposluch a záznam telekomunikačnej prevádzky, ktorý vo veci, v ktorej bol nariadený, môže byť vykonávaný i pred začatím trestného stíhania, by mohol byť v inej veci použitý len vtedy, ak by bolo už v dobe jeho vykonávania vedené trestné stíhanie a nič by tu teda nebránilo, aby bol súčasne nariadený i v tejto veci, kde dokonca na rozdiel od prvej veci by už bol známy obvinený. Opačný výklad by bol v rozpore s argumentom *reductio ad absurdum*, pretože by viedol k záveru, ktorý nemá rozumný zmysel a v podstate by znamenal vylúčenie použitia poslednej vety predmetného ustanovenia Trestného poriadku, čo by v konečnom dôsledku bolo v rozpore s autentickým úmyslom zákonodarcu.

Záverom tejto časti odôvodnenia rozsudku teda súd konštatuje, že odposluch a záznam telekomunikačnej prevádzky bol nariadený na záujmovú osobu obžalovaného B. E.. K legalizácii tohto odposluchu došlo aj jeho predĺžením, z ktorého možno dedukovať, že odposluch prinášal výsledky, pričom súd je toho názoru, že v súvislosti s B. E. výsledky legálne a legitímne nariadeného odposluchu je možné použiť aj v konaniach, ktoré priamo s dôvodmi nariadenia odposluchu nesúvisia, resp. súvisia s nimi len okrajovo, posudzujúc trestnoprávny rozmer inej veci, čo bol aj tento prípad.

Na tomto názore súdu nič nemenia ani názory súdov vybavujúcich trestnú vec obžalovaného JUDr. D. D. vyslovené v konaniach pred Okresným súdom Trnava č. 5T 46/2011 a pred Krajským súdom v Trnave č. 3To 43/2012. Senátu bola argumentácia z týchto rozsudkov známa a je si vedomý toho, že obžalovaný JUDr. D. D. bol za v podstate identické konanie spod obžaloby prokurátora oslobodený. V tejto súvislosti však, poukazuje na zdôvodnenie obidvoch rozhodnutí, ktoré vzťahujú nepoužiteľnosť tohto dôkazného prostriedku v zásade len proti obžalovanému JUDr. D. D. - teda proti osobe, u ktorej súhlas na odposluch a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky daný nebol. Nedá sa však nespomenúť i to, že vec prejednávajúci senát sa s podstatou argumentácie predmetných súdov nie vo všetkých smeroch stotožňuje, pričom okrem iného poukazuje i na to, že vec prejednávajúce súdy sa opierali predovšetkým o argumentáciu z rozhodnutia I. ÚS 274/05, ktorý nález Ústavného súdu pre vec relevantný problém v podstate vôbec nerieši. Nikde v tomto náleze nie je spomenuté, že „použitie informácií získaných odposluchom vo vzťahu k inej osobe je evidentne nezákonné“, pričom však samy vec JUDr. D. D. prejednávajúce súdy uviedli, že vo vzťahu k osobe B. E. bol súhlas na použitie informačno-technického prostriedku vydaný v súlade so zákonom. Zhrnúc uvedené možno konštatovať, že aj pokiaľ by vec prejednávajúci senát akceptoval argumentáciu súdov prejednávajúcich vec JUDr. D. D., aj tak by mohol dôjsť k záveru, že vo vzťahu k B. E. ako záujmovej osoby, ktorej sa týkali zásahy do súkromia, sú výsledky týchto zásahov použiteľné.

Za tejto situácie vyššie popísaný obsah SMS správ je pre vec absolútne rozhodujúcim dôkazom, ktorý bol zachytený technickými prostriedkami, ktorých autenticita nebola spochybnená žiadnou zo strán v konaní. Ako už bolo uvedené, súd dospel k záveru, že tieto technické prostriedky boli posudzujúce situáciu v kontexte nasadené lege artis, i keď do istej miery je možné vytknúť stručnosť príslušných súhlasov na použitie informačno-technických prostriedkov, resp. na predĺženie tohto použitia. V konečnom dôsledku však takéto konštatovanie vzhľadom k vyššie uvedenému nemôže mať a nemalo za dôsledok formálne odmietnutie vykonania dôkazného prostriedku.

Pokiaľ ide o vyjadrenia jednotlivých osôb, u ktorých sa predpokladá, že medzi sebou komunikovali (záznam nezachytáva hlas, len obsah písomnej správy, pričom bez pochybností možno konštatovať len telefónne číslo, z ktorej správa odchádza, nie osobu, ktorá ju posielala), obžalovaný B. E. sa ohľadom tohto skutku vyjadril len v tom smere, že „osoba, ktorá to spáchala bola oslobodená“, a inak sa odmietol k obsahu tejto komunikácie akýmkoľvek spôsobom vyjadriť. Takýto postoj zaujal napriek tomu, že v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia v súvislosti s týmto skutkom uviedol, že „k SMS, ktoré boli z daného čísla zaslané sa vyjadrím neskôr pri výsluchu pred vyšetrovateľom a som presvedčený, že význam akýchkoľvek SMS, ktoré som z daného čísla odosielal osobne dokážem dôveryhodne vysvetliť a zároveň tým vyvrátiť vyfabulované presvedčenie vyšetrovateľa, že sa v danom prípade jedná o trestný čin“.

JUDr. D. D. na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odmietnuť vo veci vypovedať, pričom predtým bol vo veci vypočutý len v postavení obvineného. Takéto výsluchy v tomto konaní použiť možné nie je, a preto ich obsah súd pri úvahách o vine či nevine B. E. postaveného v tejto veci pred súd nebral do úvahy.

O okolnostiach spisovania zápisníc dňa 29.09.2009 so svedkami vo veci Mgr. C. H. a B. E. vypovedal tak v prípravnom konaní, ako aj pred súdom vyšetrovateľ vo veci súvisiacej s drogovou trestnou činnosťou A. G., E. O.. Ten uviedol, že najprv vypočúval svedka C. H. a to o 13.00 hod., pričom pri výsluchu bol aj JUDr. D. D. ako obhajca v tom čase obvineného A. G.. S C. H. spísal zápisnicu, ktorá už bola spomenutá u predchádzajúceho skutku a v rámci ktorej ešte tvrdil, že nájomnú zmluvu s nájomcom menom E. dali vyhotoviť za účasti tak prenajímateľa A. G., ako aj nájomcu. Neskôr o 13.45 hod. bol vypočutý B. E., ktorý uviedol, že podpísanú nájomnú zmluvu medzi A. G. a E. mu priniesol otec A. G. H. G.. Svedok O. zároveň detailne popisuje činnosť obhajcu JUDr. D. D. počas výsluchov vrátane jeho odchodu na toaletu i činnosť svedka B. E., ktorému dvakrát „zapálala“ SMS-ka. Je ešte potrebné uviesť, že C. H. v rámci tohto úkonu ohľadne zmluvy uviedol, že po tom, čo ju za účasti oboch zmluvných strán dal spracovať, ho už nikto ohľadne tejto zmluvy nekontaktoval.

Z dôkazov súvisiacich so spracovaním zápisníc z výsluchov C. H. a B. E. a technickým zachytením SMS správ je ďalej zrejmé, že zápisnica s C. H. je skončená o 13.30 hod., pričom o 13.23 hod. je zachytená SMS správa z telefónnej stanice registrovanej na meno D. D., Mgr., ktorej obsahom je informácia, že H. vypovedal zle, „nebol Vami kontaktovaný 05.09.2010 ohľadom zmluvy“. Táto SMS správa odchádza na

telefónny prístroj monitorovanej telefónnej stanice, ktorá bola registrovaná na obžalovaného E.. Ten sa následne o 13.24 hod. pýta formou SMS správy, čo má povedať on. Odpoveď z telefónneho prístroja registrovaného na Mgr. D. D. prichádza o 13.42 hod. tesne pred začatím výsluchu B. E., pričom osoba komunikujúca z telefónneho prístroja obhajcu A. G. dáva pokyn, ako má B. E. odpovedať - mal tvrdiť, že v súvislosti so zmluvou išiel za G. ocom a ten ju mal. Obsah výpovede B. E. zo dňa 29.09.2010 je potom identický s pokynom, ktorý dostal SMS správou z telefónneho čísla registrovaného na obhajcu A. G.. Následne dňa 30.09.2010 H. G. vypovedá, že nikdy nájomnú zmluvu ohľadne synovho domu nevidel a nikdy ju ani nadržal v rukách, čo je v rozpore s tým, čo vypovedal B. E. na základe vyššie popísaného pokynu.

Niet teda sporu o tom, že vyššie popísaná SMS komunikácia prebehla, pričom jednou zo zúčastnených strán bol s absolútnou istotou obžalovaný B. E.. Svedčí o tom tá skutočnosť, že príslušná telefónna stanica je registrovaná na jeho meno, ako i to, že sa priam doslovne riadil pokynmi, ktoré dostal vyššie popísanými SMS správami. Logika veci tiež káže predpokladať, že druhou komunikujúcou osobou bol obhajcu A. G. JUDr. D. D., pričom táto osoba ako svedok vo veci odmietla vypovedať a aj z tohto dôvodu, berúc do úvahy tiež oslobodzujúce rozsudky súdov, ktoré boli uvedené v predchádzajúcej časti odôvodnenia, nie je možné s absolútnou istotou v rozsudku uviesť, že osoba zasielajúca príkazy bola osoba obhajcu JUDr. D. D.. Navyiac táto osoba v tejto veci nebola postavená pred súd a aj preto rešpektujúc zásadu prezumpcie neviny súd spôsobom, ako je to uvedené v skutkovej vete rozsudku v bode 3, oproti obžalobe príslušnú časť skutkovej vety upravil.

Nemohlo byť však sporu o tom, že B. E. v podstavení svedka v trestnom konaní pred vyšetrovateľom uviedol nepravdu o okolnosti, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie a čin spáchal z osobitného motívu, teda v úmysle zakryť iný trestný čin. Takýto záver jednoznačne vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania, pričom zákonodarca považuje takéto konanie za zločin krivej výpovede a krivej prisahy v zmysle § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona.

Za osobitný motív v tomto prípade je možné považovať úmysel zakryť trestný čin A. G., ktorý zhodou okolností bol prejednávaný v tom istom konaní ako trestný čin, ktorého sa týka táto časť odôvodnenia rozsudku. Niet sporu o tom, že okolnosti súvisiace s vytvorením nájomných zmlúv medzi obžalovaným G. a osobou menom G. E. sú dôležitými okolnosťami, ktoré vzhľadom k spôsobu obrany a obhajoby A. G., ktorá bola popísaná v rámci bodu 2 rozsudku, hrajú dôležitú úlohu.

A. G. totiž svoju obhajobu postavil na tvrdení, že za pestovanie marihuany v dome, ktorý vlastnil, je zodpovedná iná osoba - nájomca menom G. E.. Bolo však preukázané, že v osobe takéhoto nájomcu ide o fiktívnu postavu, pričom ak by sa preukázalo, že G. E. v podobe, ako ho prezentoval obžalovaný G., reálne existuje, významne by mu to v posudzovaní trestnosti jeho konania mohlo pomôcť. Aj z tohto dôvodu bolo preukázané, že klamanie v súvislosti so zmluvou obžalovanému G. reálne mohlo pomôcť a pokiaľ by v tejto súvislosti niekto uvádzal nepravdu, v každom prípade ide o okolnosť, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie, pričom možno konštatovať, že takéto klamstvo je produkované v úmysle zakryť iný trestný čin.

Pokiaľ ide o genézu vzniku spomínanej zmluvy, súd odkazuje na predchádzajúce časti odôvodnenia svojho rozsudku v súvislosti s bodom 2, ako i na výpoveď H. G., ktorý poprel, že by mohla byť pravdivá verzia B. E. a uvádzal, že on predmetnú zmluvu nikdy v ruke nadržal. Ešte raz je v tejto súvislosti potrebné pripomenúť i to, že H. G., otec obžalovaného A. G., nemá absolútne žiadny záujem vo veci uvádzať okolnosti v neprospech svojho syna, takže niet dôvodu pochybovať o pravdivosti jeho tvrdení, najmä pokiaľ ide o tvrdenia, ktoré nie sú v prospech A. G.. Aj z tohto dôvodu je nespochybniteľné, že obžalovaný B. E. o pre trestnú vec významných okolnostiach uvádzal nepravdu, chcel tým zakryť trestný čin spáchaný jeho priateľom A. G., pričom obsah tejto nepravdy bol preukázaný okrem iného aj vykonaným dokazovaním v súvislosti s drogovou trestnou činnosťou A. G..

Z týchto dôvodov aj v tomto prípade bola preukázaná vina osoby postavenej pred súd, pričom aj v prípade tohto skutku súd skutkovú vetu upravil podľa zistení, ktoré možno považovať za jednoznačne preukázané. Právnu kvalifikáciu skutku ustálil v súlade s obžalobou.

K trestom a ochranným opatreniam

Pokiaľ ide o uloženie trestov jednotlivým obžalovaným, súd považuje za potrebné na úvod tejto časti odôvodnenia zosumarizovať všetky základné pravidlá a zásady týkajúce sa ukladania trestov.

Podľa § 34 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je ustanovené v Trestnom zákone. Trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. U organizátora, objednávateľa, návodcu a pomocníka sa prihliada aj na význam a povahu ich účasti na spáchanom trestnom čine. Ak súd ukladá trest odňatia slobody na doživotie, môže zároveň za splnenia podmienok uvedených pod jednotlivými písmenami v odseku 8 tohto ustanovenia rozhodnúť aj o tom, že podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie je prípustné.

Poľahčujúce a priťažujúce okolnosti sú v Trestnom zákone taxatívne vymenované v ustanoveniach § 36 a 37. V zmysle § 38 Trestného zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd v zásade musí prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností a to v odsekoch 3 a 4 tohto ustanovenia Trestného zákona predpísaným spôsobom, takisto v § 41 ods. 2 Trestného zákona je upravená tzv. asperačná zásada, ktorá takisto upravuje (zvyšuje) sadzby uvedené v osobitnej časti Trestného zákona. V súvislosti s týmto prípadom je však potrebné citovať aj poslednú vetu § 38 ods. 8 Trestného zákona, kde je uvedené, že zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na 25 rokov alebo doživotie.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. V tomto prípade sa táto časť Trestného zákona vzťahuje na obžalovaných B. E. a A. G..

V prejednávanom prípade všetci obžalovaní boli uznaní za vinných z trestného činu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona v súvislosti s jeho jednotlivými písmenami tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku, pričom za spáchanie takéhoto trestného činu zákonodarca stanovuje trest odňatia slobody na 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie. Takouto prísnou sadzbou je vyjadrená tzv. typová spoločenská nebezpečnosť tohto trestného činu, pretože jeho objektom je ľudský život ako najvyššia hodnota chránená nie len ustanoveniami Trestného zákona, ale aj celým právnym poriadkom Slovenskej republiky vrátane jej Ústavy. Bez akýchkoľvek pochybností možno konštatovať, že trestné činy, ktoré útočia proti ľudskému životu ako najvyššej chránenej hodnote a objektu trestného činu, sú považované za trestné činy najzávažnejšej typovej spoločenskej nebezpečnosti. Ako je vyššie uvedené, táto sa prejavuje predovšetkým v stanovení jednotlivých sadziieb za trestné činy útočiace proti ľudskému životu, pričom v tomto prípade v zmysle citovaného ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona má súd na výber len medzi uložením trestu odňatia slobody na 25 rokov alebo uložením trestu odňatia slobody na doživotie.

Takéto pravidlo je zdôraznené aj znením ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, kde je uvedené, že ak súd odsudzuje páchatel'a okrem iného aj za dokonaný trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144, uloží mu trest odňatia slobody na doživotie, ak sú splnené podmienky uvedené v ods. 1 tohto ustanovenia; inak mu uloží trest odňatia slobody na 25 rokov, ak tomu nebránia okolnosti hodné osobitného zreteľa. Takéto okolnosti musia mať naozaj vážny podklad, pričom súd zdôrazňuje, že v tomto prípade neexistujú čo len indicie, že by takéto okolnosti hodné osobitného zreteľa mohli existovať. Išlo o chladnokrvne spáchaný trestný čin bez akýchkoľvek známkov ľútosti od jeho páchatel'ov, pričom obžalovaný B. E. už za trestný čin vraždy bol odsúdený a obžalovaný A. G. už bol predtým súdom trestaný a trestný čin spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

Podľa § 47 ods. 1 trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba za trestný čin, za ktorý to tento zákon osobitnej časti dovoľuje a len za podmienok, že uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do 25 rokov. Ako vyplynie z ďalšieho odôvodnenia rozsudku, splnenie týchto podmienok súd konštatoval u obžalovaného B. E..

Pokiaľ ide o kritériá, ku ktorým v tomto prípade je potrebné prihliadať pri určovaní druhu a výmery trestu v súvislosti s objednaním tohto trestného činu i jeho organizovaním, je potrebné uviesť, že význam i povaha účasti organizátorov a objednávateľov na trestnom čine vraždy možno považovať za naozaj významný, ak nie priam určujúci. Organizátori trestného činu B. E. a A. F. boli tie osoby, ktoré dojednávajú všetky detaily, určovali a rozdeľovali úlohy. V tomto smere im významne pomáhal aj samotný objednávateľ G. D., u ktorého súd z vyššie uvádzaných dôvodov konštatoval aj účasť na spáchaní tohto trestného činu formou pomoci, nakoľko bol to on, ktorý ďalším spolupracujúcim osobám ukázal, ako a kde má byť objekt útoku zavraždený.

Za takejto situácie vyhodnotenie pomeru príťažujúcich a poľahčujúcich okolností síce zohráva istú úlohu, avšak v žiadnom prípade nie takú, ktorá by dovoľovala pričítať kladný výsledok vyhodnotenia tohto pomeru takým spôsobom, aby to zakladalo splnenie podmienok uvedených v § 47 ods. 2 Trestného zákona (okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožňovali uložiť trest nižší než je stanovená sadzba).

Obžalovaným D. a F. poľahčovala tá skutočnosť, že pred spáchaním žalovaného trestného činu viedli riadny život, resp. neboli súdom trestaní (z miest trvalého bydliska sú všetci obžalovaní hodnotení v podstate neutrálne). Zároveň však všetkým obžalovaným príťažovalo, že trestný čin spáchali verejne - to znamená pred viac ako dvoma súčasne prítomnými osobami, ktorá skutočnosť bola v tomto prípade jednoznačne preukázaná. Je totiž evidentné, ako to vyplýva z obsahu spisového materiálu, že na mieste činu sa nachádzali minimálne tri osoby, ktoré priebeh skutku čiastočne pozorovali, niekoľko ďalších osôb bolo v záhradách rodinných domov pri mieste činu.

Obžalovaný B. E. a A. G. sa formou viacčinného súbegu dopustili viacerých trestných činov, preto im súd ako príťažujúcu okolnosť pričítal aj okolnosť uvedenú v § 37 písm. h) Trestného zákona. A. G. príťažovalo i to, že bol už za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m) Trestného zákona). Takýmto vyhodnotením situácie ani v jednom prípade nedošlo k porušeniu ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona a okolnosti, ktoré sú zákonným znakom trestného činu, neboli vyhodnotené ako okolnosti, ku ktorým sa prihliadalo ako k poľahčujúcim alebo príťažujúcim okolnostiam, prípadne okolnostiam, ktorý podmieňujú použitie vyššej trestnej sadzby.

Pokiaľ ide o charakteristiky jednotlivých obžalovaných, okrem už uvedených faktov súd sa podrobne zaoberal aj výsledkami znaleckého dokazovania v súvislosti s osobami a osobnostnými charakteristikami obžalovaných a dôsledne vyhodnocoval všetky zistenia do veci pribratých znalcov psychiatrov i psychológov, ktorí boli vypočutí aj na hlavnom pojednávaní.

V súvislosti s trestnoprávnou zodpovednosťou obžalovaných je potrebné predovšetkým uviesť, že podľa názoru znalcov všetci obžalovaní mohli rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť a mohli svoje konanie v čase spáchania trestných činov i ovládať. V tejto súvislosti súd uvádza, že posudzovanie príčetnosti či nepríčetnosti páchatel'ov je otázkou právnou, súd však v tomto prípade nemá dôvod nevychádzať z názorov znalcov, ktorí o všetkých obžalovaných ďalej uviedli, že ani jeden z nich netrpí duševnou chorobou z okruhu endogénnych psychóz, teda tzv. duševnou chorobou v pravom slova zmysle. V zásade je však možné konštatovať, že v osobách obžalovaných sa vo väčšej či menšej miere konštatujú tzv. abnormne štruktúrované osobnosti, čo je stav trvalý, liečbou neovplyvniteľný a pri vyhodnocovaní príčetnosti či nepríčetnosti páchatel'ov nehrá žiadnu úlohu.

Pokiaľ ide o intelektovú úroveň obžalovaných, znalec z odboru psychológie Róbert Máthé konštatoval, že intelektová úroveň obžalovaných D. a E. je v pásme vyššieho priemeru, intelektová úroveň obžalovaného F. je v pásme nadpriemeru a intelektová úroveň obžalovaného G. je v nižšom pásme priemeru. Znalci vyhodnocovali aj osobnosť v tom čase obvineného D. N., u tohto konštatovali intelekt v pásme vyššieho priemeru, pričom ani jedna zo skúmaných osôb (boli vyšetrení aj W. Z., B. Q. a A. G.) nemá sklony k fabuláciám, prípadne konfabuláciám. Teda všetky znalcami skúmané osoby sú schopné správne vnímať

i reprodukovať priebeh udalostí, ktorých boli účastníkmi a pokiaľ by o nich nehovorili pravdu, takýto stav nemá žiadnu súvislosť so zdravotným stavom obžalovaných v zmysle chorobou ovplyvnených sklonov konfabulovať.

V súvislosti s možnosťou uloženia trestu odňatia slobody na doživotie, ktorého podmienkou je konštatovanie, že neexistuje nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do 25 rokov, je v každom takomto prípade potrebné vážne sa zaoberať aj možnosťami a podmienkami resocializácie jednotlivých páchatel'ov trestnej činnosti. Aj v tejto súvislosti však súd zdôrazňuje, že názory znalcov sú len východiskom pre konečný záver súdu, ktorý je aj v tomto prípade riešením právnej otázky. Pokiaľ ide o možnosti resocializácie u G. D., túto znalec Máthé hodnotí ako relatívne priaznivú, u B. E. sa podľa jeho názoru javí ako menej priaznivá (eventualitu dodržiavania zákonov v budúcnosti však jednoznačne nevylučuje), u obžalovaného A. F. možnosť resocializácie hodnotí ako menej priaznivú a u obžalovaného A. G. ako hranične nepriaznivú.

V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že znalci v akejsi abstraktnej rovine u všetkých obžalovaných osôb možnosť resocializácie v prípade súhry priaznivých okolností pripúšťajú, i keď postoj páchatel'ov, ktorí sa k žalovaným skutkom nepriznali, v každom prípade je možné vyhodnotiť ako okolnosť, ktorá resocializáciu významným spôsobom komplikuje. To, čo súd pri úvahách o eventualite uloženia doživotného trestu posudzuje, je predovšetkým otázka, či existuje nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do 25 rokov. Ako už bolo uvedené, túto otázku je kompetentný riešiť len súd ako otázku právnu, k riešeniu ktorej znalci poskytujú len podklady (viď napr. rozhodnutie NS SR publikované pod č. R4/2000). Konštatovanie neexistencie takejto nádeje musí v sebe zahŕňať všetky okolnosti prípadu, najmä sklony k recidíve v súvislosti s najzávažnejšími protispoločenskými konaniami útočiacimi na ľudský život.

Vyhodnociac najmä tieto okolnosti súd dospel k záveru, že takáto nádej neexistuje u B. E.. Treba pripomenúť, že B. E. bol už za trestný čin vraždy odsúdený a možno konštatovať, že po príchode z čiastočne vykonaného trestu odňatia slobody (bol podmiennečne prepustený na slobodu) v podstate ihneď začína s činnosťou, ktorá minimálne hraničí so zákonom (tu súd poukazuje na výpovede viacerých svedkov vypovedajúcich o spôsobe života obžalovaného E.) a po necelých troch rokoch od prepustenia z výkonu trestu opätovne pácha trestný čin vraždy, resp. sa zúčastňuje na jeho organizovaní, pričom v tomto prípade ide už o tzv. kvalifikovanú vraždu, ktorú medzitým zákonodarca upravil ako vraždu úkladnú, teda vraždu z vopred uváženou pohnútkou.

Samotný tento fakt je dôkazom nielen toho, že obžalovaný si nechal poučenie z predchádzajúceho odsúdenia, ale i toho, že intenzita páchania trestnej činnosti sa zvyšuje a zvyšuje sa i protispoločenská nebezpečnosť jeho konania. Kým v prvom prípade išlo o vraždu, ktorú možno vyhodnotiť ako vraždu v afekte pri tzv. krčmovej bitke, v tomto prípade už ide o výrazne sofistikovanejšiu činnosť, ktorej komponenty sú pripravované a vykonávané v súčinnosti s ďalšími osobami, o ktorých je možné takisto sa domnievať, že ide o osoby, ktoré majú sklon ku kriminálnej činnosti. V tejto súvislosti súd opäť pripomína aj obsah skutku uvedeného v bode 3 tohto rozsudku, z ktorého je možné vyvodiť, že obžalovaný E. doslova spolupracuje so spoluobžalovaným G. minimálne pri jeho vyvinení sa zo závažnej drogovej činnosti.

Aj vzhľadom k postojom obžalovaného E., ktorý vo viacerých fázach konania bol ironický, ak nie až agresívny, by bolo naozaj iluzórne domnievať sa, že v prípade takto štruktúrovanej osobnosti existuje nejaká nádej na jeho prevýchovu. Je tiež nepochybné, že účinná ochrana spoločnosti pred takýmito typmi páchatel'ov si vyžaduje ich čo najdlhšiu izoláciu a aj z tohto dôvodu súd mal za preukázané, že boli splnené všetky podmienky na to, aby tomuto obžalovanému mohol byť uložený trest odňatia slobody na doživotie.

Súd tiež dodáva, že u tohto obžalovaného mohol rozhodnúť aj o tom, že podmiennečne prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 34 ods. 8 Trestného zákona nie je prípustné, rozhodol sa však, že možnosť danú týmto ustanovením Trestného zákona nevyužije. Aj vzhľadom k veku obžalovaného, berúc do úvahy všeobecne známy fakt, že zvyšujúci sa vek rôznymi spôsobmi obmedzuje možnosti páchať trestnú činnosť, mu tak dáva akúsi poslednú šancu k náprave a ponecháva možnosť eventuálneho podmiennečného prepustenia z výkonu trestu po odpykaní si 25 rokov. V tejto súvislosti súd udáva, že podľa jeho názoru pristúpiť k absolútnemu trestu doživotia v zmysle § 34 ods. 8 Trestného

zákona je možné len v naozaj výnimočných prípadoch, ak ide o brutálnych vrahov bez akýchkoľvek intelektových možností korigovania ich správania sa, čo nie je prípad obžalovaného E..

Pokiaľ ide o ostatných spoluobžalovaných, u ktorých bola uznaná vina, súd dospel k záveru, že podmienky na uloženie trestu odňatia slobody na doživotie u týchto osôb dané nie sú. Ich kriminogenéza je odlišná od B. E. (platí to aj u obžalovaného G.), pričom obžalovaní D. a F. doteraz súdom trestaní neboli, resp. sa hľadí na nich, ako keby súdom trestaní neboli. Najmä vzhľadom k postoju aj týchto obžalovaných nádej na ich prevýchovu a uvedenie si závažnosti ich protispoločenskej činnosti je minimálna, avšak existuje vo väčšej miere než u spoluobžalovaného B. E..

Pokiaľ ide o A. G., súd ešte dodáva, že napriek tomu, že ide o jediného identifikovaného priameho páchatel'a trestného činu, mieru jeho zavinenia v istých súvislostiach možno považovať za dokonca nižšiu, než mieru spoluzavinenia u objednávateľa a organizátora. Súd je presvedčený o tom, že organizátori a objednávateľ vraždy v tomto prípade sú tí, ktorí nesú dokonca vyššiu zodpovednosť než priamy páchatel', ktorý riadil motorové vozidlo, z ktorého sa strieľalo. Inak povedané, nebezpečnosť takýchto ľudí pre spoločnosť možno považovať dokonca za vyššiu než nebezpečnosť osôb, ktoré len plnia pokyny a v hierarchii organizovanej skupiny sú na nižšom stupni. Aj z tohto dôvodu napriek kriminálnej minulosti A. G. súd nedospel k záveru, že u tohto obžalovaného sú splnené podmienky na to, aby mu bol uložený trest odňatia slobody na doživotie.

V tejto súvislosti súd ešte dodáva, že sú mu známe závery Najvyššieho súdu SR najmä z poslednej doby, v ktorých tento súd poukazuje na to, že v prípade vrážd na objednávku za úplatu ide v ostatnom období v našej spoločnosti o stúpajúci trend, pričom spoločnosti je potrebné poskytovať čo najúčinnjšiu a v podstate absolútnu ochranu pred páchatel'mi takýchto činov. V očiach Najvyššieho súdu to obvykle znamená uloženie trestu odňatia slobody na doživotie, čo konštatoval napr. v rozhodnutiach sp. zn. 1 Toš 45/2006 - rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk NS SR pod č. 33/2007 a vo veci 5 To 12/2011.

Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu, ktorý sa inak s takýmito všeobecnými konštatovaniami stotožňuje, však nemôže ísť o pravidlo bez výnimiek a pri posudzovaní každej veci treba brať do úvahy jej špecifiká. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti, že v oboch vyššie uvedených prípadoch išlo o dopredu plánovanú vraždu osôb, ktoré v prvom prípade boli „nebezpečné“ z dôvodu potenciálneho odhalenia sofistikovanej ekonomickej trestnej činnosti a v druhom prípade išlo o vraždu osoby, ktorá mala relatívne vysoké spoločenské postavenie a s najväčšou pravdepodobnosťou jej odstránenie súviselo so strachom z činnosti takejto osoby smerujúcej aj k odhaleniu protiprávných konaní objednávateľov. Takýto motív, ktorý bez akýchkoľvek pochybností stavia spáchanie úkladnej vraždy do toho najnegatívnejšie možného svetla, v tomto prípade zistený nebol a súd vzhľadom k dôkaznej núde v tomto smere bol schopný konštatovať len to, že motív súvisel s bližšie nešpecifikovanými osobnými vzťahmi medzi obžalovaným D. a poškodeným C. G..

Išlo teda o akési vyrovnávanie si účtov medzi osobami, ktoré sa pohádali, vyčítali si rôzne veci, pričom jedna z v konflikte stojacich osôb sa rozhodla vyriešiť vec spôsobom, ako je to popísané aj v skutkovej vete tohto rozsudku. Prokurátor toto konanie vo svojej záverečnej reči nazval „typická mafiánska poprava“, s čím do istej miery možno súhlasiť, avšak skôr, než išlo o popravu človeka nebezpečného pre skupiny označujúce sa rôznymi prívlastkami, ktoré možno považovať za „mafiánske“, išlo o vyrovnávanie si účtov medzi takýmito skupinami, resp. o útok na osobu, ktorá vadila len ako prípadná konkurencia. Takisto nie je vylúčené, že išlo o odplatu za fyzické napadnutie objednávateľa, prípadne iné motívy a pohnútky, ktoré z tohto pohľadu sú tiež len motívmi, ktoré možno charakterizovať ako „súkromné“ alebo osobné.

V každom prípade, aj takáto motivácia je zavrhnúťhodná, nedosahuje však úroveň protispoločenského konania z predchádzajúcich dvoch v tejto časti odôvodnenia rozsudku uvedených prípadov. Aj preto súd dospel k záveru, že k dosiahnutiu účelu trestu v prípade odsúdených osôb okrem B. E. postačuje uloženie trestu odňatia slobody na 25 rokov. Len na margo aj tu súd dodáva, že už vyššie naznačená znalosť členov senátu vybavujúcich agendu prípravného konania o aktivitách skupiny nazývanej ako „Piťovci“ voči skupine okolo B. E. a A. F. v úvahách o treste nemôže zohrať žiadnu úlohu, nakoľko v zmysle 2 ods. 19 Trestného poriadku smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané. V podstate to isté platí aj v súvislosti s eventuálnou motiváciou súvisiacou s vraždou poškodeného I. - navyiac, takýto eventuálny motív sa týkal len obžalovaného H. G., ktorý spod obžaloby bol oslobodený.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaných do ústavov na výkon trestu odňatia slobody, ktorý sa vykonáva diferencovane v troch stupňoch, súd pripomína, že obžalovaného B. E. odsúdil na doživotie, pričom všetci ostatní obžalovaní boli odsúdení za obzvlášť závažný zločin. V takýchto prípadoch podľa § 48 ods. 3 Trestného zákona súd zaradiť páchatel'a na výkon trestu do ústavu s maximálnym stupňom stráženia, preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona súd páchatel'ovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody obligatórne uloží tiež ochranný dohľad. Podľa § 78 ods. 1 sa ochranný dohľad ukladá na jeden rok až tri roky.

V tomto prípade u všetkých štyroch obžalovaných boli splnené podmienky na to, aby im obligatórne ochranný dohľad bol uložený a preto ho súd uložil. Vzhľadom k závažnosti protispoločenského konania, za ktoré u všetkých obžalovaných bola uznaná vina, súd uložil ochranný dohľad na hornej hranici zákonom stanovenej sadzby. Podľa § 77 ods. 1 odsúdený, ktorému súd uložil ochranný dohľad, je po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tieto aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

K náhrade škody

Pokiaľ ide o náhradu škody, je potrebné uviesť, že v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku, ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému majetkovú škodu, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody, alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo ho, súd odkáže poškodeného na občianske súdne konanie, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Podľa odseku 2 toho istého ustanovenia Trestného poriadku, na občianske súdne konanie, alebo na konanie pred iným príslušným orgánom odkáže súd poškodeného tiež so zvyškom jeho nároku, ak mu nárok z akéhokoľvek dôvodu prizná len sčasti. V zmysle odseku 3 ustanovenia § 288 Trestného poriadku, ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže ho s jeho nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie vždy.

V tomto prípade si uplatnili nárok na náhradu škody poškodení nasledovne:

Poškodená spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. si uplatnila sumu vo výške 31.245,86 €, išlo o sumu, ktorú vyplatila spoločnosti UniCredit - Leasing Slovakia, a.s. Bratislava na základe poisťnej zmluvy o havarijnom poistení uzatvorenej so spoločnosťou Carnivoro, s.r.o. na vozidlo Mercedes Benz S500 ev. č. F..

Poškodená spoločnosť UNIQA poisťovňa, a.s. si uplatnila sumu vo výške 375,59 €, ktorú vyplatila poškodenému G.L. za poškodené zariadenie domácnosti - prestrelené okno na základe poisťnej zmluvy medzi poškodeným G.L..

Zástupca poškodenej Sociálnej poisťovne, a.s. žiadal v rámci trestného konania priznať náhradu vyplácaných sirotských dôchodkov deťom poškodeného C. G. maloletej U.Y. a maloletému N. G., a to za rok 2010 v sume 883,38 € a za rok 2011 v sume 1.005,60 €, spolu v sume 1.888,98 €.

Zástupca poškodenej spoločnosti Carnivoro, s.r.o. žiadal nahradiť škodu vo výške 42.078,65 €, ide o sumu, ktorú spoločnosť uhradila na splátkach lízingu za osobné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz S500, ev. č. F. spoločnosti UniCredit - Leasing Slovakia, a.s. Bratislava, po odpočítaní poisťného plnenia uhradeného spoločnosťou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. vo výške 31.245,86 € a preplatku na splátkach vo výške 8.613,23 €.

Ostatní poškodení, či už sami alebo prostredníctvom zákonných resp. splnomocnených zástupcov, náhradu škody nežiadali.

Súd konštatuje, že vo všetkých prípadoch bol nárok uplatnený včas, pričom k jednotlivým nárokom udáva nasledovné.

Poškodená spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. si uplatnila nárok na náhradu škody za poistné plnenie, uhradené dňa 07.12.2010 za poškodené osobné motorové vozidlo na základe zmluvy o havarijnom poistení spoločnosti UniCredit Leasing Slovakia, a.s. Bratislava. V zmysle § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak poistený má proti inému právo na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou, prechádza jeho právo na poistiteľa, a to do výšky plnenia, ktoré mu poistiteľ poskytol. Tak na spoločnosť Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. ako poistiteľa prešlo právo poisteného, spoločnosti Carnivoro, s.r.o. na náhradu škody, toto právo bolo uplatnené včas, poškodený riadne preukázal výšku nároku, preto súd priznal nárok na náhradu škody za vyplatené poistné plnenie v plnej sume.

Takisto v prípade nároku poškodenej spoločnosti UNIQA poisťovňa, a.s. za poistné plnenie vyplatené poškodenému G.L. dňa 13.12.2010 súd rozhodol o náhrade škody kladne, keď nárok bol uplatnený riadne a včas, poukazujúc pritom na argumentáciu vo vzťahu k ustanoveniu § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako je uvedené vyššie.

V prípade uplatneného nároku na náhradu škody spoločnosťou Carnivoro, s.r.o. súd odkázal poškodeného s nárokom na občianske súdne konanie. Spoločnosť Carnivoro, s.r.o. užívala vozidlo poškodené pri trestnom čine na základe tzv. lízingovej zmluvy uzavretej dňa 18.11.2008 so spoločnosťou UniCredit Leasing Slovakia, a.s. Bratislava (tejto spoločnosti v súvislosti so škodovou udalosťou plnila poisťovňa), nebola jeho vlastníkom, preto podľa názoru súdu zisťovanie oprávnených nárokov poškodeného by znamenalo neprimerané prietahy v trestnom konaní.

Podobne poškodenú Sociálnu poisťovňu, a.s. súd odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Poškodený si uplatňoval škodu vzniknutú v súvislosti s mesačnými splátkami sirotského dôchodku dvom maloletým deťom poškodeného C. G.. Aj zástupca poškodeného uviedol, že ide o škodu, ktorá sa každým mesiacom zvyšuje, keďže sirotské dávky sú a budú obom deťom vyplácané až do 26. roku veku resp. do doby, kedy sa pripravuje na budúce povolanie, preto ich konečnú výšku a teda konečnú výšku škody, aj s poukazom napr. na valorizáciu a podobne, nie je možné v súčasnosti určiť. Podľa vyjadrenia zástupcu poškodeného si Sociálna poisťovňa každoročne, po skončení kalendárneho roka, uplatňuje v takýchto prípadoch náhradu na základe výpisu vyplateného dôchodku. Súd má za to, že zisťovanie presnej výšky škody, ktorá vznikla Sociálnej poisťovni, by znamenalo neprimerané prietahy v konaní, najmä s poukazom na skutočnosť, že ide o opakujúce sa, aj v súčasnosti vyplácané dávky, čo bolo dôvodom rozhodnutia o tom, že s nárokom na náhradu škody sa poškodený odkazuje na občianske súdne konanie.

Naviac súd pripomína, že u trestných činov, za ktoré bola uznaná vina v tomto prípade vyčíslenie škody nie je obligatórnou súčasťou definovania objektívnej stránky trestného činu (konkrétne následku), v zásade nehrá významnú úlohu ani pokiaľ ide o posúdenie miery závažnosti konania a to najmä preto, že vzhľadom k spôsobenému následku (strata ľudského života), je spôsobená materiálna škoda následkom zanedbateľným. Súd tým netvrdí, že nejde o dôležitú vec a subjektívne práva, na ktoré nie je nárok. Je však toho názoru, že posúdenie prípadov posledných dvoch uvedených poškodených vyžaduje rozbor predložených dôkazných prostriedkov a prípadné vyžiadanie ďalších listinných dôkazov, ktoré rozbor a aktivity presahujú potreby trestného stíhania, neprimerane ho predlžujú a v zásade pri takto komplikovaných skutkových i právnych úvahách z inej oblasti, než oblasti trestného práva, by odpovede súvisiace s vyriešením oprávnenosti nárokov i ich výpočtami malo dať občianske súdne konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje, v lehote 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Prokurátor môže podať odvolanie pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku,

ktorý sa ho priamo dotýka a poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Odvolanie má odkladný účinok.